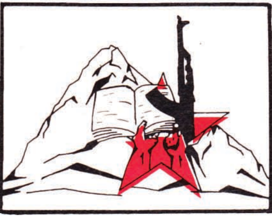

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı: 44/Ağustos 1985/2.-DM

15 AĞUSTOS DEVRİMCİ ATILIMININ I. YILDÖNÜMÜ HALKIMIZA KUTLU OLSUN!

SÖMÜRGECİ TÜRK FAŞİSTLERİ NİÇİN SUSUYOR?

1- Bu Bir Zaferdir!

15 Ağustos şanlı atılımının I. yıldönümüne ulaştığımız şu günlerde Kürdistan boydan boya eylemlerle kaynıyor. 15 Ağustos 1984'te savaşçının ilk kurşunu ile patlak veren savaş günden güne alevleniyor, derinliğine ve genişliğine yaygınlaşarak halkımızı topyekûn ayağa kalkışın eşiğine adım adım yaklaştırıyor. Her geçen gün düşmanın devrimci hareketi bitirme umutları biraz daha sönerken, Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin zafer hanesine yeni yeni başarılar yazılıyor. Eruh ve Şemdinli devrimci kalelerine şimdi Kürdistan'ın dört bir yanında yeni direniş kaleleri ekleniyor. Son üç ayda Dersim, Ovacık, Çemişgezek, Hozat, Karlıova, Genç, Bulanık, Kars, Ağrı, Sason, Diyarbakır, Mutki, Ergani, Kulp, Silvan, Batman, Siirt, Midyat, İdil, Cizre, Çatak, Şemdinli ve Yüksekova tarihimizin en şanlı atılımlarına ve direnişlerine tanık oldu. Yüzlere varan köyümüz bu şanlı gerçeği yaşadı. Ulusal Kurtuluş Savaşımız şimdi yaklaşık 1000 km'lik bir hat üzerinde tüm kızgınlığı ile sürüyor. Bu üç aylık süreçte 200 bin kişilik sömürgeci orduya karşı savaşta 20'ye yakın yoldaşımız direnerek şehit düştü. Yüzlerce sömürgeci asker ve subay ile onlarca ajan-muhbir cezalandırıldı, onlarca sömürgeci asker esir alındı, çok miktarda silah ve savaş malzemesi ele geçirildi, şehirler işgal edildi, toplantılar ve konuşmalar yapıldı, bildiriler dağıtıldı, afişler ve pankartlar asıldı, sömürgeciliğin hükümet binaları ve anıtları tahrip edildi, bayrakları yakılarak yerine cephe bayrakları çekildi.

2- Ağustos Atılımının I. Yıldönümünde Halkımıza Dayatılan Özel Savaş Boşa Çıkarıldı. Tüm Kürdistan Direnişlerle Çalkalanıyor!

Sömürgeciler kışa büyük umutlarla girdiler. "Kurt dumanlı havayı sever" misali onlar da umutlarını soğuk, karanlık ve karlı kış aylarına bağladılar. Ağustos ayıyla birlikte "daraltmaya" başladıkları ancak bir türlü amaçlarına ulaşamayan çemberlerini kış ayıyla birlikte daha da daraltarak(!) devrimci hareketi nihai olarak bitirmeyi amaçladılar. Son elli yılın en acımasız kışı sömürgeciler için arayıpta bulamadıkları şansı yaratacaktı. Kışın olağanüstü zor ve dayanılmaz koşullarında devrimciler büyük zorluklarla mücadele içinde ve eşsiz fedakarlıklarla bir yandan mücadeleyi sürdürmeye çalışırken diğer yandan da kendilerini koruyarak Bahar Atılımına hazırlamaya başladılar. Sömürgeciler, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı yürüttükleri özel savaşlarında bu olumsuz etkeni iyi kullanarak ve bazı hainlerin de desteği ile bir kısım devrimcileri katletmeyi başardılar. Bu arada teslim olan bir kaç hain sömürgecilere zafer sarhoşluğunu tattırdı ve bunun üzerine demeçlerinde "*yarısı gitti, zor koşullara dayanamıyorlar, teslim oluyorlar*" propagandasını yaygınlaştırmaya başladılar. Televizyonda bir "bozgun filmi" yayınlayarak bu bir-iki hainin ağzından devrimci hareketin bozguna uğratıldığı imajını yaymaya, Hareketimize çamur atmaya başladılar. Bu teslim olmuş hainlerden dolayı umutlanarak alelacele "Pişmanlık Yasası"nı meclisten geçirerek yasallaştırdılar. Yapılan hesaplara göre, devrimciler teslim olmak için sıraya girecek, "Pişmanlık Yasası"-ndan yararlanmak isteyeceklerdi.

Ancak durum hiç de sömürgecilerin umudettikleri doğrultuda gelişmedi. 21 Mart 1985'de ERNK'nin ilanı ile birlikte Kürdistan tarihinde yeni bir sayfa açılıyordu. ERNK'nin ilanından aldıkları güçle devrimciler, beslenmek istenen teslimiyet umutlarını söndürmek ve "Pişmanlık Yasası"nı boşa çıkarmak için direnişe daha büyük bir azim ve güçle sarıldılar. Düşmana teslim olmayı reddederek sonuna kadar direnmeyi ve gerekirse ölmeyi yeğlediler. Daha önce Sason ve Şirvan'da, devamında ise 1 Mayıs günü Mutki'de sömürgecilerle çatışmaya giren devrimciler toptan imha pahasına direnişi seçerek düşmana ağır kayıplar verdirdiler. Mutki'de yoldaşlarımızdan 3'ü şehit olurken, 2'si yaralı olarak düşmana esir düştü. Sömürgeci faşistler yaralı yoldaşları işkencede katlederek, daha önce ilan ettikleri olayı birkaç ay sonra sanki yeni bir olaymış gibi yeniden 5 kişinin ölümü şeklinde kamuoyuna duyurdular. Ardından 11 Mayıs'ta ve sonrasında Şırnak'ta meydana gelen iki ayrı çatışmada 2 yoldaş, 21 Mayıs'ta Bozova'da 5 yoldaş direnerek şehit düştü. Çatışmalar sırasında devrimcilerin kararlı direnmeleri karşısında sömürgeciler ağır kayıplara uğramaktan kurtulamadılar.

Kış aylarından başlayarak devrimci hareketi kesinlikle bitirme amacına dört elle sarılan düşman bunu sağlamak için yalnızca askeri gücünü, ajan ve muhbirlerini, "Pişmanlık Yasası"nı kullanmakla kalmadı, aynı zamanda devrimci hareketi arkadan bıçaklamak için yeni tertiplere yöneldi. Her dönemde Kürdistan halkı için sürekli kanayan bir yara olan iç çatışmaları körükleyerek ve "Kürd'ü Kürd'e kırdırma" politikasını harekete geçirerek sonuç almaya çalıştı. Kürdistan davası için çalıştığını iddia eden bazı güçler ile onlarla ittifak içindeki ne idüğü belirsiz bir takım çevre ve güçleri kışkırtarak devrimci hareket üzerine saldırtmayı başardı ve saldırılarda 8 PKK'li partizan alçakça katledildi. Nisan ayı içerisinde Güney Kürdistan'da meydana gelen bu olayda şehit düşen yoldaşlarımız yıllardır özlemini çektikleri ülkemize savaş içinde yeralmaya gitmekteydiler. Ancak düşmanla doğrudan ve dolaylı olarak işbirliği içindeki bazı çevreler, PKK'nin bu yeni atılımının önünü kesmek için kesin karar almışlardı. Nitekim tarihe yüzkarası olarak geçecek olan bu kararlarını uygulayarak 8 değerli yoldaşımızı çeşitli pusu ve saldırılarda katlettiler.

Baharla birlikte düşmanın tüm umutları birkez daha söndü. Cephe ilanı ile birlikte devrimci kabarış yeniden yükselmeye başladı ve yeni bir atılım dönemine, Bahar Atılımı dönemine girildi. Bu süreçte, iki gücün çatışması askeri, siyasi ve propaganda alanında kıyasıya süren bir savaşa dönüştü. Kürdistan'ın dört bir yanından silah sesleri gelmeye, yeni savaş cepheleri açılmaya ve sömürgeci ordu tam bir acizlik içine sürüklenmeye başladı. Bu gelişmeler en geniş kitleleri sararak onları Cephe saflarında yeralmaya, ona sahip çıkmaya iten bir güce dönüştü. Kış boyunca "*yarısı bitti diğer yarısı da bozgunu yaşıyor, teslim oluyor*" propagandasını yaygınlaştıran ve devrimci hareketi kesinlikle bitireceğine kamuoyunu inandıran düşman, bu atılım ile birlikte inanılırlığını yitirdi ve kitleler karşısında aciz ve yalancı yüzü açıkça ortaya çıkmaya başladı. Bu, düşman açısından belki de her şeyin üzerinde bir tehlike yaratmaktaydı. Çünkü düşman biliyordu ki, birkez eğer halkın güveni sarsılmışsa, onu yeniden tesis etmenin olanağı yoktur. Üstelik, Ağustos ayından bu yana ordunun içine düştüğü acizlik artık gizlenemez hale gelmişti ve eğer birşeyler yapılamazsa en ihtiyatlı kesimler dahi devlete güvenlerini yitirerek devrimci harekete yaklaşabileceklerdi. O halde, kitlelerin dikkatini, içerde kıyasıya süren savaştan başka noktalara çekmek gerekiyordu. İşte "Bulgar zulmü" yaygarası tam da böylesi bir döneme denk getirildi. Olay, iç kamuoyunda şovenizmi alabildiğine körükleyip barbar duyguları kamçılarken, dünya kamuoyunda şaşkınlık yarattı. Çünkü böyle bir şey ilk kez duyuluyordu. Hatta dünya kamuoyu bu yaygaranın altında yatan gerçek nedenin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişmesi olduğunu, devletin bunu bastırmakta aciz kaldığını kavrayarak bu yaygarayı fazla ciddiye almadı. Ama sözümona tarihteki "Ermeni zulmü" ile birlikte piyasaya sürülen bu yaygara iç kamuoyunu oyalamakta sınırlı da olsa etkili oldu. Evet, barbar Türk sömürgeciliği, Ermeni halkını katliamdan geçirerek, neredeyse tarih

Devamı Syf: 2'de

ŞANLI 15 AĞUSTOS ATILIMININ I. YILDÖNÜMÜ VE DOĞRU DEVRİMCİ SİYASETİN ZAFERİ

I. Giriş:

Partimizin silahlı direnişinin 8. yılı ve bunun üst bir evreye sıçratılmış biçimi olan 15 Ağustos atılımının I. yılını geride bırakmış bulunuyoruz. Tarihsel ve güncel somut gerçeklerimiz bu süreçte ileriye yönelik yaşanması gereken düşence ve eylem ile, aşılması gereken, çürüyen yapıların ne olduğunu her zamankinden daha parlak bir biçimde ortaya koymaktadır. Salt bir silahlı direniş olmaktan da öteye çok çeşitli özelliklere sahip olan bu tarihsel atılımın, gerek geçmişin aydınlatılması ve gerekse, daha da önemli olarak, önümüzdeki dönemin devrimci kazanımlarının neler olabileceğinin hesaplanması açısından derinliğine kavranmasında hayati önem vardır. Gelişmenin altındaki doğru düşünce kadar onun ruhunun ve bu ruhun biçimleşmesi için adeta çıplak yüreğini ortaya koyarcasına sergilenen eşine ender rastlanır direnişçiliğin de öğreteceği çok şey vardır. Hemen belirtmek gerekir ki; direnişin herhangi bir sömürgeciliğe karşı değil, insanlık tarihinin tanıdığı en barbar ve günümüzde faşist baskı ve sömürüyü en çok geliştiren, çağdışı ve çağdışı olduğu kadar da kendini en ince yöntemlerle gizleyen bir egemen sınıfına, emperyalizmin en tehlikeli bir işbirlikçisine karşı, kendi öz tarihinden ve çağdaş insanlık gelişiminden uzak bırakılmış, unutulmuş bir halkı olan Kürt halkı adına verildiği asla unutulmamalıdır. Işte bu gerçek beyinlerimize kazınırcasına kavranır ve sürekli, yoğun bir tarzda dile getirilirse atılımın önemi ancak o zaman ortaya çıkabilecektir.

15 Ağustos atılımı yalnızca Partimiz ve halkımız açısından tarihsel bir rol oynamakla sınırlı kalan bir eylem değildir. O, başta Türk sömürgeciliği olmak üzere bütün bir kapitalist-emperyalist düzenin temsilcilerini sarsmış ve onları telaşa boğan bir yangının alevlerini tutuşturmuştur. Bu yangın yalnızca bulunduğu yeri sarmakla kalmamış, alevlerinin sıcaklığı Kürdistan, Türkiye ve Ortadoğu halkları başta olmak üzere ilerici dünya halklarının yüreklerini ısıtırken; sömürgeciler ve her türden işbirlikçi ve uşaklarına ise, terler döktürmüştür. Bu atılımın yarattığı yeni gelişmeler karşısında çeşitli güçler mevcut politikalarını gözden geçirmek, yeni çözümler, arayışlara girmek zorunda kalmışlardır. Bu eylemlerin yarattığı çok yönlü etkileri kavrayabilmek ve sonuçlarını değerlendirebilmek için, onun ortaya çıktığı ortamın ve dönemin özelliklerine bakmak, bu eylemler karşısında çeşitli güçlerin içine girdikleri tutumları incelemek gerekmektedir. Bu yapıldığında ancak onun tarihe damgasını vuran karakteri ve rolü anlaşılabilecektir.

15 Ağustos atılımı, Türk sömürgecilerinin devlet yapısı içerisinde faşist kurumlaşmayı önemli oranda sağladığı ve bu faşisı özü gizleyecek biçim değişikliklerine gitmek amacıyla planlar oluşturduğu bir dönemde gerçekleştirildi. 12 Eylül darbesinin ardından hızla sürdürülen çalışmalarla dörtbaşı mamur bir faşist düzen tüm topluma egemen kılınmıştır. Ancak içte ve dışta yönelecek muhalefeti etkisizleştirmek için uygulamaların gözboyayıcı bir tarzda yürütülmesi gerekmektedir. Bu amaçla "demokrasiye dönüş" aldatmacasına başvurulur, düzenin fideliğinde oluşturulmuş partilerle seçimlere gidilir. Türkiye'nin belli şehirlerinden başlayarak sıkıyönetim görünüşte kaldırılmaya başlanır. Yapılan planlar gereği muhalefet etkisiz kılınmış olduğundan, 83'le birlikte "*ülkede demokrasi tesis edilecektir*". Cunta, azgınca saldırılarında olduğu gibi bu gözboyama faaliyetinde de gerek içteki ve gerekse dıştaki dayanaklarından tam destek almaktadır. Böylece iktidarını sağlama bağlama çabası içindedir.

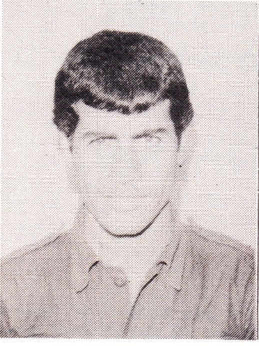
Faşist cuntaya hazırlıksız yakalanan sol hareket ise, geçmiş hatalarının, bölünmüşlüğünün kefaretini çok ağır bir tarzda ödemiş, yalnızca darbeler altında ezilmekle de kalmayarak soylu davasına sahip çıkamaz hale getirilmiştir. Tutuklananlar dışında kalan kesim örgütsüz bir tarzda çıktığı Avrupa'da tasfiye ile yüzyüze bırakılarak teslim alınmıştır. Tasfiyeciliğin çemberinden bir türlü çıkamayan sol hareketler yalnızca kendi kendilerini tüketmekle de kalmayarak geçmiş tarihlerinde de ortaya çıktığı gibi, 12 Eylül rejiminin politikalarının adeta birer uygulayıcısı haline dönüştürülmüşlerdir. Adeta birbirleriyle yarışırcasına devrimcilik adına ne kadar soylu değer varsa, hepsine karşı saldırıya geçmiş, teslimiyet ve ihaneti bir meziyet gibi meşru kılmaya çalışmışlardır. Faşist cuntaya karşı devrimi örgütleme görevine sırt çevirerek umutlarını "demokrasiye dönüş" çabalarına bağlamış ve 1988 seçimlerinde parlamentoya adaylıklarını koyma umudu ile yaşamaya başlamışlardır.

PKK dışında kalan güçleri böylece etkisizleştiren faşist cunta hedeflerine ulaşmada önünde en büyük tehlikenin PKK

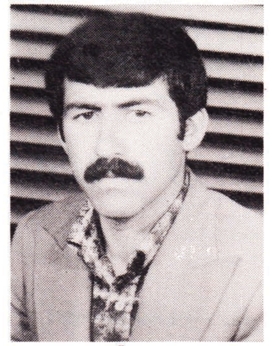
Devamı Syf: 6'da

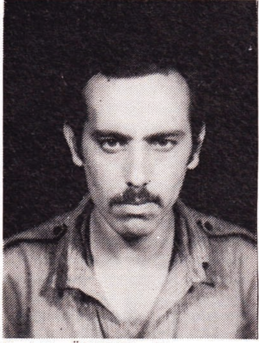
15 AĞUSTOS DEVRİMCİ ATILIMININ I. YILDÖNÜMÜ HALKIMIZA KUTLU OLSUN!

SÖMÜRGECİ TÜRK FAŞİSTLERİ NİÇİN SUSUYOR?

Veli YAŞAR (Delil)

15 Ağustos direniş şehitlerinin anıları zafere giden yolda ışığımızdır.

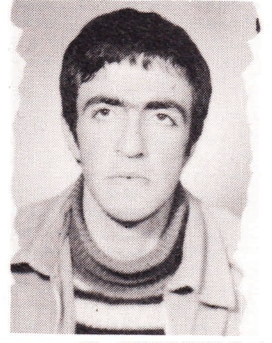

Ali UĞUR (Cihan Mahmut)

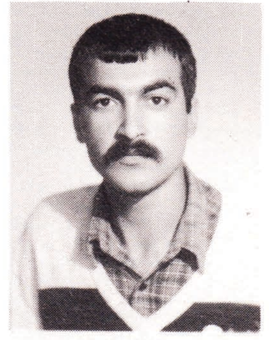

Seyfettin ÖZEN (Hamit)

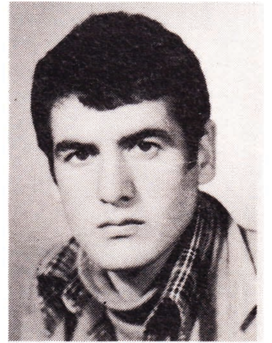

Çiçek SELCAN (Ruken)

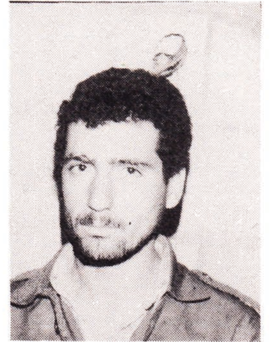

Cemal İBİŞÖKÇÜ (M. Kara)

Ahmet Ali DEMİR (Zeki)

Bilge YUMUŞAK (Cabbar)

Emin SARI (Beşir)

Nuri ASLAN (Haşim)

Şehmuz ŞİMŞEK (Ali Abdullah)

Baştarafı Syf: 1'de

yapı temelinde Dersim'i Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı kullanacağı bir karşı-devrimci üs haline dönüştürmeyi hedeflemektedir. Ama diğer yandan, devrimci hareketin dayanacağı, geçmiş direnişçi yapının ortadan kaldırılamayan izleri de vardır ve üstelik Dersim'in stratejik konumu devrimci hareketin bu alandaki düşman oyunlarını boşa çıkarmasını daha da yakıcı kılmaktadır. Bu nedenle düşman ile devrimciler arasında bu alanda kıyasıya bir mücadele sürmektedir.

Düşmanın Dersim'de mücadelenin gelişmesini engellemek amacıyla başvurduğu başlıca yöntem sahnesinden silen ve yüzyıllar boyu Bulgar halkına en acımasız boyunduruğu yaşatan bu azgın sömürgecilik, olayları ters yüz ederek kendi barbarlığını bu mazlum halklara maletme ve hala sürdürdüğü insanlıkdışı karakterini gizlemede bunu bir araç olarak kullanma alçaklığını böylelikle göstermiş oldu. Bir süre bu provakasyonu kullanan Türk sömürgecileri, provakasyonun içyüzünün açığa çıkması ile susmak zorunda kaldılar.

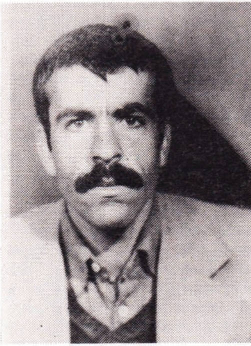
Baharla birlikte yeni bir atılıma başlayan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini bu atılımdan alıkoymak için düşman, olağanüstü çabalar içine girdi. Ordusunu belli alanlarda yoğunlaştırarak aylarca süren günlük arama-tarama operasyonları gerçekleştirdi. Kürdistan dağ-dağ, köy-köy, ev-ev didik didik arandı, tüm geçitler ve önemli noktalar pusu alanları haline getirilerek devrimcilerin hareket olanağı ortadan kaldırılmak ve yeni imhalar gerçekleştirilmek istendi. Ancak bu faaliyetler Bahar Atılımının biraz gecikmesi sonucunu yarattıysa da, Haziran'la birlikte yeni bir eylemler dalgasının doğuşunu engelleyemedi. Temmuz ayı devrimci hamlelerin en üst boyutlarına ulaştığı, peşpeşe eylemlerle düşmanın sersemletildiği yeni bir direniş ayı oldu. Temmuz Atılımı, 15 Ağustos Atılımının yarattığı temeller üzerinde gelişen ancak onu kat kat geride bırakan bir hamleye dönüştü. 15 Ağustos eylemlerinin ve ERNK'nin kuruluşunun yarattığı etkilerle mücadeleye olan ilgileri canlanıp artan halk kitlelerinin güçlü desteği ve yer yer katılımı temelinde gelişen bu eylemler, hem nicelik ve hem de nitelik olarak daha ileri bir gelişmenin ürünleri oldular. Bu eylemlerde halkın örgütsüz kini ile devrimcilerin bilinçli müdahalesi bütünleşerek halk savaşı yolunda ileri adımlar atıldı. Sömürgeciler, siyasi ve askeri otoritelerini yitirerek halktan iyice tecrit oldular. Sömürgeci otoritenin yerini devrimci otorite aldı. 1979'larda Siverek ve diğer alanlarda görülen duruma benzer, ancak çok daha sağlam temellerde bir durum ortaya çıktı. Halkla sömürgeciler arasındaki çelişkiler iyice gün yüzüne çıkarak halk kitleleri sömürgeci otoritenin egemenliğinden sıyrılmaya ve devrimci otoritenin etkinliği altına girmeye başladılar. Özellikle Orta Kürdistan'da yaratılan gelişmelerle bu alanlarda peşpeşe siyasi ve hatta yarı-askeri devrimci nüfuz alanları ortaya çıktı. Buradan beslenen mücadele kuzeye doğru genişlemeye, halkla devrimcilerin kaynaşması, bütünleşmesi önündeki engeller bir bir ortadan kaldırılmaya başlandı. Böylece Orta Kürdistan diğer alanlarda gelişen mücadelenin beslendiği, dayandığı bir devrimci odak haline dönüştü.

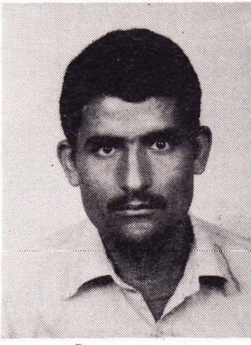
Bahar Atılımında yoğun eylemlere tanık olan bölgelerden biri Dersim'di. Dersim'in tarihimizdeki ve günümüzdeki rolü gözönüne alındığında görülecektir ki, hem devrimciler ve hem de sömürgeciler açısından büyük öneme sahip bir alan durumundadır. Sömürgeciler için Dersim, Kemalizmin Kürdistan'daki simgesi, onun zaferinin taçlanacağı bir alan niteliğini taşımaktadır.

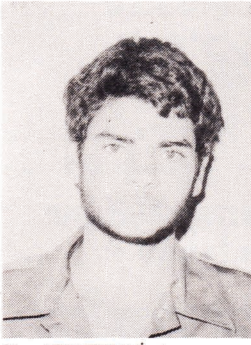
Bu nedenle de üzerinde en çok oyun oynanan, karşı-devrimin bir üssü haline getirilmeye çalışılan bir alandır. Devrimciler için ise, Dersim geçmişte onurlu direnmelerin merkezi olmuş ve günümüzde de birçok devrimci direnişe tanıklık eden; halkımızın kanının oluk oluk akıtıldığı, bu nedenle de devrimci intikam görevimizin en çok yerine getirilmesini gerekli kılan; her türlü ulusal değerimizin iğdiş edilerek en çok yabancılaşmanın sağlandığı, ama mutlaka eski direnen Dersim haline dönüştürülmesi gereken bir yurt parçasıdır. Sömürgeciler, 1938 Dersim isyanı ardından Dersim üzerinde büyük oyunlar oynayarak orayı Kemalizmin en çok etkili kılındığı bir alan haline getirdiler ve bugün de bu tahribatlarının ürünlerini toplayarak Dersim'i devrimci harekete karşı çıkardıkları karşı-devrimci provakasyonun merkezi haline getirmiş bulunmaktadırlar. Cezaevlerinde ve dışarıda ihanetin başını Dersimlilere çektirmektedir. Bu ihanetçilerden birisi gençliğin yozlaştırılmasıdır. Bu nedenle ahlaksızlık her türlü yöntemle yaygınlaştırılmaya çalışılmaktadır. Toplumumuzu bu tür yöntemlerle tüketme çabalarına da savaş açan devrimciler, Bahar Atılımının bir parçası olarak Dersim'de "Ana Fatma" diye anılan fuhuş merkezine bir saldırı düzenleyerek burasını dağıttılar. Ayrıca Dersim merkezinde bir polis otosunu tarayıp, karakol olarak kullanılan Ziraat Okulu'na bir baskın düzenlediler. Eylemlerde çok sayıda polis öldü veya yaralandı. 25 Mayıs'ta Çiçekli köyü Karakoluna karşı gerçekleştirilen bir diğer saldırıda ise, 1 subay, 2 assubay ve 6 asker ölümle cezalandırıldı ve çoğu yaralandı. Eylemde 3 adet MG-3 ve 20'den fazla çeşitli çap ve markada silah ve çok sayıda mermi ile diğer bazı savaş araç-gereçleri kamulaştırıldı. Haziran'ın ilk haftasında Munzur Çayı üzerinde bir polis otosu pusuya düşürülerek içinde bulunanlar öldürüldü. Diğer taraftan Dersim'e bağlı Ovacık, Çemişkezek ve Hozat ilçelerinde karakol baskınları gerçekleştirilerek sömürgecilere ağır maddi ve manevi kayıplar verdirildi.

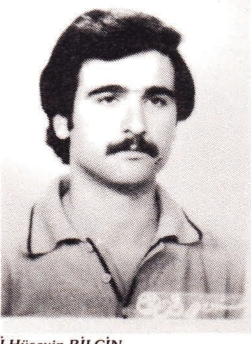
Düşmanın kendisini en çok güvenlikte hissettiği ve karşı-devrimci kalesi saydığı Dersim alanında gerçekleştirilen bu peşpeşe eylemler onun için çok büyük darbeler oldular. Bu eylemlerle düşmana, oyunlarının boşa çıkarılacağı ve Dersim'in direnişin merkezi haline getirileceği mesajı kararlı bir şekilde iletilirken, kitlelere de düşmanın ve provakasyonun her türlü tahribatlarına son vererek devrimci saflarda kenetlenmeleri mesajı iletilmiş oldu. Eylemler kitleler üzerinde çok büyük etkiler yaratarak 1938 katliamının intikamının uzak olmadığı duygusunu verdi. Bu gelişmeler karşısında telaşa kapılan sömürgeciler, 7 Temmuz'da helikopterler eşliğinde geniş çaplı arama operasyonlarına giriştiler, ancak devrimcileri yakalamayı başaramadılar. Bu arada örgütlerinin zamansız geri çekilme taktiğini sürdürerek kendilerini her türlü silah ve hazırlıktan yoksun bırakmış olan başka bir Harekete mensup bir kısım devrimciler de direnerek şehit düştüler.

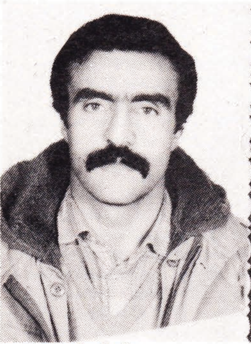
Bu süreçte önemli gelişmelerin yaşandığı bir diğer alan da Karlıova idi. Bu alanda 23 Nisan 1985 günü, alandaki faaliyetlerin sorumluluğunu yürüten iki yoldaşımız; Mehmet GÜLER (Sinan) ve İmam Hüseyin BİLGİN (Süleyman) sömürgecilerle girdikleri çarpışmada düşmana önemli kayıplar verdirerek şehit düşmüş, bir yoldaşımız da yaralı olarak esir alınmıştı. Karakoçan ve çevresinde Mazlum ve Delil yoldaşların geçmişte yürüttükleri faaliyetlerin sürdürücüsü ve Partimizin seçkin bir kadrosu olan Sinan yoldaş ile önde gelen PKK kadrolarından Süleyman yoldaşın katledilmeleri, sömürgeciler için büyük bir umut kaynağı oldu. Bu alanda mücadelenin yediği darbeleri artık aşamayacağına, öndersiz kalan devrimcilerin etkisiz kılınacaklarına dair propagandalar geliştirmeye başladılar. Ancak bu umut fazla yaşayamadan söndü. Önderlerinin intikamını almak ve halka yeniden umut vermek için, o alanda faaliyet yürüten partizanlar, Karakoçan ve çevresinde üç karakol baskını gerçekleştirerek düşmana büyük kayıplar verdirdiler ve böylece devrimci intikam eylem-

Yaşar KAHRAMAN (Kasım)

Mehmet AĞASLAN (Nasır)

Ahmet ÇALIŞKAN (İsa)

İ.Hüseyin BİLGİN

Sabri GÖZÜBÜYÜK

lerini en başarılı biçimde uyguladılar. Eylemler 8. Kolordunun tüm propagandalarını yerle bir ederek sömürgecileri büyük bir panik içerisine sürükledi. Böylece halk üzerinde yaratılmaya çalışılan pasifikasyon etkisiz kılındı.

3- 15 Ağustos Atılımının Yıldönümünde Halkımız Daha Güçlü Savaşıyor.

Kürdistan'da ulusal özün önemli oranda korunduğu ve 1925'lerde Şeyh Sait isyanının patlak verdiği bir alan olan Genç, yeni dönem direnişinin kitlelerce coşkuyla karşılandığı alanlardan biri. Şeyh Sait isyanının etkileri nedeni ile yurtseverliğin derin olduğu bu alan sömürgecilerin en alçakça baskı ve zulmünden fazlasıyla etkilenmiş, kitlelerde sömürgeci düzene karşı tepki yer yer açığa vurulur olmuştur. Bu alan, sömürgeciliğe karşı isyanların en erkenden ortaya çıkabileceği bir alan olma konumunu korumaktadır. Nitekim daha şimdiden çok sayıda kişinin dağlara çıkmaya başladığı haberleri gelmektedir. Bunlardan birisi de Doğanlı köyünde meydana gelen direniştir. Gelen haberlere göre, sömürgecilere işbirlikçilik yapmayı reddeden Doğanlı köyü muhtarı, ailesi ile birlikte dağlara çıkmıştır. Bu tür direnişlerin yakın gelecekte daha da yaygınlaşması ihtimali fazladır. Halkın bu duygularının kabarmasında yörede yükselen devrimci mücadelenin etkileri belirleyici rol oynamaktadır. Bu alanda bir süre önce Suveren nahiyesi karakolu basılmış, sömürgecilere ağır kayıplar verdirilmişti.

Mücadelemiz açısından önemli bir konumu olan Muş'un Bulanık yöresinde de devrimci etkinlik giderek artıyor. Bulanık merkezinde gerçekleştirilen karakol baskınında 25'den fazla sömürgeci asker ölümle cezalandırıldı. Bu eylem ve devrimcilerin alanda giderek artan etkinliği, provakasyonun bu alan üzerinde oynamaya çalıştığı oyunları bozdu. Provakasyon, Kürdistan'ın kuzeyi ile güneyini birbirine bağlayan bir geçit konumda olan bu alanda etkinlik kurarak güneyde gelişen mücadelenin kuzeyi etkilemesini engellemeyi hedeflemekteydi. Ancak Bulanık'ta gelişen devrimci mücadele kitlelerin yakın desteğini kazanarak provakasyonun planlarını boşa çıkardı.

Mücadelemizin hızla etkilemeye başladığı bir diğer alan da Kars ve eski direniş merkezi Ağrı yöreleridir. Sömürgecilerin geçmiş isyanlar ardında üzerinden çokça oyun oynayarak tahribatlar yaratmaya çalıştığı ve yaygın bir ajanlaştırma faaliyeti geliştirdiği bu alan, bugün sömürgecilerin etkinliğini parçalama yolunda hızla ilerliyor. Gelen haberlerde Kars ve Ağrı yöresinde yaygın bildiri ve yayın dağıtımı gerçekleştirildiği, Ağrı merkezinde Cephe bayrağının çekildiği, Doğu Beyazıt ilçesinde de Atatürk büstünün havaya uçurulduğu bildiriliyor. Bu çalışmalar giderek derinleşip, yaygınlaşmakta ve daha üst eylemler için koşullar daha da olgunlaşmaktadır.

Kürdistan'ın orta kesimi de son aylarda düşmanla devrimciler arasında çetin çarpışmalara tanık olan alanlardır. Teslim olmuş bir-iki hainin işbirliği ile düşman tarafından 9 Mart 1985'de Sason-Kulp arasındaki bölgede pusuya düşürülen 8 kişilik partizan grubumuz saatlerce süren bir çarpışma sonucu şehit düştü. Aralarında bir de bayan devrimcinin bulunduğu yoldaşlarımız, çatışmada 1 subay, 2 assubay ve bir ihbarcıyı cezalandırdılar. Ayrıca 25 kadar asker öldürüldü ve bir o kadarı da yaralandı. Temmuz ayı ile birlikte Sason tam bir direniş kalesine dönüştürülerek yoldaşlarımızın intikamı alındı ve ihanetçilerin yaratmaya çalıştığı olumsuz etki kırıldı.

Diyarbakır'ın Lice ilçesinde Kurtuluş Kuvvetleri ile sömürgeci ordu güçleri arasında çıkan çatışmada 1 üsteğmen ile 2 asker öldürüldü ve çok sayıda asker yaralandı. Olayda devrimciler kayıp vermeden kurtulmayı başardılar. Ayrıca Kulp'un MDP'li ajan Belediye Başkanı, Kurtuluş Kuvvetleri tarafından pusuya düşürülerek ölümle cezalandırıldı. Olay tüm yörede geniş yankı ve etki yarattı. Diyarbakır'ın bir diğer kazası olan Ergani'de polis ve jandarma karakoluna baskın yapılarak düşmana ağır kayıplar verdirildi. Silvan'da devrimci mücadele tüm hızı ile gelişmeye başladı. Geçmişten bugüne sömürgecilerin bir üs haline getirdikleri Diyarbakır ve yöresindeki bu eylemler düşman üzerinde tam bir baskı aracına dönüşürken halk kitleleri büyük bir heyecanla devrimci mücadele etrafında kenetlenmeye başladılar. Diyarbakır zindan direnişinin büyük etkisi altında bulunan ve gelişmelere yakından tanık olmuş olan Diyarbakır halkı, zindanlarda katledilen, çürümeye terkedilen evlatlarının intikamının fazlasıyla alınmaya başlandığını görerek devrimci harekete olan güven ve saygısını derinleştirdi.

Orta Kürdistan'ın bir diğer yöresi olan Mutki'de Devrimci Kurtuluş Kuvvetleri ile sömürgeci güçler arasında 1 Mayıs günü bir dizi çarpışma meydana geldi. Olayda 2 assubay, 2 onbaşı ve 1 er öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı. Çarpışmada 3 yoldaşımız şehit düşerken, 2 yoldaşımız da yaralı olarak esir düştü. Aylarca süren işkenceler sonucu yoldaşlarımızı katleden düşman, gelişmeler karşısında içine düştüğü acizliği gizlemek için çarpışmadan aylar sonra bir açıklama yaparak beş devrimcinin öldürüldüğü haberini verdi. Böylece aynı olayı iki kez yayınlayarak ve işkencede öldürdüğü devrimcileri, çatışmada öldürülmüş gibi göstererek devrimcilere verdiği kayıpları fazla göstermeye ve suçlarını gizlemeye çalıştı.

Kürdistan'ın güneyine inildikçe direnişin en güçlü olduğu alanlar çıkar karşımıza. Eruh ve Şemdinli'den sonra yeni yeni devrimci kalelerin yaratılmaya başlandığı bu bölgede tüm sınır boyunca ve Batman'a kadar uzanan alan alev alev yanan bir savaş odağı durumundadır. Temmuz hamlesinin en güçlü yaşandığı bu alanlarda sayısız eylemler gerçekleştirilerek düşman güçleri tam bir telaş ve tecrit sürecine sokuldu, halk kitleleri devrimciler etrafında bir daha kopmazcasına kenetlenmeye başladı. Bu alanlar ülkenin dört bir yanındaki mücadeleler için bir geri üs rolü oynayan ve bu mücadeleleri her şeyleriyle besleyen devrimci odaklar durumuna dönüştüler. Geçtiğimiz bir ay boyunca gerçekleştirilen eylemlerin en önemlilerinden birisi Batman'da petrol kuyularına yönelik sabotajlardı. Çok sıkı denetim altında bulundurulan bu alanda devrimciler hiç bir kayıp vermeksizin eylemlerini başarıya götürdüler ve kuyular günlerce yandı. Sömürgeciler bu eylemler karşısında şoke olarak, Batman'ı adeta yeniden işgal ettiler ve sokağa çıkma yasağı koydular. Ancak devrimcileri ele geçirmeyi başaramadılar.

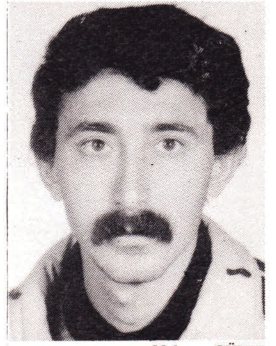
İdil, Midyat ve Çatak'ta şehir işgalleri gerçekleştirildi ve 60 sömürgeci asker esir alındı. Cizre'de dört ayrı karakol basılarak sömürgeciler ağır maddi ve manevi kayba uğratıldılar. Çatak'ta Adliye Sarayı işgal edildi, 10'nun üzerinde güvenlik görevlisi cezalandırılarak çok sayıda asker ve subay esir alındı. Bütün bu eylemler sırasında yüzlerce kolluk kuvvetleri mensubu ve ajan öldürüldü veya esir alındı. Çok sayıda silah kamulaştırıldı. Bu süreçte 200 000'i aşan Türk ordu kuvvetleri ve milisleriyle çatışmada 20'ye yakın PKK kadro ve savaşçısı şehit düştü, yaralandı, ya da esir alındı. Gelinen aşamada Şemdinli, Yüksekova'dan başlayarak güneybatı ve kuzey-batıya doğru 1000 km'lik bir savaş hattı açılmış bulunuyor ve burada mücadele kıyasıya sürüyor.

4- Sömürgeci Faşistler Susuyor, Korkunun Ecele Faydası Yok!

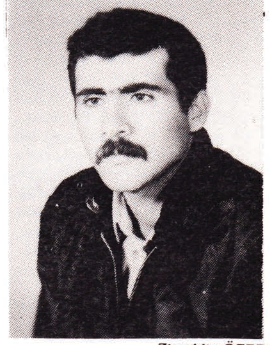
Evet, 15 Ağustos 1984'de yakılan devrim ateşi birinci yıldönümüne yaklaştığımız şu dönemde tüm Kürdistan'ı boydan boya saran bir yangına dönüşmüş bulunuyor. Temmuz ayı tanık olduğu yüce eylemlerle direniş mücadelemizde en şanlı sayfalardan birini açtı. Geniş halk kitleleri yoğun baskı ve işkencelere rağmen devrimci eylemlerimize tüm gücü ve coşkusuyla destek oluyor. Halktan yüzlerce insan bizzat eylemler içinde yeraldı, alıyor. Sömürgeci faşist Türk devletinin Kürdistan'daki egemenliği ve otoritesi artık bir daha tesis edilemeyecek ölçüde tahribata uğradı ve bu otoritenin yerini halkımızın öz temsilcileri olan devrimcilerin sarsılmaz otoritesi almaya başladı.

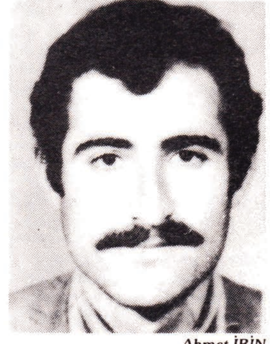
Evet tüm bu gelişmeler olurken TC'nin akıl yöneticileri "dut yemiş bülbül" gibi susuyor. Türk Gn. Kurmayı susuyor, satılmış sömürgeci Türk basını susuyor. Tüm sözde siyasetçileri susuyor. Diller, ancak devrimcilerin ya da yurtseverlerin imha edilip, yakalandığı an çözülüyor ve fakat sonra yeniden susuyor. Tüm bu gelişmeler ortamında halkın gözleri önünde adeta sahneye çıkmış, hep birlikte "görmüyorum, duymuyorum, söylemiyorum" biçiminde bir kara mizahı sergiliyorlar. Peki ne oldu faşist Evren'e, Gn. Kurmayına, basın-yayınına ve siyasetçisine? Niçin susuyorlar? Susuyorlar, çünkü KUKM'nin tutuşturduğu yangın ülkemizin dört bir yanını sarmaya başladı. Susuyorlar, çünkü yalanlarına artık en yakınları bile inanmıyor. Susuyorlar, çünkü kayıplarını gizlemek zorundadırlar ve çünkü öne sürecek ve deneyecek hiçbir tedbir ve çareleri kalmamıştır artık. Susuyorlar, çünkü gerillanın oyununa gelmek istemiyorlar, savaş taktiklerine ve hilelerine başvuruyorlar ve KUKH'nin meşruiyet ve alaniyet kazanmasından korkuyorlar. Ama artık nafile! Korkunun ecele faydası yoktur, bunu bilmiyor musunuz? KUKH nasıl kendisini size zorla kabul ettirmiş ve devrimci savaşımı dayatarak sizi bu ateşin içine çekmişse, aynı biçimde devrimci savaşımız karşısında içine düştüğünüz aczi, işlediğiniz suçları da size en yakında bir bir itiraf ettirerek bu suskunluğunuzu da yırtmasını bilecek; halklarımızın önünde diz çöktürerek "aman" diletecek, ancak başvurduğunuz hiçbir yöntem, tarihin ve çağın bir yüzkarası, lanetli bir yükü olan varlığınızı daha fazla ayakta tutmanıza yarayamayacaktır. Daha şimdiden elle tutulur bir olay haline gelen İğrenç sonunuzun böyle gerçekleşmesini ne yalan ve demogojiler, ne baskı ve katliamlar, ne örtbas etme, bastırma çabaları ve ne de Özal'ın barajlar, ve yatırımlar politikaları önleyebilecektir.

***15 Ağustos Şanlı Atılımı Halkımıza Kutlu Olsun!**
***Kahrolsun Emperyalizm, Faşist Türk Sömürgecileri ve Hertürden Uşakları!**
***Yaşasın Halkımızın Şanlı Ulusal Devrimci Direnişi!**
***Zafer PKK Önderliğindeki KUKC'inde Birleşen ve Direnen Halkımızın Olacaktır!**

Mehmet GÜLER

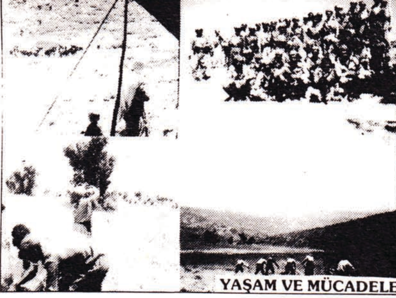

Hüseyin ALTUNTAŞ

Ziyaddin ÖZER

Ahmet İBİN

Bozan OKTAY

Hüseyin YILMAZ

HALKIMIZ ERNK'Yİ TÜM YÜREĞİYLE DESTEKLEMEKTEDİR

Soru: *İzninizi Kürdistan'da geçirdiniz. Bu süre içerisinde neler gördünüz, duydunuz ve mücadelenin gelişimi hakkındaki izlenimleriniz nelerdir?*

Cevap: İzin süresince edindiğim izlenimlerimi anlatmaya gümrük kapılarından başlamak istiyorum. Girişte bütün yolcular tek tek kimlik kontrolünden geçirildi. Polisler kimlikteki resimle kimliğin sahibini iyice karşılaştırıp emin olduktan sonra geri veriyorlar. Yolcular arasında Hakkari, Siirt, Diyarbakır, Bitlis yörelerinden olanların kimliklerini toplayıp onları bizden ayırdılar ve karakola gönderdiler. Biz oradan ayrıldığımızda hala geri gelmemişlerdi. Durumlarının ne olduğunu bilemiyorum.

Ülkemiz Kürdistan'da bir var-oluş ve yok oluş dönemi yaşanmaktadır. Faşist Türk devleti tüm imkanlarını halkımızın mücadelesini bastırmak amacıyla seferber etmiş durumdadır. En vahşi baskıyı ve zulmü uygulamakta, bu başarısızlıkla sonuçlanınca da savaş hali ilan etmektedir. Halkımızın tarihinde ilk defa gerçekleşen böylesi bir mücadele, 7'sinden 70'ne kadar, erkek ve kadın tüm Kürdistanlıları ayağa kaldırmış vahşi bir düşmanla karşı karşıya olan halkımız, artık tek çarenin direniş olduğunu kavramıştır. Ülkemizin karanlık tarihine ışık tutan 15 Ağustos şanlı atılımı, halkımıza umut kaynağı olmuş, düşmanla hesaplaşmanın imkanını sağlamıştır.

1980 cuntasından önce Türkiye ve Kürdistan'da birçok sol hareket faaliyet yürütmekte ve önderlik yapacaklarını iddia etmekteydiler. Ama bu yıl gezip gördüğüm tüm bölgelerde halk arasında bir tek isimden bahsediliyordu. Halk tek bir Parti ismi, tek bir önder güç biliyor. O da PKK'dir. Halkın dilinde ve kalbinde yaşayan tek önder güç PKK'dir. Her iyi niyetli insan biraz etrafına göz-kulak olursa bunun böyle olduğunu teslim edecektir. Diğer güçlerin durumunu sorduğumuzda tek kelimeyle bize cevap veriliyordu: Onlar öldü, ya da onlar tarihe karıştı. Bu da gösteriyor ki halkımız direnişten ve kendisini kurtuluşa götürebilecek güçten yanadır. "Mücadelenin zamanı gelmemiş, düşman henüz çok güçlüdür" diyenlere de en iyi cevabı böylelikle vermektedir.

Soru: *21 Mart 1985'te ilan edilen ERNK'ye halk kitlelerinin yaklaşımı nasıldır? Pratikte gözlenen durum nedir?*

Cevap: Sizlerin de bildiği gibi, yüzyıllardır baskı ve zulüm altında zorla tutulan halkımız, tarihinde defalarca direnişe kalkmış, ancak önderliğin konumu yüzünden yenilgilerle sonuçlanmıştır. Bir türlü kavuşulamayan ulusal bağımsızlıkçı önderlik, Kürdistanlı her insanın özlemi haline gelmiştir. Ve bugün tarihimizde ilk defa bir Cephe ilan edilmiş ve halkımızın en önemli isteği yerine getirilmiştir. Gittiğimiz köylerde, istisnasız her yerde Cephe'nin tartışıldığını gördük. Halkımız, böyle bir Cephe'nin ilanının kurtuluşun yakınlaştığına işaret olduğunu kavrıyor ve tüm imkanını dava uğruna seferber ediyordu. Bunu hemen her şeyde görmek mümkündür. İzinde olduğum dönem içinde Türk televizyonunda bir program gösterildi. Konusu: Apocular kimdir, nereden nasıl geldiler idi. O saatte herkes televizyonun başında hazır bulunuyordu. Savaş ortamını gösteren bir görüntünün ardından ulusal önder Abdullah ÖCALAN'nın büyük boy bir resmini ekranı dolduracak şekilde gösterdiler. O, anda odada bulunanların tümü ayağa fırlayıp **"Bijî Serok Apo"** sloganını atarak alkışlamaya başladılar. Biraz yatışınca birisine yaklaşarak "şehirdeyiz, sesimizi duyan olursa bizi ihbar eder, korkmuyormusunuz" diye sordum. Bana dönerek, "neden korkalım, daha ne zamana kadar korkacağız? Bir Cephemiz eksikti, O'na da kavuştuk. Önderimizi görmek istiyorduk, O'nu da düşman bilmeden gösterip, özlemimizi gideriyor, biz sevinmiyelim de kim sevinsin" diyerek cevaplandırdı. Ertesi gün aynı resim "Milliyet" gazetesinde yayınlanmıştı. Saat 10'da gazete almaya gittiğimde Milliyet'in tükendiğini gördüm. Yanımdakine "acaba bu şehir hepsi Apocu mu" diye sorunca güldü, cevap vermedi. Diyeceğim o ki, Cephe halkımıza güven vermiş, halkımızın yarasını sarmıştır. Tarih boyunca sürekli kanayan yaralar böyle bir Cephe'nin ilanıyla derman bulmuştur. Halkımız büyük bir umutla PKK'nin ilan ettiği ERNK etrafında kenetlenmiş, bunu da yükselen mücadeleyle dosta düşmana ilan etmiştir.

O sıralar iki PKK militanının şehit olduğu Kaynarpınarlı bir kadına olayın nasıl olduğunu sordum. Kadın ağlamaya başladı. Bir yandan da anlatıyordu: "1500 kadar asker köyü sarmıştı. Köyde bulunan iki devrimci kaçıp kurtulmak istediler ama çember sıkı olduğundan bunu başaramadılar. "Teslim ol" çağrısına karşılık silahlarla cevap veren devrimciler, askerlerden bir kaçını vurmuşlardı. Üzerlerine yağmur gibi kurşun yağıyordu. Tam bir savaş başlamıştı. Düşman sürekli takviye kuvvetlerini istiyordu. İki militan kararlıca çarpıştılar, çok sayıda kurşun yarası almışlardı, ama silahları susmuyordu. Köylüler devrimcileri kurtarmak istiyordu ama buna imkan yoktu. Devrimcilerden biri şehit düşünce diğeri çatışmayı daha hızla devam ettirmeye başladı. Kanlar içerisinde kalmıştı. Birden silah sesi kesildi. Faşist ordu tümden mevziye yatmıştı. Alçak sürünmeyle aradaki mesafeyi iyice kısaltmışlardı. Kalan devrimcinin silah tutacak hali kalmamıştı. O esnada silahını yere bırakıp ceketinin üst cebinden büyük bir kağıt çıkarıp yuvarladı ve çiğnemeye başladı. Ama kağıdı çiğneyemedi tekrar ağzından çıkarıp göğsündeki kanla ıslatıp yeniden ağzına götürdü. Kağıdı yutana kadar sayısız kurşun yemişti. uzanıp yerde biriken kanla da "Bijî Kurdistan" yazdı ve orada hareketsiz kaldı.

Onlara yardımcı olan tüm köylüleri tutukladılar. Zaten bir kaç kişi de olayda yaralanmıştı." Bu direnişler halkımıza çok şeyler öğretmişti. Devrimcilere olan güven ve sevgileri daha da artmış, Cephe'ye de böyle canlı bir istekle sahip çıkmışlardır.

Soru: *Ülkemizi yeniden işgal eden faşist Türk ordusunun durumu nasıldır? Halk onları nasıl değerlendirmektedir?*

Cevap: Bu sorunuza şöyle cevap verebilirim. Türk ordusunun acizliği değil halk arasında artık ordunun kendi içinde bile alay konusu olmuş, durumlarını gizleyemez hale gelmişlerdir. Bugün batıdan Kürdistan'a tayini çıkan bir subay bütün çarelere başvuruyor ki tayinini geri aldırsın. Buna en iyi örneği bizzat tanık olduğum bir olayla vermek istiyorum. Otogarda oturmuş çay içiyorduk. Yandaki masada bir assubay oturuyordu. Her halinden neşeli olduğu belliydi. Otogarın sahibi yanına sokulup "hayrola başçavuşum neden böyle sevinçlisin" diye sorunca assubay "tayinim Siirt'ten İzmir'e çıktı da" dedi. Otogar sahibi "bunda sevinecek ne var ki?" diye sorunca "ne var olur mu, bugün sağım, hayattayım ve buralardan kurtulacağım" diyerek söze girdi. "7. Kolordunun subaylarının büyük bölümü hayatta değil şimdi. Bir avuç dediğimiz eşkiya bitmek nedir bilmiyor. Onların nereden çıktıklarını bilemiyoruz. Tek bildiğimiz dağda, kırda bayırda her taşın altında Apocuların çıkabileceğidir. Şimdi taktik değiştirmişler. Bir kaç gün önce birliğimizi teslim alıp, rütbelileri götürdüler. Bizlere de iki saate yakın yazı okuyup konuşma yaptılar. Askerlere ve bizlere "siz önde yürümeyin biz sizi öldürmeyiz" dediler. Aslında doğru söylüyorlar askerleri vursalar her çatışmada binlercesini öldürürler. Mezar kazmaya zaman bulamayız. Ama belli ki üst düzey subayları hedefliyorlar. Operasyona gittiğimizde askere hucüm diyoruz ama onlar "komutanım siz önde gidin" diyorlar. Onun için buradan gideceğime çok seviniyorum. Buralarda subayın ömrü çok kısadır. Ben sağ salim gidiyorum. Bir de Hakkari'deki durum çok vahimdir. Biz de direniyoruz, onlar da. Kim kazanırsa. Onların nüfuzu geçerlidir. Artık işler çok büyümüş." Evet bunlar bir başçavuşun ağzından dinledim. Halk bu duruma ne desin? Sorun acizlikte değildir. Bu bir savaştır artık. Ayrıca Malatya yakınlarında düşen F-16 uçağının da kendiliğinden yani arıza yüzünden düşmediği söylenmekteydi. Bir çok bölgede birlikleri teslim olan devrimciler askerlere bildiriler okumuş, onlara davalarını anlatmışlar. Askerlerden yurtsever olanlar devrimcilere katılmıştır. Askerler kesin emir olmadıkça silahlarını devrimcilere çevirmemektedirler. Operasyonlarda devrimcileri takipte sürekli ters istikamete gitmeyi yeğliyorlar. Bu da ordunun zayıflığını gözler önüne seren bir durum olmaktadır. Televizyon ve yayın organlarında sürekli orduyu öven, başarılarından sözeden programlar yayınlanmaktadır. Bu bile çaresizliğin, zayıflığın bir ürünüdür. Karakollar yerine çadırlar kurmuşlar ve her kilometre başı kurulan çadırlarda 5-10 asker bulunmaktadır. Dersim, Bingöl, Muş yörelerinde her eve bir asker düşecek kadar sıkı bir işgal başlatılmıştır. Bu kadar sıkı tedbirlere rağmen, her gün yeni eylemlerin yapılması faşist yönetici̇leri çılgına çevirmektedir. Basın-yayın kurumlarında demeçler veren faşist cunta şefleri, durumu gizleyememekte, itiraflar yapmak zorunda kalmaktadırlar. Cunta şefi Kenan Evren'in Romanya gezisi esnasında yaptığı açıklamada "üzülerek belirteyim ki 15 Ağustos 1984'te başlayan eylemler hala yer yer devam ediyor. Bu nedenle uluslararası terörizme karşı birleşmemiz, yardımlaşmamız gerekir" demiştir. Bugün Kürdistan'da savaşın gizlisaklı yönü kalmamıştır. Duymayanlara da cunta kendi yetkili ağızlarından duyurmaktadır.

Soru: *Siz bir yurtsever işçi olarak KUKC'ni nasıl karşıladınız, mücadeleye ilişkin düşüncelerinizi nasıl izah edebilirsiniz?*

Cevap: Ülkemizin tarihinde 21 Martlar önemli bir yere sahiptir. Direniş ve kanla kazanılan değerler bu günde somutlaşmış ve özel bir yere sahip olmuşlardır. Tarihte var olma ve halklaşma yönünde atılan ilk adım Asur'a karşı verilen mücadeleyle gerçekleşmiş ve 21 Mart'ta zafer kazanılarak bugün halkımıza bayram olmuştur. Yine faşizmin baskıları ve katliamları altında yok edilmek, unutturulmak istenen halkımızın diriliş mücadelesi 1982'nin 21 Martında yüce önder Mazlum DOĞAN'ın direnişiyle taçlandırılmış ve sömürgecilik nihai olarak mahkum edilmiştir. En son olarakta 1985'in 21 Mart'ında ilan edilen ERNK, halkımızın tarihinde sürekli özlemini çektiği bir birlik örgütü olarak doğmuş ve mücadelemizin en üst evresini oluşturmuştur. Yüzyılların sömürü halkası, bu Cephenin ilanıyla kırılmıştır.

Kürdistan'da sözde mücadele adı altında ortaya çıkan birçok güç, bu sorunu slogan düzeyinde ele almakta, adeta bir papağan gibi aynı şeyleri tekrarlayıp durmaktadırlar. Hızla boyutlanan mücadeleye bin bir bahaneyle sırt çevirmekte, halkımızla alay etmek istemektedirler. Bu halkın gerçek önderleri ise kanları ve canları pahasına yarattıkları değerlerle savaşı yükseltmektedirler. Her dönemde ve her koşul altında halka öncülük eden PKK, HRK ve ERNK'nin ilanıyla gerçek bir öncü olduğunu kanıtlamıştır. Bugün artık halkımızın kalbinde yer edinmiş durumdadır. Eğer biraz olsun yurtsever bir özümüz varsa, bizim de doğruyu-yanlışı ayırtetmede zorluk çekmeyeceğimiz açıktır. Bugün bir Cephe açılmış ve direnişten yana olan tüm güç ve kişileri bayrağı altına davet ediyor. Halkın istemi olan bu birlik sağlandığına göre, yapmamız gereken tek şey mücadele saflarında bütünleşerek bayrağı yukarıya kaldırmaktır. PKK, devrimci sorumluluğunu ve görevlerini en iyi biçimde yerine getirmiştir. Bundan sonra bizlere düşen görevleri yaparsak, yurtseverlik ve demokratlık sıfatlarına layık olabiliriz. Kurtuluşa ulaşmamız için önümüzde hiç bir engel yoktur.

Bir yurtsever olarak diyorum ki, bu Cephe'nin ilanı bize kurtuluşumuzun yakın olduğunu gösteriyor. ERNK, halkımızı kurtuluşa götürecek, tasfiyeci grup ve çevrelere en sert darbeyi vuracak, direnen halkımıza yol göstererek nihai kurtuluşunu sağlayacaktır.

Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!
Yaşasın ERNK!
Yaşasın PKK!
Bijî Serok APO!

Kürdistanlı Bir Yurtsever İşçi

Düşmanın Yarattığı Vahşet, Korkusundandır

Mektubumda Kürdistan'da geçirdiğim izinimde karşılaştığım yurtsever yaşlı bir köylüyle yaptığım konuşmayı olduğu gibi aktaracağım.

Köyümüze yakın diğer bir köyden gelen ihtiyarı eve davet ettim ve genel gelişmeler hakkında bazı sorular sordum. İhtiyar önce çekindi, konuşmaktan kaçındı ama ben kendimi takdim edip güven verince anlatmaya başladı. İhtiyar, yaşamı boyunca sömürgeci zulmü tatmış ve halende en ağır baskılara maruz kalan yiğit bir Kürdistan yurtseveriydi. Üç oğlu da HRK birliklerine katılmış bu yüzden işkencesiz günü geçmiyordu. İki yıl boyunca tanık olduğu gerçekleri şöyle dile getiriyordu:

"Benim yaşım 80 den fazladır. Üç oğlum var, her üçü de şimdi savaşıyorlar. Onlarla iftihar ediyorum. Türk askerleri her gün evime baskın düzenliyor, çocuklarımı ve gerillaları soruyorlar. Yüzbaşı bana 'sen teröristleri besliyormuşsun söyle neredeler şimdi' diye bir soru sordu, ben 'terörist nedir' dedim. Bu sefer onlar eşkiyalardır deyince ben birşey anlamadığımı söyledim. Bunun üzerine benden laf alamayacaklarını anlamış olacaklar ki yaşıma ve halime bakmadan beni işkenceye aldılar. Her türlü işkenceyi üzerimde uyguladıktan sonra on parmağımı kırıp gittiler. Daha sonraki günlerde Apocular yine yanıma geldiler, onlara bir keçi kestim karınlarını iyice doyurdum ve gönderdim.

Bir gün düşman köyümüze yakın bir alanda baskın düzenlemişti. Yurtsever bir köylünün evinde kalan Ali Uğur ismindeki HRK partizanını yakalamak için çok sayıda asker ve teçhizat getirmişlerdi. 'Teslim ol' çağrılarına Partizan el bombası atarak karşılık verdi. Olayda bir yüzbaşı, iki başçavuş, bir çavuş, iki er ve köyün muhtarı öldüler. Partizan kaçmayı başardı ama takip sonucu yeniden yerini tespit ettiler. Bulunduğu yer bomba ve kurşunlarla delik deşik edildi. Partizan ayağından yara aldığından kaçamadı ve yakalandı. Yakalanmadan önce iki dizinin üzerine doğrulup elindeki Kürdistan bayrağını sallamaya başlamıştı. Onu helikoptere koyup götürdüler ve biraz gittikten sonra helikopterden aşağı attılar. Bu yiğit Partizanın vücudu paramparça olmuştu. Parçaları toplayıp bir çukura koydular ve üzerini kapattılar. Tüm köylülerin gözü önünde cereyan eden bu olay halkın bağrını parçalıyordu. Herkes gizli gizli ağlıyor, düşmana küfrediyordu. Benim içim adeta kan ağlıyordu ama bir şey yapamıyordum.

Tam iki yıldır tarlalarımızda hiç bir şey ekemiyoruz. Barbar sömürgeciler neyimiz varsa talan edip yakıyorlar. Aç kalmamızı ve buralardan göç etmemizi istiyorlar. Ama biz gitmeyeceğiz." Bu arada bir köylü ihtiyara *"ne yapabiliriz, elimizden birşey gelmiyor"* deyince ihtiyar kızarak: *"Hayır kardeşim elimizden birşey gelmiyor demeyin. Elinizden herşey gelir. Gerillalarımıza ekmek verelim, onları barındırıp destek olalım. Onlar bizim için savaşıyor, ölüyorlar. Onları memnun edelim, ihbar edilmesine müsa-*

Kürdistan'dan yeni gelen bir yurtseverin mücadeleye ilişkin değerlendirmeleri:

Halkımız: "Tek Umut Ulusal Direniş Savaşıdır" diyor

Ben Mardin'in K. Köyündenim. Mücadelemize ilişkin değerlendirmelerimi elimden geldiği kadar geniş izaha çalışacağım.

12 Eylül askeri darbesi yapılmadan önce de bölgemizde Talebeler (devrimciler) faaliyet yürütüyorlardı. O dönemde daha çok derneklere gidip geliniyor, köylülerle konuşuluyordu. Bazen askerlerle çatıştıklarını da duyuyorduk. Özellikle ağalara karşı verilen mücadele sonucu yöremizde de birçok ağa topraklarını terkederek kaçmıştı. Bir takım zengin kişiler de İstanbul'a göçetmişlerdi. Yöremizde hükümetin hiçbir fonksiyonu kalmamıştı. Herkes bir sorunu olursa hemen gidip devrimcilere söylüyordu. O zaman da şimdi olduğu gibi Apocular en aktif mücadele eden tek Partiydi. Apocular, hem devletle hem de onların uşaklarıyla savaşıyorlardı. Cunta öncesi dönemde Apocularla KUK denen grup arasında çatışmalar meydana geldi. Biz bu duruma çok kızıyorduk. Gerçekleri yeterince bilemediğimizden ikisini de Kürdistan'ın bağımsızlığından yana olan ve onun için mücadele veren örgütler olarak değerlendiriyorduk. Ama süreç içerisinde gerçek durumu öğrendik ve pratikteki durumları hangisinin gerçek, hangisinin sahte olduğunu açığa koydu. Geçmişte bize yol göstereceğini iddia edenler bugün birer ihbarcı olup çıktılar ve bizzat devletle çalışıyorlar.

12 Eylül cuntasının ardından devlet halka çok eziyet çektirdi. Bizim köyden de daha darbenin ilk günlerinde operasyon düzenlenerek 40-50 kişiyi köy meydanında işkenceye aldılar. Bir sabah erkenden başlatılan operasyonda bizim evi de bastılar. Oğlumu yakalayıp götürdüler. Oğlum kaçmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Ona çok işkence yaptılar ama ağzından tek kelime çıkaramadılar. O esnada silahımızın olduğunu ihbar eden şahısla birlikte tekrar evimize geldiler ve silahımızı bulup aldılar. Oğlumu da alıp götürdüler. Aylarca ondan haber alamadık. Sonunda bir tanıdığımız onu Diyarbakır zindanında gördüğünü bize haber verdi. Aynı baskı ve işkenceler Kürdistan'ın her köyünde yapılıyordu. İhbarcılar çoğalmıştı ve kimden şüphelenseler orayı işkence merkezi haline getiriyorlardı. Başımızdaki en büyük bela bu alçaklar olmuştu. Neredeyse en yakınımızdan bile şüphelenir olmuştuk.

Bu dönemde cezevinden de sık sık direniş haberleri geliyordu. En başta direnen tek güç Apocular-dır deniliyordu. Birçok Apocunun işkencede şehit olduğu söyleniyordu. Şimdi ise bunların haricinde diğer hiçbir siyaset (Kürt veya Türk) direnişe katılmamış ve kısa süre sonra da serbest bırakılmışlardır. Dışarda ise, bir yandan yurtdışına çıkan devrimcilerin bıraktıkları boşluk, bir yandan da cuntanın en ağır işkence ve yıldırma taktikleri son hızıyla uygulanıyordu. Hemen hergün köylerdeki gençleri toplayıp cezaevlerine dolduruyorlardı. Halkı sindirmek için de "artık buralara gelemezler, hiç umutlanmayın" diyerek umutsuzluğa aşılamak istiyorlardı. Ama halk biliyordu ki bu kadar insan yok olmaz, mutlaka birgün dönüp gelecekler. Bölgemiz sınıra yakın olduğundan Devrimcilerin dışarı çıktıklarını duyuyorduk. Aradan bir-iki yıl geçtikten sonra devrimciler yeniden yavaş yavaş gelmeye başladılar. Eskisi gibi rastgele davranmıyor, çok yoğun bir hazırlık içerisinde oldukları belli oluyordu. Halk onların döndüğüne çok seviniyordu. Aradan çok geçmeden 15 Ağustos eylemleri patlak verdi. Ben şahsen hep bu anı bekliyordum. Kürdistan'ın bir çok bölgesinde gerçekleştirilen şanlı eylemlerin yanısıra bizim yakınımızdaki Girik Karakolu da basılmıştı. Çok sayıda asker ölmüştü. Aynı olayda bir devrimci de şehit düşmüştü. Daha sonraki aylarda Eruh'ta bir karakol baskınında da iki devrimcinin şehit düştüğünü duyduk. Bu şehitlerin üzerinde Eruh eyleminde düşmandan alınan silahların olduğunu söylüyorlardı.

15 Ağustos'tan sonra bir çok Apocuyla karşılaştım. Halk giderek onlara daha fazla güveniyordu. Ama Türk devletinin aşırılaşan baskıları yüzünden açıktan devrimcilere destekleyemiyorlardı. İhbarcılar iyice azıtmışlardı. Halkın içine düşmanlık tohumlarını ekmeye çalışıyor, sömürgecilerin köylüye eziyet etmesine neden oluyorlardı. Bence Parti önce bunları temizlemelidir.

Tanıdıklarımdan H. köyünden Ş..., F..., H. İ... ve Cımolar aşiretinden S..., isimli MİT'ler gün boyu polisle birlikte kahve vb. yerleri gezip, şüphelendiklerini yakalatıyorlar.

15 Ağustos sonrası halk daha büyük gelişmelerin olacağını biliyordu. Herkes kendi arasında eylemleri konuşup tartışıyor ve gelişmeler biraz daha hızlanırsa gidip devrimcilere katılacaklarını söylüyorlar. Halkın şimdiki sessizliğine bakıp aldanmamak gerekir. Aslında için için kaynayan bir durum vardır. En ağır işkence ve baskılara rağmen kimse devletle birlikte tavır almıyor. Devrimcilere yardım etmekten de geri durmuyor. Bir çok bölgede köylüleri sürgün etmek istemektedirler. Bu arada halk arasında çokça konuşulan bir olayı da anlatarak yapılan baskıları izah etmeye çalışacağım. Eruh'un bir köyünde Apocuların yerini bilen bir kadını yakalayan sömürgeciler kadını işkenceye almışlar. İşkenceyi yaptıran üsteğmen o esnada bölüğündeki bir Kürt askere gidip kadına soyunmasını söylemesini emrediyor. Asker çaresiz gidip kadına yavaşça "ben sana ne kadar soyun dersem de sen soyunma" dedikten sonra yüksek sesle kadına birkaç defa soyun diye bağırmış. Kadın soyunmayınca üsteğmen de beraber geliyor. Asker onun yanında da kadına aynı şeyi söylüyor ama kadın hiç kıpırdamıyor. Durumu farkeden üsteğmen askere sen soyundur diye emir verince ve üzerinde diretince asker silahını çekip kendi kafasına boşaltıyor. Bu olay tüm halk üzerinde çok etki bırakmıştı, herkes Kürt askerin yiğitliğinden ve mertliğinden bahsediyordu. Aslında bu olay halkımıza çok büyük bir derste vermiştir. Düşman her zaman için Kürt halkını birbirine kırdırtmaya, insanlarımızı birbirine düşman etmeye çalışmaktadır.

Operasyonların yoğunlaştığı dönemde bizim köye de geldiler beni ve eşimi de tutuklayıp askeri tugaya götürdüler. Çok hasta olmama rağmen bir ton hakaretten sonra işkenceye aldılar. Bana "sen Apoculara sürekli ekmek vb. şeyler götürüyormuşsun, yerlerini biliyorsun çabuk söyle bize" diyorlardı. Tüm tehditlere rağmen ben "ayağınızın gittiği yere eliniz de yetişir, siz devletsiniz gidin istediğinizi arayın bulun" dedim. Bizden birşey elde edemeyince bırakmak zorunda kaldılar.

Halk adeta yaşamdan bıkmış gibidir. Geçim sıkıntısı canlarına tak demiş. Az bir fırsat bulsalar devlete karşı savaşa girişecekler. Askerde bile Kürt ve Türk askerlerini ayırıyorlar. Halkımızı açlıkla tehdit eden Türk devleti, insanlarımızı dış ülkelere pazarlamaya çalışmaktadır. Alım gücü sıfıra inen halk, alışverişe dahi çıkamaz hale gelmiştir. Açlığı dayatarak halkımızı mücadeleden uzak tutmaya çalışmaktalar. Ama köylüler bir lokma ekmekleri de olsa devrimcilerle paylaşmakta, her koşulda onlara sahip çıkmaktadırlar. Köyümüzdeki dul bir kadının çabaları buna en iyi örnektir. Bu köylümüz, zorlukla temin ettiği yiyeceğinin bir kısmını evine gelen devrimcilere vermişti. Devrimcilerin köyde kalmasını sakıncalı gördüğünden onları hemen göndermiş ve kendisi hazırladığı yemeği bulundukları yere kadar götürmüştü. Bulunduğumuz koşullar içinde büyük fedakarlık olarak değerlendireceğimiz bu yardım hemen hemen tüm köylüler tarafından da yapılmaktadır. Ben de sık sık onlara yemek götürüyordum. Bizimle oturup saatlerce konuşuyor, gelişmeleri anlatıyorlardı. Arasıra Suriye'de bulunan yakınlarımın yanına gittiğimde duyduklarımı onlara da anlatıyordum. Ama onlar bizden daha çok biliyorlardı.

Bölgemizde şimdiye kadar sadece bir ajan-muhbir öldürüldü. Diğerleri hala devam ediyorlar. Bunlardan biri de T... köyünün muhtarıdır. 15 Ağustos sonrasında sınırı geçmek isteyen 4 devrimci ile askerler arasında çatışma çıkmıştı. Bunlardan 3 tanesi geçmeyi başarmış 1'i ise geri kaçarak T... köyüne gelip bir eve sığınmıştı. Ev ise muhtara aitti. Muhtar hemen gidip karakola haber vermiş ve bu devrimciyi yakalatmıştı. Yakalanan devrimciyi Nusaybin'e ulaştırmadan öldürmüşlerdi. Bu olay halkı çok etkilemişti. Hemen herkes ajanlardan nefret ediyordu. Hemen ertesi gün öldürülen devrimcinin arkadaşları gelip köy muhtarı ve iki oğlunu cezalandırınca herkes adeta bayram sevincini yaşıyordu. Halk Apoculara çok güveniyor ve "onlar öldürülen arkadaşlarının intikamını mutlaka alırlar, hem de 10 kat fazlasıyla" diyordu. Bu olay üzerine Türk devleti bölgeye iyice güç yığmaya başladı. Tüm köylüleri köy meydanlarına toplayıp sorguya çekiyorlardı.

Aynı dönemde Z... de Apocular kalıyordu. Köylüler arasıra onlara yemek götürüyorlardı. Bu operasyonda sömürgeciler burayı da kuşattılar. Birgün oduna giden bir kadını yakalayarak üstünü aramışlar. Kadının üzerinde bir tabanca ve bir kitap çıkıyor. Bunun üzerine tüm köylüyü toplayıp sorguya çekiyorlar. Kadını da Diyarbakır'a götürüyorlar. Halen de kendisinden bir haber alınamamıştı. Köydeki tüm erkekleri de cemselere doldurup bilinmeyen yerlere götürmüşlerdi. Aynı gün Cizre'ye yakın bir yerde bir muhtarın ihbarı sonucu Apocularla askerler arasında çatışma çıktı. Apocuların bulunduğu sığınağın etrafını saran askerler "teslim ol" çağrısı yapıyorlar. Onlarda silahla karşılık vererek çatışmaya girişiyorlar. Mağaradan ilk çıkan devrimciyi şehit ediyorlar. Diğer üç devrimci hemen dışarı fırlayarak el bombalarıyla askerlere saldırarak 1 yüzbaşı, 1 asteğmen, 1 çavuşu öldürüyor ve çemberi yararak kurtuluyorlar. Daha sonra mağaraya giren sömürgeciler hiç bir şey bulamıyor. Bazı yiyecek maddeleri ele geçiriyorlar ve "bunları muhakkak siz veriyorsunuz" diyerek halka eziyet ediyorlar. Devrimciler K...Köyünde muhbirlik yapan T...ye birkaç kez pusu kurdular ama bir türlü ölmedi. Onun amcasının oğlu da ajanlık yapıyordu. Apocular onu bir kez yakalamışlar ama o yalan söyleyip kendisini kurtarmıştı.

Bir de geçmişte devrimcilik maskesiyle halkı kandıran bazı unsurların durumuna değinmek istiyorum. Şimdi durumda geçmişte devrimcilik yapanlardan Apocular hariç hepsi yerine oturmuş durumda. Bir kısmı da devletle işbirliği yapıyor. Halk bunların yüzünden devrimcilerden nefret eder hale gelmiştir. Ama 15 Ağustos'tan sonra gerçekleri gördük ve kime inanmamız gerektiğini daha iyi kavradık. Bölgemizde bir çok MİT'in cezalandırılması ve devlet güçlerine karşı konulan eylemler halkta büyük güven ve sevinç yarattı. Halk adeta bayram eder duruma geldi. Olaylardan sonra yapılan baskı ve operasyonlar halkı tedirgin etmiyor. Apocuların bitmeyeceğine ve mutlaka zafere ulaşılacağına inanıyorlar. Mücadele biraz daha boyutlanırsa herkes savaşa katılacaktır.

Operasyonlara katılan askerler de durumlarından çok şikayetçiler. Onların elinde olsa kimseye birşey yapmazlar fakat üstleri emredince mecburen yapıyorlar. Her asker bunu açıkça söylüyordu. İçlerinde Kürt olanlar ise gizliden bizimle Kürtçe dertleşiyorlardı. Subaylar özellikle de Kürt askerler üzerinde duruyor ve daha çok işkence yapmaya teşvik ediyorlar ya da zorla yaptırıyorlardı. Ayrıca her yakaladıkları köylüyü bir sürü önceden hazırlanmış silah ve malzemeyle televizyona çıkarıyorlar ve işte teröristleri yakaladık diye yayın yapıyorlardı.

Bir de Evren'in Eruh gezisine değineceğim. Eruh'a geldiğinde ben de gitmiştim. Halk onun diyeceklerini merak ettiği için alana toplanmıştı. Konuşma bitmeden herkes küfrederek alanı terketti. Halktan bir kişi onu vurmak istemiş ama yakalanmıştı. O esnada silahını ateşleyip kendisini öldürmüş, yanında bulunan biri de yaralanmıştı. Halk birşeyler bekliyor ve savaşın başlayacağı günü adeta iple çekiyor. Ben bile şimdi burada olmama rağmen savaşa katılacağım günleri bekliyorum. Çocuklarım ve ailem de diğer Kürdistanlılar gibi yaşasın, mücadeleye katılsınlar diyorum.

Halk arasında en çok konuşulan şeylerden biri de önderimiz APO idi. Hemen herkes onu görmeye can atıyor, ondan ilahi bir şeyden bahseder gibi bahsediyorlardı. Bu durum bile aslında Kürt halkının özlem ve istemlerinin neye olduğunu, mücadeleye karşı tutumunu izah etmeye yetecektir.

***Yaşasın Halkımızın Devrimci Direnişi!**
***Yaşasın Ulusal Önderimiz APO!**
***Kahrolsun Faşist, Barbar Sömürgeciler!**

---

ade etmeyelim. Türk askerleriyle çatıştıklarında onlara yardımcı olalım. Düşmanı artık buralarda barınamaz hale getirelim" cevabını verince, odadakiler hepsi yaşlı amcayı onayladılar. Daha sonra yaşlı yurtsever bana dönerek konuşmasını sürdürdü: *"Dışardakilere, yani Avrupa'dakilere de birkaç sözüm var. Gerillalarımıza biraz daha fazla destek versinler. Maddi ve manevi olarak savaşı desteklesinler. Biz burada elimizden geleni yapıyoruz. Oradakilerinde ellerinden geleni yapmalarını, destek olmalarını istiyoruz. Eğer bunu yaparsak düşman daha fazla dayanamayıp topraklarımızdan çıkacaktır. Bugün bile Türk ordu birlikleri her Kürt insanını ve taşını-ağacını gerilla zannediyor, adım atmaktan korkuyorlar."*

İhtiyarın bu konuşması hepimizi oldukça etkilemişti, gerçekler beynimize çakılmıştı adeta. Ben daha önceleri propaganda düzeyinde bildiğim şeyleri bizzat gözlerimle görmenin etkisiyle duygulanmıştım. Kendimi tutamadım ve en yüksek sesimle, **"Her Tişt ji bo Xelasbûna Kurdistan.", "Her Tişt ji bo Pêşmergên me.", "Bijî Kurd û Kurdistan.", "Bijî HRK." û "Bijî Serok APO!"** sloganlarını haykırarak yaşlı amcanın ellerini öptüm. Odadakiler de adeta mücadeleye katılma istemi canlanmış, herkes tartışıp konuşmaya başlamıştı.

Ve şimdi düşünüyorum ki halkımız biraz olsun uyanır uyanmaz yenilmez bir savaş gücü haline gelecek ve düşmanı hak ettiği yere gönderecektir. Buna bizzat tanık oldum ve tüm yüreğimle inanıyorum.

22. 7. 1985
Şirwanlı

ŞANLI 15 AĞUSTOS ATILIMININ I. YILDÖNÜMÜ VE DOĞRU DEVRİMCİ SİYASETİN ZAFERİ

Baştarafı Syf: 1'de

olduğunun bilincindedir ve O'na da son bir darbe vurarak imha etmek amacıyla 1983 Mayıs'ında G. Kürdistan'a müdahale eder. Amaç, PKK hareketinin tüm kadrolarını bu alanda imha ederek, teslimiyeti dayatarak başaramadığını kılıç ile başarmaktır. Ancak bu plan faşist Türk ordusunun ağır kayıplar vermesi ile sonuçlanır. Bu saldırı ile birlikte, aynı dönemde devrimci hareketimize dayatılan provakasyon hareketi de boşa çıkartılır.

Diğer taraftan önderleri devrimci hareketler ya imha ya da tasfiye edilen veya bağları kopartılan kitleler, cuntanın azgın saldırıları ve pasifikasyon politikası sonucu iyice sindirilmiş, korkunç bir umutsuzluk, yoksulluk ve acı içine çekilmişlerdir. Cuntanın insanlıkdışı dayatmalarına tepki duysalar da öndersiz oldukları için bunu açığa vuramamakta, cuntanın demogojileri altında devrimci mücadele umutları önemli oranda sarsılmış bulunmaktadır.

Devrimci hareketlere vurduğu darbelerle artık bir daha güçlü bir muhalefetle karşılaşmayacağını uman ve suskun kitlelerin durumuyla da bu umutları pekişen faşist cunta, artık iktidarını daha rahatça yürütebileceği inancındadır ve üstelik dünya kamuoyunu da buna inandırmış durumdadır.

İşte 15 Ağustos tarihsel atılımı böylesi bir dönemde gerçekleştirildi. Umutsuzluğun, yılgınlığın, tasfiyeciliğin ve teslimiyet bulutlarının topluma ve sol hareket içindekilere bir kabus gibi çöktüğü böylesi bir ortamda bu inanılmaz, adeta mucize gibi bir şeydi çoklarınca. Yine, düşman ve efendileri için bu tam bir şoktu. İnanamadılar önce. Sonra, geçmişteki isyanların bir benzeri sandılar. Ordu, "isyan var" diye ayağa kalktı, Kürdistan'a yığıldı. Ancak ortada ne bir isyan ve ne de eylemi yapanlar vardı. Gelişmeleri hafife almak istediler bu kez, fakat kendilerini en rahat hissettikleri bir dönemde, böylesine güçlü örgütlü eylemler gerçekleştirebilen ve üstelik hiçbir kayıp vermeden geri çekilen devrimcilerin gücü karşısında bunu da yapamadılar. TC tarihinde ilk kez karşılaştıkları böylesi eylemlerin kendi sonlarını getirecek bir yangının ilk kıvılcımı olduğuna inanmak istemediler, ancak gerçekler acımasızdı ve o gerçeklere boyun eğmek zorunda kaldılar. Ordularının büyük bir kısmını Kürdistan'a aktararak her yerde devrimci avına çıktılar, Kürdistan'ı baştan sona kapsayan operasyonlar gerçekleştirdiler. Devrimcilerin barınma koşullarını tamamen ortadan kaldırdıklarına duydukları güvenle, onların eylemi gerçekleştirip sınırdan geri çekildiklerini söylemeye başladılar. Ordunun içine düştüğü aczi gizlemek için daha iyi bir gerekçe bulunamazdı da. *"Yakaladık, çember daralıyor, sonları geldi"* propagandalarının sonu gelmeyip bir tek devrimci dahi yakalanmadıkça, Kürdistan'ın zor coğrafik koşullarının da etkisiyle ordu içinde kaynaşmalar, bunalımlar, kaçışlar başgöstermeye başladı. "Kahraman mehmetçik" daha savaşın ilk adımlarında tökezleyip kofluğunu açıkça ortaya koydu; "yenilmez Türk ordusu" efsanesi yerle bir oldu.

Ordunun yapısında görülen bu sarsıntı tüm devlet yapısında da ortaya çıktı. Devlet otoritesi yerle bir oldu. Dört yıl boyunca yapılan *"devrimcileri bir daha dirilmemek üzere bitirdik"* demogojisinin kofluğu açığa çıkınca tüm devlet yetkilileri birbirlerine girdiler, sorumlu aramaya başladılar. Cuntanın başı "dokunulmaz ilah" Evren'e dahi tepki gösterilerek önüne koyduğu hedeflerdeki başarısızlığının devlet varlığını tehlikeye soktuğu ifade edildi. Hükümet içinde çalkantıların önü alınamayarak çeşitli kılıflar altında tasfiyeler başladı. Her türlü sorunun tek çözüm gücü olduğunu iddia eden faşist rejimin inanılırlığı yerle bir oldu. Cunta, efendileri emperyalistler karşısında da güç duruma düştü.

Kürdistan'daki bu yeni gelişmeler yalnızca Türk cuntasını gafil avlamakla, onu şaşırtmakla kalmadı. Cuntanın, devrimcileri bitirdiği demogojisine inanan emperyalist çevreler ve uluslararası kamuoyu da derin bir şaşkınlık içine düştü. Emperyalist çevreler olayların gerçek karakterini kavrayarak Türkiye'ye yaptıkları yatırımlardan vazgeçmeye ve yine dünya basın-yayın organları, eylemleri ve Kürdistan halkının mücadelesini uzun uzun işlemeye başladılar. Tüm dünyaya unutturulmaya çalışılan Kürdistan ve Kürt gerçekliği böylelikle etrafındaki tecrit duvarının yıkılması ile tartışılmaya, dikkatler buradaki mücadeleye çekilmeye başlandı. Emperyalist ülkeler Kürdistan politikalarını bu çerçevede yeniden gözden geçirmeye başladılar.

Diğer taraftan yıllar yılı Kürdistan gerçekliğine gözlerini kapatan sosyalist çevreler de bu yeni gelişmelerle birlikte Kürdistan'daki mücadele ile biraz daha yakından ilgilenme sürecine girdiler. 15 Ağustos atılımı böylelikle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile dünya sosyalist, ulusal kurtuluşçu ve ilerici-devrimci güçleri arasında bir köprü rolü oynamış oldu.

15 Ağustos eylemleri, faşist Türk devletinin yüzündeki tüm maskeleri yerle bir eden eylemler oldular. O güne kadar "demokrasiye döndüğü" yolundaki safsatalarla dünya kamuoyunu aldatan Türk faşist cuntası, Kürdistan halkına yöneltttiği insanlıkdışı saldırılar ve operasyonlarla bu konuda nasıl bir aldatmaca içinde olduğunu sergiledi. Türk egemen sınıflarının bu en son temsilcileri görülmemiş bastırma, demogojik saptırma, teşhir ve örtbas etme yöntemlerini çeşitli biçimlerde kullanarak, direniş gerçekliğimizi halkımıza ve dünya halklarına çarpık bir tarzda yansıtma çabasına girdiler. Eylemlerin kendilerinin "demokrasiye geçiş" çabalarını sabote etmeye yönelik olduğunu iddia ettiler ve eşkiyalık suçlamasında bulundular. Ancak tüm bu demogojiler kendilerinin demokrasi ve halk düşmanı yüzünün açığa çıkmasını egelleyemedi ve ilerici insanlığın bu çağdışı barbar güce tepkisi yeniden artmaya başladı.

Ancak, devrimci eylemlerimizi böyle değerlendirip saldıranlar yalnızca Türk sömürgecileri değildi. İcazetli sol ve Kürt küçük-burjuva reformistleri de hep bir ağızdan bu eylemlerin "provakasyon" olduğunu ve "demokrasiye dönüş" çabalarını baltalayacağını ileri sürerek en alçakça saldırılara yöneldiler. Liberal burjuvazinin peşine takılmış olan ve tüm planlarını 1988 seçimlerine göre yapan bu sahte sol güçler, ortamın kızışmasından son derece rahatsız olarak kendilerine de bir mücadele çağrısı olan bu soylu eylemlere kraldan daha kralcı kesilerek saldırdılar. Düzene karşı durması gereken bu güçlerin sosyal-şoven reformist anlayışlarından dolayı gerçekler karşısında kör ve sağır kalmaları, hatta bununla da kalmayarak direnişe saldırmaları ve devrimci hareket karşıtı kutsal ittifaklar oluşturmaları kendileri açısından gerçek bir talihsizlik olmuştur. Bütün bu tutumları, bu güçlerin, PKK'nin önderliğindeki silahlı direnişin, Ağustos atılımının değerini düşürme ve onu örtbas etme çabalarının ifadesi olmakla kalmamakta, halkların çıkarlarına ne kadar ters düştüklerini de ortaya koymaktadır. Onların bu konumları halklarına karşı yerine getirmeleri gereken, ancak ısrarla kaçındıkları görevlerinin neler olduğunu da ortaya koymaktadır. Ve bu, aynı zamanda bölgemizde, tarihte ve günümüzde emperyalizmin işbirlikçileri vasıtasıyla karmakarışık bir hale getirdiği çelişkiler yumağının nasıl çözüme kavuşacağı konusunda da birazcık sağduyu sahibi olan insanlar için zengin deneylerle doludur.

Bir yıldan beridir süren mücadele konusunda, başta Türk basını olmak üzere, onunla beraber neredeyse nağmelerine kadar aynı telden çalan sahte sol ve reformist akımların yayın organları inkarcılığa başvuruyor ve çarpıtmalarda bulunuyorlar. Ne pahasına olursa olsun, yaşamak isteyen, haklı olan ve saygı duyulması gereken halk gerçekliğimize saldırmaktan çekinilmiyor. "Eşkiyaların hareketi, bölücü çıkış, yıkıcılık": Türk burjuvazisinin kendi katliamlarını gizlemek için, basını, radyosu ve televizyonunda tekrarladığı günlük nakaratlar bunlar. Diğer taraftan, PKK'ye, "Apoculuğa" karşı kutsal ittifaklar kuran yerli-işbirlikçi reformist kesimler ve her zaman onunla işbirliği içinde olan sosyal-şovenizmin, sorunları çarpıtması, gerçeğin ismini bir türlü koymak istememesi, sanki gelişmeler bir önderlik olmaksızın kendiliğinden ortaya çıkıyormuş gibi davranmaları, Türk burjuvazisi kadar olsun namuslu olamamaları, ne pahasına olursa olsun, direnişe isim olarak sahip çıkmaları ama onu gerçekleştiren gücü ve direnişin kahramanlarını yerle bir etme konusunda her türlü çılgınlığa başvuracak kadar sağduyu yoksunu olmaları gerçeği... Bu konuda söylenecek çok şey vardır. Akıtılan her damla kanın, toprağa düşen her direniş kahramanının söyleyeceği, bu iflah olmazlara kabul ettireceği çok şey vardır.

15 Ağustos yüce atılımı ve sonrasındaki gelişmelerle PKK kendi önderliğinde halkımızın makus talihini yıkma yolunda tarihsel bir adım atmıştır. Yüreğimiz üzerindeki pası, ondan da öte Türk burjuvazisinin deyişiyle, "beton kalıpları" parçalamış, halkımızın başucuna dikilen mezar taşlarını alıp fırlatmış, ölümü pek de kolay kabul etmeyecek bir halk gerçekliğinin ifadesi olmasını bilmiştir.

Elbette ki halen eksiklikler, zayıflıklar çok fazla ve yetkinleşme gereği var. Düşmanın hala imha sevdasından vazgeçmeyecek kadar bize hayat hakkı tanımaması sözkonusu. Eskisi kadar kör bir inkarcılık tarzında olmasa da, ilerici insanlığın hala çok haksız bir biçimde halkımızın kaderine karşı ilgisizliğinin sürüp gitmesi gerçeği var. Ama bütün bunlara rağmen, gerçekler inatçıdır. Ve hele halkların ilerici-devrimci gerçekliği çok daha fazla inatçıdır ve hakkını alma konusunda her türlü baskıcı, gelişmiş barbarlık yöntemlerinden daha güçlüdür. Buna inanarak mücadeleyi sürdüren öncü elbetteki susmayacaktır. Elbette ki, bu barbarlıkları ve düzenbazlıkları açığa çıkaracak, kendi zayıflıklarını güce dönüştürmesini bilerek, kendisi için kader diye çizilenin tüm geçersizliğini ortaya koyacak ve çağımızın en büyük haksızlığını ortadan kaldırmak için büyük bir namus ve onur savaşını sonuna kadar götürmesini bilecektir.

II- Tarihte Direniş Gerçekliğimiz ve Bazı Özellikleri

PKK Hareketi bir direniş hareketi olarak doğdu. Onun doğuşundan bugüne yükselttiği mücadelesine damgasını vuran da yine direnişçi bir ruhtur. Bu ruh, yüzyıllardır toplumumuza egemen kılınmak istenen yabancılaşma ve ihanete rağmen ve onları yerle bir ederek yükselen ve bu temelde de toplumumuzun yeniden doğuşuna damgasını vuran yüce bir ruhtur. Bu ruh Partimizin silahlı direnişi ile daha da billurlaşan ve 15 Ağustos atılımıyla zirveye ulaşarak mücadelemizi dönülmez bir noktaya ulaştıran bir ruhtur ve tarihsel anlama sahip bir yüceliğe ulaşmıştır. Bu temelde gelişen ve tüm toplumumuza dalga dalga yayılan silahlı direniş mücadelemiz yüzyıllara sığmayacak değerler yaratarak halkımızın kaderine damgasını vurmuş ve tarihsel bir rol oynamıştır. O halde, son bir yıllık direnişin ve sorumlu olduğumuz PKK hareketinin 8. yılını geride bıraktığı silahlı direnişinin tarihsel ve çağdaş anlamı nedir sorusuna cevap vermek gerekiyor. Bunu açığa çıkarmak için ise, geçmiş tarihimizde halkımız üzerinde uygulanan düşman politikalarını ve buna karşı yükseltilen mücadeleleri çeşitli özellikleri ile ele alıp irdelemeye ihtiyaç vardır.

Tarihte direniş gerçekliğimizin bazı özelliklerini gözönüne getirdiğimizde görülecektir ki, karşımızdaki barbar, işgalci, fetihçi gücün, Türk egemen sınıflarının Kürdistan'a en son giren bir temsilcisi olarak Büyük Selçuklulardan beri bir özelliği inatça sürdürme gerçeği sözkonusudur. Türk egemen boyları, Ortadoğu'yu istila ettiklerinde her alana özgü bir adaptasyonu gerçekleştirirlerken, Kürdistan'ın bazı özelliklerini de dikkate alan bir ilişki, baskı ve sömürgecilik siyasetini geliştirmişlerdir. Daha bu yıllarda Kürdistan'da gelişmiş Kürt beylikleri hüküm sürmektedir. Güçlü aşiret örgütlenmeleri ve kolay kolay zaptedilemez coğrafyasıyla Kürdistan'ın, geçmiş istilacılarda olduğu gibi, Türk istilacılarının da kolay kolay fethedecekleri bir ülke olmadığını hissettirmişlerdir. Bu nedenle istilacı Türk boyları başlangıçta Kürt beylikleriyle adeta eşit iki hükümet düzeyinde, beylikleraraası eşit ilişkiler temelinde ilişkiler geliştirme politikasını yürütmüşlerdir. Türk boylarının genel otoriteyi sembolik olarak tanımaları yetmiş, buna bir de hediyeler ve askeri bir güç olarak seferlerde yeralma olanakları eklenince Kürt boyları kendileriyle yakın ilişkiler geliştirmekten çekinmemişlerdir. Türk boyları diğer birçok alanda uyguladıkları yakıp-yıkma, dağıtma, kolonileştirme politikasını Kürdistan'da gerçekleştirme gücünü kendilerinde bulamamış ancak, Kürdistan'ın büyük savaş potansiyelinin değerini bilerek onları kendi istilalarında kullanma ve gerektiğinde başvurulacak yedek bir güç olarak ele alma uyanıklığını gösterecek kadar akıllı davranmışlardır.

Büyük Selçuklular daha 1040'larda Kürdistan'ı bir eyalet olarak şekillendirirlerken, Kürt beyliklerine son derece geniş bir özerkliğin, dolayısıyla Kürt feodalitesinin gelişmesinin çerçevesini de oluşturmuşlardır. Bu politikayı daha sonraları Yavuz Sultan Selim döneminde devralarak geliştiren Osmanlı Türk egemenleri aynı politikayı daha da ustaca sürdürmekte zorluk çekmemişlerdir. Türk beyliklerinin kendi aralarında birleşememe ve varolan çelişkilerini çözememe gibi bir özelliği vardır. Bu özellikten dolayı, bu dönemde yeni gelişmekte olan İran Şii Safevi devletinin gelişmesi karşısında Yavuz'un islam birliğini sağlama amacını Doğu seferlerinin başarısı için, mezhep çelişkisinin de etkisiyle Kürtler son derece önemli bir yedek güç olarak etkinliklerini duyurmakta ve bu nedenle Yavuz, onlara her türlü tavizi vermekten kaçınamamaktadır. İdris-i Bitlisi'nin bu siyasetin ruhunu temsil etmesi bu nedenledir ve Osmanlı İmparatorluğunun tümü içinde bir çok bağımsız hükümetler, imaratlar biçiminde bir Kürdistan statüsünün yaratılmış olması anlamlıdır. Arabistan, Anadolu ve Balkanlar için öngörülmeyen statü neden Kürt beyliklerine tanınmıştır? Bunu, Kürt beyliklerinin doğuya yayılmada düğüm noktasını oluşturmalarında aramak gereklidir. Kürtler aynı zamanda ihtiyat kuvvetleridir de. Bu özelliklerinden dolayı onlara başlangıçta en gelişmiş konumlar verilir. İmparatorluğun çıkarlarına bağlı olarak bu konum daraltılır veya genişletilir. İşte Kürdistan'da yabancı bir otoriteye çok güçlü bir tarzda bağlanmanın tarihsel temelleri Türk egemenleri tarafından böyle geliştirilmiştir.

Bu temellerde geliştirilen bağımlılığın iyice arttığı XIX. yy'a gelindiğinde yaygın isyanların patlak vermesi adeta kaçınılmaz hale gelmiştir. Kürt beylikleri klasik özerkliklerini, hükümet olma konumlarını yitirmektedirler. Aralarındaki anlaşma bozulmuştur. Tekrar eski konumlarına ulaşmak için çırpınacaklardır, ancak çağ değişmiştir. Batı kapitalizmi, ticari ilişkileri, azınlıkların korunması ve Tanzimat Fermanı ile Islahat Fermanında verilen hakların hayata geçmesi için Osmanlıların düzen politikasına her türlü desteği verecek ve bu dönemdeki Kürt isyanlarının ezilmesini sağlatacaktır.

Geleneksel Kürt işbirlikçiliği XIX. yy. boyunca yürüttüğü tüm direnmeleri kaybeder. Gelişmeler bunu kaçınılmaz kılmıştır. Temsil ettiği feodal sınıf çıkarları direnişin o çağda yaygın olan ve gelişen ulusal kurtuluş sürecine girmesini olanaksızlaştırmıştır. Herşeyden önce, aşiretçi-feodal toplumsal yapı modern bir ulusal kurtuluş hareketini objektif olarak son derece daraltmakta, olanak bırakmamaktadır. İşte bu durum, Abdülhamid gibi, Osmanlı padişahlarının en kurnazı, kurnaz olduğu kadar da milli baskı politikasının yeni mucidi olan birinin elinde iyi bir koz olacaktır. Kürt ulusal direnişinin kösteklenmesi ve Ermeni ulusal hareketinin ezilmesi amacıyla Yavuz zamanında İdris-i Bitlisi'nin geliştirdiği Kürt beylik kuvvetlerini bu kez "Hamidiye Alayları" adı altında yeniden hortlatacak ve doğudaki ulusal kurtuluş kıpırdanmalarını bastıracaktır. Böylece burasının kendisi için önemli bir kuvvet-i ihtiyat olarak kalmasını sağlayacaktır. Bu politikanın ürünleri daha sonra Mustafa Kemal tarafından devralınacak ve bu kez de Türk ulusal kurtuluş savaşında Kürtler bir yedek güç olarak Türkler'in zafer kazanması yolunda kullanılacak, TC'nin oluşumuna hizmet ettirileceklerdir. Ve bu, Kürtler'in kendi imhaları temelinde

gerçekleştirilecektir. Tarih burada kendi egemenlerinin alçakça ihaneti yüzünden bir halka korkunç bir son hazırlamaktadır.

Türk ulusunun doğudan başlatılan kurtuluşunun temel gücü olan Kürt halkı, kendi egemenleri tarafından kayıtsız şartsız kullanılmasının acı faturalarını kendi ulusal varlığının katliam, asimilasyon temelinde yok edilmesiyle ödeyecek ve o politikanın tüm acı sonuçlarını devrimler çağı, ulusal kurtuluş çağı olan günümüzde de ödemeye devam edecektir.

Kürdistan'da geçmişten buyana her baskı dalgası, ardından direnmeleri doğurmuştur. Ancak her direnme çok kısa bir süre içinde, öncülüğünün karakterinden dolayı, bir yandan bastırma, diğer yandan da satın alma yöntemleriyle etkisiz kılınmıştır. Bu, tarihimizin ikinci bir önemli özelliğidir. Direnişin içinde yer alanlar ikiye bölünerek bir kısmı kılıçla ortadan kaldırılırken, diğerlerine maddi teşvikler yapılıp, yaşam garantileri verilerek direnişi içerden hançerlemeleri sağlanır. XIX. yy. direniş hareketlerine baktığımızda hemen hemen hepsinde ortaya çıkan bir gerçekliktir bu. Kılıç ve satınalma başvurulan temel politikadır bu dönemde de. Örneğin, Bedirxan Bey isyanında görüldüğü gibi, tehdit seferleri denilen seferlerle üzerlerine birkaç kez yüründüğünde direnişin başında yeralan beyliklerin ihaneti, direnişi yarı yolda bırakmaları, örgütlenmemeleri durumu kendisini gösterir. Ki bu dönemde Avrupa'da çok büyük direnişler yaşanmaktadır. Direnişten teslimiyete kayan isyan liderleri, kendi sınıf çıkarları garantiye alınır alınmaz, hemen İstanbul'a kapağı atarlar. XIX. yy'ın en büyük direnişine önderlik eden Bedirxan Bey teslim olduğunda İstanbul'a taşınır ve Abdülhamid zamanında örgütlediği bu kişisel yaşamı en açık ifadesini sahip olduğu 120 torunda bulur! İşte, Kürdistan halkının bağrındaki ihanetin çarpıcı bir örneği. Bu durum birçok isyanda tekrarlanır. İsyanlarda başvurulan politika; kısa sürede bastırma, tehdit, katliam, bir kısmını satınalma, İstanbul'a –şimdi Ankara'ya– taşırma, oralarda yarı tutsaklık altında terbiye etme, TC'nin iyi bir uşağı haline getirme politikasıdır. Bunun sonucu ise, Kürdistan'da yüzyıllardan beri hüküm süren yabancı egemenliğin derinleşerek sürdürülmesi ve bugüne gelmesidir.

Yukarıda sözü edilen politika geçmişten bugüne TC tarafından son derece ustaca kullanılmıştır. Anadolu'daki halk hareketlerine karşı kullanılan bu politika daha Cumhuriyet'in henüz kurulduğu bir aşamada halkın temsilcileri olan komünistlere, demokratlara karşı da kullanılmıştır. Aynı şekilde, Kürt halk ayaklanmalarında bu politika en yoğun ve en iğrenç bir tarzda gündeme sokulmuştur. Türk egemen güçleri bu politika gereği halkın temsilcilerini bir yandan katlederlerken, diğer yandan da teslimiyet ve işbirliğine çağırmışlardır. Mustafa Suphiler'den tutalım, Dev-Genç hareketine kadar, Türk egemenlerinin bu ince politikasının üzerinde uygulanmadığı hiç bir halk hareketi kalmamıştır.

Halkı aldatma, halkın muhalefetini kullanma, onu egemen sınıfın çıkarlarına kurban etme... İşte tüm Türk halk hareketlerinde imhadan kurtulan direnişin en son temsilcilerinin içinde bulunduğu gerçeklik budur. Bu politika PKK üzerinde az mı uygulandı? Hayır, aksine en alçakçası PKK'nin doğuşundan başlayarak günümüze kadarki gelişimi boyunca ona egemen kılınmaya çalışıldı. Hatta denilebilir ki, bu politikanın en alçak, barbar yöntemlerinden en ince düzenbazlıklara kadar yetkinleşmiş biçimleri, Özel Harbin en gelişmiş biçimleri olarak PKK gerçeğine dayatılmıştır. Bu dayatma yalnızca dışarıdan değil, içeriden de yapılmıştır. Bu faaliyetlerin nasıl geliştirildiği bir çok parti yayınında ortaya konulmuştur, bilinmektedir. Düşman, basın-yayınını ve diğer tüm araçlarını seferber ederek ve daha 12 Eylül faşist rejiminin ilk dönemlerinden başlayarak teslim alma ve dağıtma operasyonlarının yanısıra, partiyi birkaç hainin eliyle içeriden çökertme, direniş eğilimini yoketme ve bunu dalga dalga tüm partiye yayma faaliyeti yürütmüştür. Bu inkarcılığı daha sonra tüm parti tarihine yayma alçaklığını düşünmüştür.

Düşman bu faaliyetlerini son zamanlarda çıkardığı "Pişmanlık Yasası" ile daha üst bir noktaya sıçratmıştır. Kendisine göre suçu ne kadar ağır olursa olsun, isterse 100 Türk asker ve subayını öldürmüş olsun, PKK'li bir kişiyi katledecek ya da yakalatacak, partiye şu veya bu biçimde zarar verecek bir kişiyi affedecek, ona vaadlerde bulunacak kadar alçaklaşan düşman, bunu yasa düzeyine çıkardı. *"Türk askerine kurşun sıkanları asmayıp da besleyecek miyiz"* diyen faşist cuntanın başı, son yasayla birlikte bunlardan kendisiyle işbirliği yapacaklar için affı kanunlaştırmış oldu. Bununla tüm ideolojisini, politikasını adeta bir cümlede ifade edebilecek kadar net ortaya koydu. *"Kim olursan ol, eğer PKK'ye karşı isen saflarımıza gel! Sana kucağımız açıktır. Tüm geçmişini unutabilir, seni bağrımıza basabiliriz"* Evet, düşman PKK karşısında böylesine silik, böylesine aciz ve alçak bir konuma girmiştir.

Düşmanın, devrimci hareketi imha etme, mücadeleyi boşa çıkarma yolundaki yöntemleri bunlarla da sınırlı değil. "Geçici köy koruyucuları" (İzale-i Şekavet) kanunu ile düşman yine "Hamidiye Alayları" örgütleme çabası içindedir, hem de memur maaşlarına denk bir maaş ödeyerek! Bu da TC'nin en alçakça, yasadışı faaliyetlerinden birisidir. Sömürgeci faşist cunta, bu sıfat altında ve para karşılığında kendi halkını kurşunlayacak faşist milisler oluşturuyor. Eskiden MHP bunu gönüllü yapardı. Şimdi MHP'den daha alçakça bir biçimde ve resmi devlet politikasının ürünü olarak karşımıza çıkıyor bu. PKK Hareketine karşı kullanılmak üzere Kürdistan'ın 13 ilinde bugün şanlı direnişimizin sürdüğü 13 ilde, "Köy Koruyucuları Kanunu" uygulanmak isteniyor. Çok yoksul ve işsiz bırakılan Kürt insanları geniş maddi olanaklar vaadedilerek en iğrenç bir tarzda kullanılmak, faşist milisler halinde örgütlendirilerek, devrimci harekete saldırtılmak isteniyor. Üstelik bununla da yetinilmiyor en yozlaştırıcı yaşam biçimleri dayatılarak, gençliğin ve köylülüğün bu yaşanamayacak yapı içinde pasifikasyonu öngörülüyor. Halkımızın başına bir karabasan gibi çökmüş olan bu alçak düşman, bir yandan tüm bu uygulamaları dünyanın gözünün içine baka baka gerçekleştirirken, diğer yandan da, sahte "Bulgar, Ermeni zulmü" yaygaraları ile şovenizmi alabildiğine körüklemeye çalışıyor. Ve üstelik bununla kendi barbar, insanlıkdışı uygulamalarını örtbas etme sevdasına kapılıyor. Tarihte eşine ender rastlanacak direniş kahramanlarına "eşkiya, bölücü" diyerek kendisinin suçluluk maskesini gizlemeye çalışacak kadar alçaklaşan bir düşmandır sözkonusu olan.

Hukuku altüst eden, siyaseti altüst eden, gerçek eşkiyalığı en gözü dönmüş bir tarzda uygulayan, uluslararası ve ulusal çerçevede zorla kendisine yasal bir statü tanıyan ve ilerici insanlığın da böyle kabul etmesini isteyecek kadar yüzsüzleşen bir güruh; bir suçlular örgütü, ahlak düşmanı, namus düşmanı, azgın, sömürücü, toplum değerlerinin çürütücüsü, en azgın emperyalist güçlerin maşası, kanun-kural tanımayan bir gangsterler şebekesi ile karşı karşıyayız. Bunlara çok haklı olan bir mücadeleyi, ellerindeki muazzam teknik imkanlara dayanarak çarpıtmak için hergün avaz avaz bağıracaklar, ortalığı velveleye verecekler dir. Onlar bizi insanlığımızdan vazgeçireceklerini, bunu gerekirse bizi adım adım katliamdan geçirerek sağlayabileceklerini hesaplamaktadırlar. Çok tehlikeli niyet ve yöntemlerle bir saldırı ve imha ve buna karşı da soylu, her birisi bir destan olan direnişlerdir yaşanmakta olan. Bu direniş öylesine soylu ve tarihseldir ki, onu bütün yönleriyle çok iyi kavramak, tanımak, amaçlarını ve gelişimini iyice özümsemek vazgeçilemez ve ertelenemez bir görevdir.

III– 15 Ağustos Atılımının Ulusal Kurtuluş Mücadelemizdeki Yeri, 15 Ağustos Eylemlerine Kimler, Hangi Gerekçelerle Saldırdılar ve Gelişmeler Neyi Kanıtladı

15 Ağustos atılımı herhangi bir atılım değildir. Tarihimizin 12 Eylül faşist barbar Türk sömürgeciliği tarafından bir daha dirilmemecesine karartılmak istendiği, ama aynı zamanda halklarımızın son kurtuluş umutlarının da filiz vermeye başladığı, doğru devrimci bir politikayla, önderlikle, uygun hazırlıklar zemininde ve öz gücüne güven temelinde nihai zafer doğrultusunda tarihe en anlamlı girişin yapılması için elden gelen tüm gücün seferber edildiği bir direniş olgusudur. Tüm eksiklik ve yetersizliklere rağmen, tarihimizde çokça görülen ve bugün de kendi devrimci pratiğimizde hortlatılmak istenen işbirlikçiliğe, teşhir ve tecrite meydan vermeden, direniş alevini bir an bile söndürtmeden, düşmanca dayatılan özel harbe karşı Kürdistan halkının öz savaşım biçimini kazanma azmiyle gerçekleştirilen bir direniştir. Bugüne kadar süregelen ve adeta kaçınılmaz bir kural haline gelmiş bulunan "direnme ve yenilme kanunu"nu bu kez tersyüz etmenin, nihai zafer yolunda direnmenin ve tarihimizin olumsuzluklarını bir kez daha tekerrür ettirmemenin adıdır şanlı 15 Ağustos atılımı.

15 Ağustos atılımı aynı zamanda olağanüstü pratik çabaların biçimlendirdiği bir eserdir. İleride bu dönemi hazırlayanların ve yaratanların anıları derlendiğinde bu eser uğruna sarfedilen pratik çaba ile gösterilen cesaret ve fedakarlık daha ayrıntılı bir biçimde ortaya konulacaktır. Ama bir cümleyle ifade etmek gerekirse, 15 Ağustos atılımı direniş tarihimize aynı zamanda bir emek kahramanlığı olarak geçecektir.

Ülkemizin coğrafya ve diğer özellikleri bakımından en çetin ve geri koşullarında; sonderece çorak ve bilinçten yoksun orta Kürdistan topraklarında gerçekleştirilen 15 Ağustos devrimci atılımı büyük karlı dağlar aşılarak, günlerce aç kalınarak, aylarca yürünerek ve sonsuz propaganda ve ikna gücü kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Kendini, tarihini ve çağı tanımayanlara ulusal-toplumsal gerçeklerimizi ve mücadelemizi tanıtmak ve onları kendi savaşlarına kazanmak için büyük bir maratona kalkılarak ülke boydan boya dolaşılmış; sınırlar coğrafya engelleri ve feodal-aşiretçi çitler bir bir aşılmıştır. Denebilir ki, bir anlamda bu alanın muazzam maddi ve manevi zorluklarına karşı büyük bir savaş verilerek yaratılan 15 Ağustos devrimci atılımı, özellikle de küçük-burjuva reformizminin soysuz rahat yaşam anlayışlarıyla devrimci safları çürütmeye çalıştığı bir ortamda, "en yüce değer emektir" şiarını en parlak bir biçimde doğrulamıştır.

Doğanın zorlukları ve her alandaki gerilik lere karşı savaşta, PKK kadro ve sempatizanları, bu savaşın tüm zorluklarını başından gönüllüce kabul ederek, sabır, fedakarlık, bilinç ve cesaretten oluşun büyük bir direniş örneği göstermiş; gerektiğinde hayatlarını ortaya koyarak inanç ve özverileriyle halkımız nezdindeki güvenilir ve inanılırlıklarını dokunulmaz kılmışlardır. İşte böylesi bir yoğun emek temelinde gerçekleşen 15 Ağustos devrimci atılımı doğal olarak kitleler üzerinde derin izler bırakmış ve halk saflarında kökleşmiştir.

Ancak atılımın gerçek özelliklerini göremeyen Türk bujuvazisi, hareketi yakın tarihimizdeki Seyit Rızaların ve Şeyh Saitlerin direnişine benzeterek, belli bir hazırlıktan yoksun kendiliğinden bir isyan hareketi zannetti ve avaz avaz bağırmaya başladı: *"Vahşiler, eşkiyalar ayaklandı! Gericilik hortlatıldı!"* Bu güçlerin "sol"daki borazancıları da başta Ecevit olmak üzere, *"feodal kalıntıların son çırpınışı"* diye eşlik ettiler. Ve yerli işbirlikçi-hain reformist maskelere bürünmüş yarasalar, kendi halkına –ki bunların artık Kürt halkından olduğundan da şüphe edilir– ve ulusal değerlerine en küçük bir bağlılık sahibi bir kişinin bile saygı duyacağı bu eylemlere, Kürt ulusal değerlerini saat saat yücelterek tüm dünyaya duyuran bu eylemlere sağanaktan boşanırcasına saldırılar yönelttiler. Birçok gerici ruh yeniden ayaklandı. Osmanlı boy beylerinin saldırılarının benzerleri Türk ordusunun görülmemiş seferlerinde dile getirildi. İşbirlikçi hain Kürtlerin, o İdris-i Bitlisilerin ruhu, aynı kökenden gelen Kamuran İnanların ve sayısız uşağın ağzından dile getirildi. "Birlikte bastıralım" ayağa kalktılar, eski yöntemlerle bastırabileceklerini sandılar, yürüdüler ve aylarca manşet üstüne manşet, haber üstüne haber yayınladılar: *"Eşkiya kıstırıldı. Herekol dağı kuşatıldı. 72 saatlik yiyecekleri kaldı. Tükenmek üzereler, teslim olmak üzereler."* 72 saat yerini aylara ve aylar yerini bir yıla bıraktı. Sonuç; son elli yılın en acımasız kışına, adeta özel harbin bu en büyük destekçisine rağmen, direniş kırılamadı, giderek daha da boyutlandı. Tam tersine Kars'tan Antep'e, Dersim'den Hakkari'ye kadar, TC tarihinde görülmemiş bir genişlikte ve yoğunlukta; sayısı 100'lere yakın karakolun basılması, 1000'lere varan ajan, işkenceci, subay ve polisin cezalandırılması, kan akıtılmadık tek bir il ve ilçenin bırakılmayarak, ülke topraklarının yüce şehitlerin kanıyla sulanması temelinde bu bir yıl içinde eşsiz bir destanın yazılması sözkonusudur.

Son bir yılda PKK'nin şanlı direnişi zirveye çıkartılarak dosta-düşmana karşı en mert bir tarzda temsil edilmiştir. Bunlar büyük gerçeklerdir; soylu gerçeklerdir; dost ve düşman tarafından saygı duyulması gereken kutsal gerçeklerdir. TC'nin de kabul etmek zorunda kaldığı bu gerçeklik, kendisinin dayattığı özel savaşa karşı Kürdistan halkının yükselttiği kutsal direniş gerçekliğidir. Ve 15 Ağustos yıkılmadı. Ardı arkasına yoğunlaştırılarak devam etti. Büyük bir olay bu. Bugün Temmuz ay'ını geride bırakıp 15 Ağustos'a yaklaştığımız şu sıra görüyoruz ki, Temmuz, Hayrilerin, Kemallerin, Akiflerin o soylu direnişlerinde somutlaşan halkımızın yaşam tutkularının büyük bir hesap soruşa dönüşerek boydan boya tüm Kürdistan'da düşmana ses çıkarttırmayacak, onu susturacak gelişmelere tanıklık etti.

Evet, bu ay içerisinde yalnızca Dersim'de 10'a yakın karakol, polis birimi basıldı, onlarca hain cezalandırıldı. Yalnızca Dersim katliamının sınırlı bir intikamı alınmakla kalınmadı, aynı zamanda TC için çok anlamlı olması gereken bir direniş gösterildi. Tüm bu gelişmelere karşın sömürgecilerden tek bir ses yok! Ancak herşeye rağmen tüm halk bu gelişmelerden haberdardır. Kars'ta da aynı türden gelişmeler sürüyor. Tüm Kürdistan'da onlarca şehrin devrimcilerin direnişiyle çınlaması sözkonusu. Fakat TC'den hiçbir ses yok. Yalnızca şurada "2 bölücü", burada "5 bölücü", yine orada "3 bölücü imha ettim" türünden haberler vermekle yetinmekte, gerçekleri gizlemekte ve hele kendi kayıplarını vermekten ısrarla kaçınmaktadır. TC'nin bu kahpece suskunluğunun anlamı çok açık değil mi? İşler umduğu gibi gelişmedi. Neden bu! O Eylül, Ekim, Kasım ayları boyunca sıraladığı manşetleri ve tüm dünyayı ayağa kaldıran haberleri neden yok şimdi? Eylemler daha mı az? Açık ki hayır, aksine tüm ülke karış karış kaynıyor. Esas neden; gelişmelerin TC'nin aleyhine dönmesi ve işine gelmemesidir. Susuyor, çünkü gerillanın oyununa gelmek istemiyor(!). Susuyor, çünkü silahlı propagandanın etkisini kırmayı amaçlıyor ve böylece akıllı politika uyguladığını sanıyor!

İşte, 15 Ağustos atılımının 1. yıldönümü böylece, en zayıf bir anında halkımızın susturulamayan dili ve yükselen direnişi ile görkemlice karşılanıyor. Kürdistan tarihinde ilk defa bir direniş bastırılamayarak dallanıp budaklanmakta, derinleşip genişlemektedir. Büyük umudu doğuran, birçok şeyin altının çizilmesini sağlayan, düşünce ve davranışı kökünden etkileyen ve bundan sonra da etkilemesi kaçınılmaz olan gerçeklik de budur. Hiç bir ukalanın örtbas edemeyeceği kadar açık olan bir gerçekliktir bu.

Ancak bu soylu gerçek karşısında suskunluğa gömülenler yalnızca sömürgeciler de değil. Utanmaz sosyal-şoven basının bir Barış Derneği davası için, bir DİSK davası için o kadar gözyaşı dökerken, yüzbinlerin direnişine, akıtılan onca kana ve iki Türk ordusunun boydan boya Kürdistan'daki saldırılarına ya ses çıkarmaması veya bir-iki kalemde çiziktirmesi sahtekarlığına ne demeli? Ya o İdris-i Bitlisi ruhundan kendisini bir türlü kurtaramayan, kuyrukçu, sahtekar reformist maskeli uşakların dut yemiş bülbül gibi sesini çıkarmamasına ne demeli? Kürt, Kürdistan adını çok kullanan bu alçaklar takımına soruyoruz: Ulusumuzu hergün dünya halklarına bu kadar tanıtan, onun gerçekliğini haykıran ve düşmanın aczini böylesine derinleştiren eşsiz bir direniş gerçekliğine düşmanlığınızı nasıl izah edeceksiniz? Bu utanmazlığınızı neyle açıklayacaksınız? Zerre kadar insanlığınız, yurtseverliğiniz var mı? Bu sorulara mutlaka cevap vermek zorundasınız.

Biz sözümüzde durduk, sözümüzün eri olarak kalmayı bildik ve tüm bu gelişmeleri yarattık. Kahraman kadrolarımız birer çam gibi ülkemizin her tarafında devrilebilirler, ancak dökülen kanlar çok anlamlıdır ve gereklerine uyulmak zorundadır. Bunlar yeniden uluslaşmamızın ve özgürlüğe ulaşmamızın bin yıldan beri ödenmesi gereken faturalarıdır. Daha çok kan akıtacağız ve bundan en küçük bir şekilde "yanlış yapıyoruz, yenilebiliriz" diye korkakça bir tutuma girmeyeceğiz. Tam tersine, bir şehidimi-

zi dahi zafer gerekçesi haline getirme şiarını ilan ettiğimiz gibi, bugün sayıları 500'ü aşan kahraman direniş şehitlerimizin zaferin artık çok uzak olmadığını kanıtlamak gibi bir armağanları da vardır. Halka bağlı olanlara öğrettikleri büyük ve derin gerçeklikler vardır. Kürdistan'ın altüst oluşunda, insanlıkla asla bağdaştırılamayacak ve insanı hergün her saat kahreden ortamında, bu kahramanlık kokan direniş yaşanacak, yaşatılacak değerlerin en özlüsü durumundadır. O direniş ki, ruhlarımızı aydınlatmakta, yüreklerimizi ferahlatmaktadır. Kısacası o, halkımızın makus talihinin yıkıldığının müjdecisidir.

O halde, bu soylu değerlerden nasibini almış olanların yeniden bunun değerlendirmesini yapıp gerçekleri daha yakından görmelerinde hayati yararlar vardır. Bu bir yıllık süre içerisinde hatalar, eksiklikler yok mudur? Açık ki çok olmuştur. Kürt halkı gibi, varlığı bile halen yadsınan bir halkın en donanımsız, en güçsüz konumu gözönüne alındığında, bu ortam içerisinde ortaya çıkan ve çok az bir donanımla direnişe yönelen öncüsünün uygulamaları sonuna kadar hatasız götürmesi beklenebilir mi? Bu beklenti olsa da, gerçekleşme olanağı fazla olabilir mi? Belli ki, her halk hareketinde olduğu gibi, burada da daha pekişmek, daha yenilmez bir noktaya ulaşmak için yakalanan konum önemlidir. Tüm eksikliklerine rağmen önemlidir. Ancak yine de sağdan-soldan eleştiriler var: *"Zamanı değil,-maceracılık daha da tırmandı, bu bir provakasyondur."* Bunlara geçmişte cevap verildi. Tekrar tekrar cevap vermek artık bıktırıcı olacaktır.

Bu güçler gerçekleri kabul etmek, onlara saygı duymak zorundadırlar. Vatan, özgürlük sorunları kesinlikle kanla çözümlenir. Bu, tüm ulusal kurtuluş pratiklerinde böyle olmuştur ve Kürdistan'da çok daha yakıcı bir şekilde böyle olacaktır. Kürdistan gibi sömürgeci uygulamaların böylesine vahşi olduğu bir ülkede mücadele ettiğinizi iddia edeceksiniz ama 10.,15. yıldönümlerinizi kutladığınız bu döneme kadar tek bir damla kan dökmeyi göze alamamış olacaksınız. Üstelik, savaşan partizanlara dil uzatarak, boşu boşuna ölüme gittiklerini söyleyeceksiniz, onları gereksiz kayıplar olarak değerlendireceksiniz! Bir ulusun yeniden doğuşuna kanlarını katık eden devrim şehitlerimize böylesine utanmazca saldırma küçüklüğünü göstereceksiniz! Bundan daha büyük bir alçaklık olamaz. O, *"gözü kapalı ölüme gidiyor"* dediğiniz yüce insanlarımız ölüme gitmiyorlar; aksine onlar dayatılan ölüme karşı en onurlu, bağımsız ve özgür yaşamı ve halk olarak yeniden doğuşu yaratmaya gidiyorlar. Bu yolda köprü olmaya, halkımız ile çağ arasındaki uçurumu yoketmeye gidiyorlar. bu toprakları kendimize vatan yapmak için başka yol var mı? Dünyada bizden daha geri, daha unutulmuş, kurtuluşu için daha gecikmiş bir halk var mı? O halde ayağa kalkmak için daha neyi bekleyeceğiz? Açık ki, bugün ülkemizin doruklarında direniş bayrağını dalgalandıranlar ve mücadele uğruna kanlarını dökenler en değerli varlıklarımızdır ve herkes bu direnişe, bu direnişçilere saygı duymak zorundadır. Eğer buna saygılı olamayanlar varsa –ki bunların insanlıklarından bile şüphe edilir– direnişlere dil uzatmayı ve saygısızlığı derhal terkederek susmak zorundadırlar.

O halde, dürüst olunmalı, mücadeleden böylesine uzak, gerçeklerimizle alay edilircesine sürdürülen yaşam biçimleri terkedilmelidir. Bu güçler, bunun PKK'nin kendilerine bir dayatması olarak değil, ilerici insanlığa zerrece de olsa bağlılığın gereği olarak anlamalı ve gereklerini yerine getirmelidirler. Kendilerinden başkaca bir fedakarlık beklenilmiyor, ancak hiç olmazsa, o son derece tehlikeli ve insanlığa karşı sürekli suç işler duruma getiren konumlarını aşmalıdırlar. Yine sosyal-şovenizm ulusal gerçekliğimizi alabildiğine inkar etmektedir. Bu anlayışın sahipleri sosyal-şovenizmden kendilerini arındırmalıdırlar. Türk halkının kurtuluşunun hangi temelde olacağı ortaya çıkmamış mıdır? O halde neden hala bir örgüt kuramıyorsunuz? "Sol Birlik" diye bir birlik icad ettiniz ama, tek bir çıkışınız, düşmana korku salan bir eyleminiz var mı? Yeteneksizliğinizle Türk burjuvazisini 60 yıldan beri sürekli cesaretlendirmiyor musunuz? Küçükburjuva devrimciliğinin hazin sonu bugün de "Pişmanlık Yasası" doğrultusunda verilen itiraflarda dile gelmiyor mu? PKK'ye de dayatılan bu teslimiyet ve pişmanlık yasasına karşı, 2'li, 3'lü, 5'li şahmerdanların kahramanca direnişleriyle cevap verilmiyor mu? PKK partizanlarının direnişleriyle Türk faşist burjuvazisinin bu en alçak yasası yerlebir edilmiyor mu? O halde buna saygı duyulmak, bu gerçekler görülmek zorundadır. Bilinmelidir ki, kendi halkına saygılı olmanın yolu başka halklara saygılı olmaktan geçer.

Öyleyse, eksikliklerimiz, yetersizliklerimiz bahane edilerek, Türk burjuvazisinin tam başarı sağlayacağı umut edilmesin, buna dayanılarak tasfiyeci siyasetlerde ısrar edilmesin ve bu anlayışlar terkedilsin. Sizler de Türk burjuvazisi gibi umutla beklediniz. Sandınız ki, direnişin ancak bir kaç günlük ömrü vardır. Mahir Çayanların Kızıldere'deki, Maltepe'deki direnişlerine benzettiniz, "teröristler, maceracılar, sonları hemen getirilir" dediniz. Sinanların, Hasan Basrilerin, İlker Akmanların direnişi sandınız ve birkaç günlük ömür biçtiniz bu yüce atılıma. Durumun hiçte sandığınız gibi olmadığını anlamadınız mı daha? Bir yıldır iki Türk ordusunun tüm faaliyetine rağmen ağlamaklı bir tarzda yayınlanan sıkıyönetim bildirilerinden de gerçekleri anlayamıyor musunuz? Türk burjuvazisinin size bir "Pişmanlık Yasası", bir "af" hediye etmesini sağlayan bu direnişe neden saygı ve minnet duymuyorsunuz? Barış Derneği ve DİSK davalarının tasfiyesini sağladık. Bunlar hep bu şanlı direnişin yolaçtığı gelişmelerdir. PKK direnişçiliği sizleri birçok konuda affettirdi. Burjuvazi hiçbir zaman affetmeyeceği "suç"larınızı gelişen bu direniş karşısında affederek sizlere özgürlüğünüzü bahşetti.

Evet, eğer anlamını ve değerini bilseydiniz, bunların mücadelemizin TDDH'ne kan ve can pahasına sağladığı kazanımlardı. Eğer bu soylu mücadelemizin sonuçlarını böyle ele alıp, kurtuluş mücadeleniz için bir çıkış noktası yapsaydınız, düşmanın oyunlarını boşa çıkaracak, bizim için de acılarımızı ve yükümüzü hafifleten hayırlı bir iş yapmış olacaktınız. Ama böylesi devrimci anlayış ve tutumlardan uzak olduğunuz içindir ki, düşmana yüzlerce yıllık gerici uygulama ve oyunlarını yeniden sahnelemesi için cesaret verdiniz. 2. Atatürk, 1.'sinin Kürt isyanları üzerine yürürken komünistleri affederek yanına alması, isyanları ezdikten sonra oluşturduğu İstiklal Mahkemelerinde her ikisinin işini birden görmesi oyununu, 60 yıl sonra yeniden oynamaya çalışıyor. KUKH ve önderliğine kadar herkes bu oyundaki rolünü kusursuz oynuyor, ama oyun Kürdistan'a ve UKH'ne dayatılan rolde müthiş bir bozguna uğratılıyor. Partimiz, sizlerin gafletine rağmen, faşist Evren ve şurekasının pişmanlık yasası ile satınaldığı bir kaç döküntü ile başbaşa bırakıyor. O da tarafımızdan boşa çıkarıldığını iyi bildiği için, sahneye sürdüğü bu bayat oyunu, pişmanlık yasası vb. uygulamalarını geri çekmeye hazırlanıyor. Hiç değilse bunun için direnişe minnet borcunuz olduğunu görmüyor musunuz? O halde durumları temelden doğru bir şekilde ele alıp, o yüzyılların azgın sosyal-şovenizmi ve işbirlikçiliğini delerek egemen sınıfların çıkarlarına bulaşmamış halkların öz çıkarları temelinde gelişen özgür mücadele ortamına saygı duyulmalı, mücadelenin gereğine inanılmalı ve o saflarda kesin yerler alınmalıdır.

PKK'nin bu direnişi yeniden yükseltirken tek başına ve çok sınırlı bir donanımla hareket ettiği doğrudur. Fakat bu neyi değiştirir? Eğer bir dava haklıysa başlangıçta belirleyici olanın sayı ve teknik donanım olmadığı açık değil midir? Tarihteki her soylu dava başlangıçta en az donanımla ve bir kaç kişi tarafından başlatılmamış mıdır? PKK'nin direnişinin salt bununla da kalmadığı daha şimdiden milyonlara malolduğu gözler önündedir. Üstelik, düşmanın en üstün teknolojisi karşısında ve iki ordu, 40 bini aşkın özel komando ve helikopter birliklerinin kuşatması altında olunmasına rağmen direniş bir yıldır sürekli genişlemekte, derinleşmekte ve daha geniş kesimleri kapsamaktadır. Evet, bu direniş gücünün nasıl geliştiği, nasıl gelişeceği ve ardında haksızlık olan üstün bir teknolojinin ve sayısal üstünlüğün nasıl aciz kalacağı geçmiş bir yıllık direniş süresince açık bir şekilde sergilenmiştir.

Burada çıkarılması gereken ders, halklarımızın haklı davasına can-ı gönülden inananların 15 Ağustos Atılımı karşısında objektif düşünme ve davranma dürüstlüğünü ve üstünlüğünü göstermeleri gerektiğidir. Türk ve Kürt halklarının direniş tarihleri doğru özümsenmeli ve desteklenmeli, yüceltilmesi gereken yönler selamlanmalıdır. PKK'nin hatırı için değil, halklarımızın hatırı için bu yapılmalıdır, PKK'nin bazı eksik ve yanlış uygulamaları bahane edilerek yücelik lekelenmemelidir. Birçok hatalarımızın olması sizlere bu hakkı vermez. Size düşen, acımasız eleştirilerinizle daha ileri bir direniş geliştirmek olmalıdır. Bunu yapın, sizlere yerden göğe kadar saygı duyalım. Ve eğer bu gerçekleşirse sizlere bu saygıyı mutlaka göstereceğiz. *"PKK bizi adamdan saymıyor herkese karşı çıkıyor, saldırmadık güç bırakmadı"* demogojisini terkedin. 12 Eylül faşizmine karşı direnin, barbar Türk ve Kürt hainlerinin emperyalizmle geliştirdikleri en alçakça ittifaka karşı direnin, sizlere ne istiyorsanız verelim. Gerçeklere gözlerinizi kapatmakta ve olumsuzlukta neden ısrar ediyorsunuz? En kritik dönemde en değerli evlatlarımızı kurban vermiyor muyuz? Dağların doruklarında kışın o acımasız, dondurucu koşulları kadar, yazın o susuzluktan çatlatan kuraklık ortamında da direnmiyor muyuz? Ve gözleriniz bunu görmüyor mu? Evet, bütün bu gerçekleri de mi inkar edeceksiniz? Kim inanacak size, ruhları ve yürekleri kararmış bir avuç iflah olmaz hain dışında?

Eğer halkın davasına bağlı iseniz, faşizme karşı kin ve öfke ile dolu iseniz bundan daha iyi bir armağan sunulabilir mi size? Neden peki bu kadar cüceleşiyorsunuz? Neden böylesi utanmazca bir sessizliğe bürünüyorsunuz? Hayır! Gerçeği itiraf edin, kabul edin ve onun karşısında selama durun. Bu sizi küçültmez, aksine büyütür. İşte böylesi bir yaklaşımda bulunursanız bizden yalnızca anlayış ve destek görürsünüz. Ağustos Atılımının bu yıldönümünde ister faşizme karşı direniş ve isterse Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine katılmada olsun size her türlü desteği göstermeye hazırız. Eğer direnmeye niyetiniz varsa, "zamanı gelmemiştir, koşulları yoktur" sahtekarlığına başvurmayın. Faşizme karşı mücadelenin zamanı yoktur. Üstelik 15 yıldır örgüt olduğunuzu iddia ediyorsunuz, bunca yıldır hala mücadele zamanı gelmedi mi? Cuntadan buyana beş yıl geçti, direnişin olanakları hala mı yoktur? Kendiniz hiçbir şey yapamıyorsanız, peki, soylu olanı destekleyecek kadar yürek de mi yoktur sizlerde?

O halde, gerçekler örtbas edilmemeli, çarpıtılmamalı, "Sezar'ın hakkı Sezar'a" verilmelidir. PKK başlangıçta çok güç koşullarda siyasetini inşa edip uygularken birçok hatalar yaptı, kendisini bir türlü uygulama noktasına getiremedi. Ve 15 Ağustos'a girildiğinde de bunlar önemli oranda devam ediyordu. Ancak bütün bunlara rağmen yaratılan sonuçları, hiç bizim iddia etmemize gerek kalmadan, TAZ (Tageszeitung)'a, Avrupa'da ki çeşitli güçlerin bir ara PKK'ye karşı çok iyi kullandıkları bu gazeteye başvurarak görelim. Serge Arnold imzası ile 19.7.1985 tarihli Tageszeitung'da yayınlanan bir makalede şu görüşlere yer verilmektedir:

"*...Güneyden bölgeye doğru gelen biri için, durumun ciddiyeti henüz Dicle kenarında bulunan Cizre ilçesinde başlamaktadır. Halkın ezici çoğunluğunu Kürtlerin oluşturduğu Muş ve Bitlis dışında tüm bölgelerde Sıkıyönetim hükmünü sürdürürken, burada ise savaş hali yaşanmaktadır. Mevcut asker sayısı diğer bölgelere nazaran çok daha kabarıktır; askerlerin ruh hali çok daha asabi, endişeli, tehditkar ve baskıcıdır. Yapılan kontrol, arama ve taramalar gittikçe yoğunluk kazanmaktadır. «Aşağı in», «sıraya geç», «kimliğini ver», «elleri kafa üstüne koy», «bacağını yana doğru aç!» vb. hitap etme biçimleri, günlük yaşamın birer görüntüsü halinde. Erkekler, tepeden tabana çok sıkı aramadan geçirilmekte. Kadın ve çocuklar, şimdilik erkekler için kaide haline gelen bu uygulamaların dışında kalmaktadır. Tek sıra halinde dizilmiş kişilerin üzeri iyice arandıktan sonra, aramada bulunan güvenlik güçleri mensupları tekrardan sıranın başına gelerek, arananların kimliklerini alıp ellerinde bulunan çok sayfalı arananlar listesi ile karşılaştırmaktadırlar. Bir kaç kilometre ilerde aynı muamele yeniden başlayarak, durum öyle sürüp gitmektedir...., Buradan Şırnak ve Uludere yörelerine geçerken, iki yeni gerilla kalesiyle karşılaşılmaktadır. Şırnak ve Uludere'de yol sona ererken, 3 000 metre yüksekliğindeki dağlara doğru yükselen korkunç engebeli ve inanılmayacak zorluklarla dolu yeni bir alan başlamaktadır... Dağ tepelerinin en yüksek geçit noktalarına kurulan jandarma karakolları, gerçek bir savaş durumunun yaşandığını izletmektedirler. Askeri karakolların hemen çevresinde kazılan mevzilerde saklanan askerler, kafalarında II. Dünya savaşından kalma miğferler olmak üzere, otomatik silahlarını vadilere ve dağ sırtlarına yönelik uzatmış, beklemektedirler. Hemen hemen tümü Türkiye'nin diğer bölgelerinden geldiklerinden, sanki cehennemden farksız bir yaşam içinde gibidirler..*

"*Beytüşşebap tam bir yıldan beridir «Güneş Operasyonu»nu her saat yeniden yaşamaktadır... Yörede bulunan tek yol üzerinde devriye gezinen özel askeri birlikler otomatik silahlar ve telsizler elde olmak üzere, mütemadiyen üç sıra halinde nişan almış vaziyette hazır ve ateş açmak için tam siper saldırı durumunda, beklemektedirler. Her birinde tepeden tırnağa kadar silahla donanmış 10'ar asker bulunan ve kum torbalarıyla korunmaya çalışılan üstü açık küçük askeri araçlar sürekli dağlara doğru hareket halindedirler.*

"*Yavuz adında konuştuğumuz bir köylü, bir yıldan beridir her gün tekrarlanan bu manzaraları soğuk ve asık bir çehre ile izlemekteydi. Bu duruma katlanmayacağını ve katiyen alışamayacağını belirtiyordu. Bu süre zarfında köy halkının çoğunluğu gibi kendisininde «Apocuların» davasına kazanıldığını hiç gizlemeden ifade ediyor ve şöyle diyordu: «Onlar (Apocular) en güçlüdür! Dağlarda, Türk askerleri onlara karşı hiç bir şeydir!» Bölgede yaşayan halkın büyük çoğunluğu, Kürdistan'ın bu kesitinde bulunan köylerde pratik bir savaşın yaşanmakta olduğu düşüncesindeydi. Parlamenter Sol muhalefetten olan «Halkçı parti'nin» Mardin'deki bir temsilcisi ise şu açıklamada bulunuyordu: «Kürtler ve Türkler arasında artık dönüşü olmayan bir noktaya varılmıştır» Yine, Türkiye'nin batısından gelen ve şu anda Van çevresinde görev yapan bir doktor, bugün kesinlikle şu inanca vardığını söyleyebilmekteydi: «Geçmişte halkın büyük çoğunluğu isyancılara karşı idi; çünkü halk, mücadelelerinin Kürtler arasındaki iç çatışmaları da yansıttığını, gözardı etmemekteydi. Ancak, özellikle «Güneş Operasyonu»nun başlatıldığından bu yana, sadece «Apocular» Türk ordusuna karşı savaştıklarından, halkın PKK'ye olan sempatisi hızla güçlenmektedir.*"

Evet, alıntıdan da açıkça görüldüğü gibi, diğer güçler kalmadı ve direnen, bu temelde de halkın desteğini kazanan tek güç olarak PKK varlığını sürdürmektedir, hem de her geçen gün Türk sömürgecilerinin aleyhine dönüşen bir savaşı yaratarak... Geçmişten bu yana PKK'yi diğer "Sol" güçlere karşı saldırılar düzenlemekle, hep "Solcu"ları vurmakla suçladınız. Şimdi nerede o "Solcu'lar, devrimci"ler, neye karşı, kiminle mücadele ediyor, kime karşı ittifaklar oluşturuyorlar? PKK'nin geçmişten buyana kimlere karşı mücadele ettiği, hangi güce darbe vurduğu artık hiçbir çarpıtmaya ve demogojiye yer bırakmayacak kadar açık değil midir? Evet, PKK geçmişten beri Türk sömürgecilerine karşı mücadele etmektedir ve bügün de TC'ye tarihinde tanık olduğu en önemli ve sonuç alıcı darbeleri vurmaktadır. İnkar etmeye gücünüz var mı bunu? Eğer namussuzluğun doruk noktalarında değilseniz, itiraf edin, daha ne yapılabilir? Bu kadar vahşi bir faşist işgalciye karşı insanoğlunun yapabileceği ne ise o yapılmıyor mu? Bu da mı provakasyon oluyor? Kıyasıya bir savaş ortamı içinde hergün kahramanca direnişlerde şehitler veriliyor. Üstelik o çok dilinize doladığınız hudutta da değil, ülkemizin dört bir tarafında sürüyor bu savaş. Şimdi nasıl sataşacak, saldıracak hangi noktayı bulacaksınız? TC bile bunun bir savaş olduğunu kabul etmiştir ve kendisi açısından gereklerini yerine getiriyor. Sizler provakasyondan medet umdunuz ve dediniz ki, *"PKK kaynıyor ve iç çelişkilerini bastırmak için bu tür saldırılara yöneliyor"* Gerçekler öylemiydi? Bu iddialarınıza kendileriniz inanıyormusunuz? Hayır, hayır, gerçekler en kör gözlerin göreceği, en şartlanmış kafaların kabul edecek kadar bariz. Savaş tüm Kürdistan sathında ve Türk sömürgeciliğine, karşı tüm hızıyla yükseltiliyor. O halde, gerçekleri kabul etmek durumundasınız. Türkiye Sol'unun da, Kürdistan devriminin

de çıkış bulması bu gerçeğin teslim edilmesine çok yakından bağlıdır. Bu tutumlarınızda ısrar eder ve olumsuzluğu sürdürürseniz yalnızca maskeniz düşüp gerçek yüzünüz açığa çıkmakla kalmayacak, aynı zamanda bir daha halkın vicdanında yer bulmamacasına mahkum olacaksınız. Bu kadar kötü bir hüküm giymemeniz için sizi 15 Ağustos Atılımının, o yiğitlik, onurluluk ve şeref dolu atılımın huzurunda kendinizi gözden geçirmeye, doğru tutum takınmaya davet ediyoruz.

IV- 15 Ağustos Devrimci Atılımının Ortaya Çıkardığı Bazı Özellikler ve Kazanımlar; Giderilmesi Gereken Hata ve Yetersizlikleri

15 Ağustos atılımında doğrulanan ve giderek tarihi ulusal direniş mücadelemizin önemli bir özelliği haline gelen olgu, devrimimizin atılımlar biçiminde gelişeceği gerçeğidir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ne toptan bir ayaklanma biçiminde ve ne de bir çok ülkede gördüğümüz türden yaygın ve sürekli gerilla ile karekterize olan halk savaşları biçiminde gelişecektir. Evet, bizde halk savaşı ve gerilla, hem de temel savaş biçimleri olarak gelişecektir ama bu, Kürdistan'ın somut koşullarına son derece yatkın bir biçimde olacaktır. Savaşımızın en ayırdedici özelliği ve önemli bir biçimi, Partimizin yakın direniş pratiğinde kanıtlanmış olduğu gibi, atılımlar şeklinde gerçekleşmesidir. Pratiğin, başarısı doğrulanmış bir biçim olarak bize dayattığı bu savaş yöntemi ile mücadelemiz dönem dönem, devrevi atılımlar, basitten karmaşığa, geçici olanından sürekli olanına, zayıf olanından güçlü olanına doğru gelişecektir.

Tarihimizde her zaman toplu ayaklanmaların yol açtığı kırımlardan medet uman Türk burjuvazisi, PKK'nin de böylesi bir hareket geliştireceği umuduna kapılmış, bunun gerçekleşmesi için ne lazımsa yapmıştır. Çünkü O, bunun ardından gerçekleştirmeyi tasarladığı katliamlarla köklü bir umutsuzluk geliştirmeyi amaçlamaktadır. Başta Siverek olmak üzere birçok alanda bu hataya düşmemek için çok çaba harcandığı ve bunda başarılı da olunduğu gerçeği görülmelidir.

Ayaklanma nasıl ki bizim devrimimizin temel mücadele biçimi değilse, aynı şekilde hakim ulusun koşullarından kaynaklanan barışçıl mücadele biçimleri; dernek, seçim, parlamento, salt gösteri ve mitinglerde ulusal direnişin geliştirilmesinde temel biçimler olamazlar. Geçmiş mücadelemiz bu yöntemlerle ulusal direnişin geliştirilemeyeceği, bunlara başvurulsa bile mutlaka silahlı direnişle birlikte uygulanabileceği gerçeğini de ortaya koymuştur. Yalnız başına bu yöntemlerin giderek devrimimiz önünde engel haline geleceğini göstermiştir. DDKO, DDKD pratiği; seçimler, gösteriler, mitingler pratiği bunu açıkça ortaya koymuştur. Belki bazı objektif olumlu etkileri olmakla beraber, geçmişte çok yaygınca kullanılan bu yöntemlerin kendi başına bir mücadele hattı, direnme hattı oluşturamadıklarını ve sömürgeciliğin sıradan bir saldırısıyla yerle bir edildiklerini, bir yasaklama ya da sıkıyönetim kararıyla yaşamlarına son verildiğini çok iyi bilmekteyiz. Ama 15 Ağustos'ta günümüzün en gelişkin seviyesine ulaşmış bulunan devrimci atılım, mücadelenin bizde nasıl gelişeceğini de parlak bir biçimde ortaya koymuş bulunmaktadır.

İlk ortaya çıktığımız dönemde yaptığımız ideolojik hamle karşısında bazı küçük-burjuva ukalalar, *"Türk burjuvazisi duyarsa sizi en yakın bir dönemde duman ettirir. Bir mermi patlatırsanız bu, Kürdistan halkının katliamına yol açar"* gibi sonderece teslimiyetçi, kölelik kokan anlayışlar ileri sürmüşlerdi. Süreç bu tür düşüncelerin beş paralık değeri olmadığını ortaya koymuştur. İdeolojik atılım, ardından politik atılım ve bunun silahlı mücadeleye yükseltilmesi sömürgeci şiddetin yırtılmasını sağlamış ve halkın devrimci şiddetinin ortaya çıkartılmasının yegane kuruluş yolu olduğunu kanıtlamıştır. Silahlı direniş yönteminden vebadan kaçar gibi kaçan bu tür anlayışların bir zamanlar sahip oldukları onca güce rağmen şimdi tuzla buz olmalarının izahı burada aranmalıdır.

PKK, ne kadar yaklaşılmaz görünürse görünsün, silahlı direnişi ideolojik-politik hamlesine uygun ve esas olarak onlara hizmet eden, onları koruyan, geliştiren bir biçimde ele almış, bu doğru çözümlemesini doğru bir uygulamaya dönüştürmeye çaba sarfetmiş ve sürekli gelişmenin yolunu aralamıştır. Dayatılan karşı-devrimci terörün ancak devrimci terörle önlenebileceğini söylerken, aynı zamanda, katliamların -ki yalnız fiziki katliamların değil, bununla birlikte her düzeydeki maddi ve manevi katliamında- nasıl önleneceğini ortaya koymuştur. O *"eğer bir damla sömürgeci kanı dökerseniz yalnızca kendinizi değil, halkıda yokoluşa götürürsünüz"* diyenlerin mantığının köle ruhlu bir mantık olduğu bugün daha çok anlaşılmaktadır. Sömürgecilere karşı sesini yükseltmemekle, hep uysal köleler olarak kalmakla hiçbir hak elde edilemez. Üstelik direnmeme eğilimi katliam tehlikesini son derece arttırır ve sömürgeciler suskun kölelerine her türlü imhayı dayatmaktan çekinmezler. Tarih bunun sayısız örnekleri ile doludur. Kültür katliamı, dil katliamı ve ulusal değerlerin katliamı bunun açık örnekleri değil midir? Bugün 12 Eylül faşist hükümeti birçok tavize zorlanmış, Kürdistan'da "Güneydoğu Anadolu Projesi", baraj projesi vs. gibi proje ve yatırımlara yönelmişse bu direnişten duyduğu korku nedeniyle değil midir? O halde, tarihimizin ve özellikle de ulusal direniş tarihimizin bir özelliği olarak devrimci atılımların büyük önemi açığa çıkmış bulunmaktadır.

Devrimci direniş tarihimizi, bazı benzerlikleri olsa da Vietnam'da görüldüğü gibi, daha başından başlayarak silahlı birliklerin kesintisiz ve yoğun saldırıları tarzında geliştiremeyeceğimiz bilinmek durumundadır. Bu, gerek sonderece örgütlü ve bol teçhizatlı düşman ordusuna karşı devrimci güçlerin zayıf durumundan kaynaklanan muazzam güç dengesizliği ve gerekse halkımızın ve onun bağrından çıkan militanların gelişmeleri özümseme ve ona ayak uydurmada içine düştüğü geriliklerden dolayı böyledir. Bu nedenle, hem düşmanın azgın gücü karşısında ezilmemek ve hem de atılan adımların ürünlerini toparlayarak örgütlenmeye dönüştürmek ve en geniş kitleleri eğitip seferber etmek için, dönem dönem devrimci atılımlar gerçekleştirmek ve ardından örgütlenme ve bilinçlenme faaliyetlerini derinleştirmek tarzında bir faaliyet yürütülmek zorundadır.

Parti tarihimiz bugüne kadar çeşitli atılımlara tanık olmuştur. Örneğin; 1978-79'larda politik mücadele kadar silahlı devrimci şiddetin de gündeme geldiği bir atılım yaşanmıştır. Bu atılım, Partimizin kuruluş ilanını milyonlara ulaştırmakla, her türlü oportünist, reformist taktikleri, örgüt ve çalışma biçimlerini yerle bir etmekle kalmamış, karşı-devrimci şiddeti de açığa çıkartarak halka içine girmesi gereken yolun ne olduğunu açıkça göstermiştir. Daha sonra, zindanlarda dayatılan teslimiyet ve tasfiyeciliğe karşı tarihimizin en soylu direnişçi atılımlarından birisi gerçekleştirilmiş ve bu atılım bütün bir döneme damgasını vurmuştur. Zaferlerin en görkemlisini zindanlarda kazanmış olan bu atılımla yoldaşlarımız yalnızca Partimizin onurunu kurtarmakla kalmamış, aynı zamanda ulusal direniş yolunu bir daha dönülmezcesine açarak bu yolda başarıyla yürümenin komutlarını vermişlerdir. Bu, ulusal direniş tarihimizin en güçlü atılımlarından birisidir. O, Partimizin mücadele ruhundan hiçbir şey yitirmeksizin Ortadoğu'nun en sıcak alanlarında, en zor koşullar altında kendini yeni döneme hazırlaması sürecinde, toparlanma, eğitim ve sevketme hareketini başarıyla yönetmiş, devrimci ateşi yeniden tutuşturmanın büyük hamlesini başlatmıştır. Ülkeye yeniden dönüş hamlesi de, düşman ordularının yoğun kuşatması ve provakasyonun sonderece alçak ve sinsi yöntemleri altında, çok büyük güçlüklere rağmen ama başarıyla gerçekleştirilmiş, tarihimizde saygın yeri olan bir atılımdır. Ülke zeminindeki hedeflerini de başarıyla yerine getiren bu atılım, 15 Ağustos atılımının zeminini de yaratarak günümüz gelişmelerinin en güçlü dayanak noktalarından birisini oluşturmuştur. Bu temellerde gelişen ve sayısız derslerle dolu olan 15 Ağustos atılımı, tarihimizin geçmiş olumsuz direniş pratiklerinin gözden geçirilmesi ve yakın Parti direniş pratiğimizin irdelenmesi temelinde, tarihimizin hangi temel eylem biçimleriyle ilerletileceğini, bunun için hangi tür faaliyetlerin esas alınması gerektiğini, bunun hazırlıklarının, günlük pratik çalışmalarının neye karşın, nasıl ilerletileceğini ortaya koymuştur. Öz olarak ifade edersek; Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi belli hazırlıklar temelinde gerçekleştirilen atılımlarla devrimin bir üst aşamaya çıkarılması, o süreç içinde ortaya çıkan deneyim ve derslerin özümsenmesi ve bu özümseme temelinde yeni ve daha üst düzeyde atılımların gerçekleştirilmesi şeklinde bir seyir izleyecektir.

Proletaryanın büyük öğretmenleri; Marx ve Engels proletaryayı daha ilk savaşa kalktıklarında acemi savaşçılara benzetirler. Birinci ve ikinci savaşlarında sendeleyeceklerini, düşeceklerini ama üçüncü ve dördüncüsünde ergeç çelikleşerek, pekişerek bir daha yerlerinden edilemeyecek bir biçimde zaferin yoluna gireceklerini söylerler. Bu ulusal direniş mücadelemiz içinde sonderece doğru bir gerçekliktir. Başlangıçta zayıf olan, cılız olan, adeta ilkel köylü savaşçılığını geçmeyen ve bir kaç yumrukla, bir sövgüyle, kinle yetinen atılım, ikinci hamlesinde daha cesur bir davranışa dönüşür, üçüncüde bu biraz daha ilerletilir. Ardından düşmanın sert darbeleri altında tökezlemeler, düşmeler görülür ama yeniden ayağa kalkarak atağa geçme biçimindeki gelişme ağır basar. Bizim mücadelemizin gelişme seyri de yukarıdaki gibi olmuştur ve olacaktır. Bu seyir bizde atılımların özenle hazırlanması, planlanması gereği kadar, ne yaygın genel ayaklanmalar ve ne de pasif, atılım gücünden yoksun ruhsuz yöntemlerle direnişin geliştirilemeyeceği, yenilgiden kurtulunamayacağı gerçeğini de ortaya koyar.

Ulusal direniş mücadelemiz dönem dönem parça parça, şehir şehir ve kırsal alanlarda sömürgeciliğin yarattığı dengesizlikler nedeni ile kendine özgü gelişim yöntemleri bulmak zorundadır. Bir yandan kırda köylülüğün direnişi çeşitli atılımlarla, silahlı propaganda, gerilla ve giderek hareketli savaşa doğru dönüşürken; şehirlerde de propaganda faaliyetleri, gösteriler, mitingler ve giderek ayaklanmalar baş gösterecek ve bunlar birdenbire, her alanda koordineli bir biçimde değil, parça parça ve devreli olarak gelişecektir. Bir bölgede gelişme kırsal alanda hızlı olup şehirlerde yavaş olurken; bir başka bölgede şehirlerde hızlı, kırsal alanda yavaş olabilir. Bir dönem, özellikle ideolojik-politik gelişme döneminde, şehirler önemli rol oynarken, silahlı mücadele aşamasında kırlar önemini arttırır. Yine, belli bir dönem, kapitalizmin gelişmiş olduğu alanlarda kadrolaşma ve örgütlenme hız kazanırken, köylülüğün feodal baskıdan en çok etkilenip sömürüldüğü alanlarda köylü direnişi, gerilla daha hızlı gelişebilir. Kürdistan'da adeta her köy ve şehir bir devrimci atılımla kurtarılmak ve kazanılmak zorundadır.

Eruh ve Şemdinli'de bu gerçeklerle başlayan 15 Ağustos atılımı, daha sonra bir çok kasaba ve köyün devrimci etkinlik alanı haline getirilmesinde bu kuramın doğruluğunu kanıtlamıştır ve şu dersi ortaya çıkarmıştır: Bundan sonra da şehirlerin direniş hazırlıkları başlı başına bir sanat olarak ele alınmalı ve geliştirilmelidir, her şehirin kendine has konumu, kırla bağlantısı, gelişim düzeyi esas alınarak bu planlar hazırlanmalıdır. Aynı şekilde kırsal alanın coğrafyası, nüfus yapısı ve sınıfsal konumu gözönüne alınmalıdır. Kürdistan'da mekanik, biçimsel yöntemlerle, özellikle de bazı ülkelerde gerçekleşen yöntemlerle, bu yöntemlerin kitabi bir tarzda olduğu gibi burada uygulanmasıyla bir başarı kazanmak şurda kalsın, yersiz kayıplara uğranacağı bilinmelidir. Şemalarla hareketin değil, gerçeklerimize özgü direniş yöntemlerinin sonuç alabileceği bizzat pratikte kanıtlanmış bulunmaktadır. O halde, gerçeklerimiz derinliğine kavranmalı, bu temelde planlamaya gidilmeli ve uygulamaya geçirilmelidir.

15 Ağustos atılımı, bu anlamda devrimci direniş gerçekliğinin daha ustaca ve yetkince gelişiminin kapılarını ardına kadar açmıştır. Bu atılım bundan sonraki önemli atılımlarında nasıl seyretmesi gerektiğini ve bu yeni atılımlara hangi temel değerleri birikim halinde aktardığını ortaya koymuştur. Hataları ve kazanımlarıyla geleceğin atılımlarına çok güçlü bir birikim sunmuştur. 15 Ağustos atılımının bir yıllık deneyiminden ve bu deneyimin güçlü bir eleştirisinden çıkarılacak sonuçlar bundan sonraki atılımların muazzam kazanımlarla gerçekleşmesini sağlayacak zenginliktedir. Atılımın bir çok özelliklerinin ve bir çok alandaki eylemlerinin incelenmesi, yanlışlık ve eksikliklerinin irdelenmesi, kaçırılan fırsatlar ve verilen anlamsız kayıpların ortaya çıkarılması temelinde geleceğin güçlü bir planlamasına gidilebilir ve bundan sonra daha güçlü ve etkili atılımların nasıl gerçekleştirilebileceği ortaya çıkarılabilir. Genelde tüm direniş tarihimiz, özelde ise PKK'nin direniş tarihi ile 15 Ağustos'ta doruk noktasına varan direnişçi atılım iyi bir biçimde incelenir, gerekli sonuçlar çıkarılır ve gereği yerine getirilirse inanıyoruz ki, bundan sonra gelişmeler çok daha başarılı kılınabilecektir. Bunun aynı zamanda parti hattımızın başarılı uygulanmasının önemli bir özelliği olduğuna, çizgimizin bu atılımlarla pratikte doğulanarak zenginleşeceğine ve zafere ulaşacağına inanıyoruz.

15 Ağustos devrimci atılımı temelde halkın kendi savaşı ile tanıştırılması ve bu savaşın ona benimsetilmesidir. Daha başka bir deyişle öncünün bilinçli ve örgütlü savaşı ile kitlelerin derin kin ve özverisinin en anlamlı bir biçimde birleştirilmesidir. Denilebilir ki 15 Ağustos atılımı bunu gerçekleştiren bir köprü olmuştur. Partimiz 1979'da başlattığı bu yönlü atılımını 84 Ağustosunda hareketi kitleselleştirerek en üst düzeyde gerçekleştirmiştir.

Şüphesiz ki, sorunlar bununla bitmemiştir. 15 Ağustos atılımı tüm sorunları çözmüş, savaşı başarmış, sonuca bağlamış değildir. Aksine onun en büyük özelliklerinden biri de örtbas edilmek istenen sorunları açığa vurmuş olmasıdır. Ancak o, bununla sınırlı kalmamış bu sorunların çözüm yollarını da göstermiştir. 15 Ağustos devrimci atılımı, KUK savaşını dost ve düşman tüm güçlere dayatmış, inkarcılık konusundaki iğrenç bağnazlığına rağmen bu savaşı Türk sömürgecilerine dahi itiraf ettirmiştir.

84 Ağustos atılımıyla zirveye ulaşan Kürdistan direnişinin gücü, "Türk ordusu efsanesi"nin iç yüzünü açığa vurmuştur. Olağanüstü güç dengesizliği ortamında iki ordu ve sayıları en az kırk bin olan çeşitli özel birliklere karşı son bir yıldan beridir sürekli bir savaş içinde olan Hareketimiz, "bu orduya karşı durulmaz" safsatasını bu deneyi bizzat halka yaşatarak yıkmış; ordunun içine düştüğü çözümsüzlüğü ve askerlere giderek daha çok egemen olan korku, panik ve yılgınlığı gören kitlelerin hareketimize ve kendisine olan güveni artmıştır. Yaratılan bu sonucun bilincinde olan Türk faşist sömürgecileri bu gelişmenin önünü kesmek için biryandan gerçeği örtbas etmeye çalışırken, diğer yandan savaşı daha da yaygınlaştırıp, sindirme seferlerine girişmekte; bu ise onu kendisi için bir batak olan ulusal kurtuluş savaşımızın içine daha fazla gömmektedir. Yüzbinlik orduları daha şimdiden TC'nin başına bela olmuş, savaşımız karşısında yerinde çakılıp kalan bu hantal kuvvet, hareketimiz için her an avlanabilen açık bir hedef halini almıştır.

15 Ağustos atılımı, Türk sömürgeciliğinin siyasi bunalımını derinleştirmiş, daha şimdiden kapıyı, Vietnam ve El-Salvador'da olduğu gibi peşpeşe yıpranıp yıkılan hükümetler, siyasiler dönemine açmıştır.

Dış politikada da TC, demokrasiye geçiş yutturmacası ile ve KUKH'nin ezilmesi temelinde faşizme meşruiyet kazandırıp, görünürdeki denge politikası ile –esasta aba altından sopa gösterme politikası– bölgede nüfuz kurma politikası tıkanmış, inanırlılığını yitirmiş, daha da ötesi kendisi için ölüm demek olan uluslararası tartışma platformlarına konu olmaya başlamıştır.

Atılımın ortaya çıkardığı bir diğer gerçek ise, TC tarihinde ilk defa bunca kuşatmaya rağmen, hareketin sürekliliğini kazanması ve giderek geliştirmesidir. Gerek M. Suphiler ve gerekse 1971'in direnişini hem de çok küçük bir kuvvetle kırmakta zorluk çekmeyen Türk sömürgecileri, kalanları da büyük çoğunlukla yanına almayı başararak hareketi önemli oranda tasfiye edebildi. 15 Ağustos atılımı bu "kuralı" yerle bir etti. Direnişin sürekliliğini korumasını ve bunu tüm Kürdistan sathına yaymasını bildi. Bu büyük bir kazanımdır ve her alandaki devrimci çıkış için önemli bir zemin teşkil etmektedir. Bu gelişmeye bağlı olarak 15 Ağustos devrimci atılımı, devrimin en önemli sorunu olan öncü ve savaşın ilişkisi, sorununda –ki bu sorun doğru ve yeterli ele alınmasa da özellikle Türkiye sol'unun gündeminden hiç inmemektedir ve üzerinde en çok tartışılan bir konudur– eğer politika ve

uygulama doğru olursa bir avuç öncünün rolünü ve nelere muktedir olduğunu çok iyi bir biçimde ortaya koymuştur.

15 Ağustos atılımı, uzun süreli halk savaşını hem kadrolara ve hem de kitlelere özümsetmiş ve özellikle savaşın uzun süreliliğini onlara benimsetmiştir. Bu, Kürdistan devrimi açısından çok önemli bir kazanımdır. Tarihte sürekli hazırlıksız, sıkıştırıldığı noktada ve son anda ortaya çıkan çoğu kendiliğinden patlamalar, ayaklanmalar Kürdistan'da sıkıca ortaya çıkan ve tamamen tek savaş yöntemidir. Bu durum etkisini kadrolar üzerinde de yoğun bir hazırlık, sabır, bilinç ve örgütlenmeyle sürdürülen bir savaş yerine; intihar mantığı da denebilecek ucuz mücadele yöntemlerine yönelmelerinde görülmüştür. Türk sömürgeciliği bu zayıflıktan büyük medet umduğundan devrimci atılımın bunu aşması onu daha da köşeye sıkıştırmış bulunmaktadır.

15 Ağustos atılımı halk savaşının gelişmesinin sınırının olmadığını ortaya koymuş, gerektiğinde yüzbinlik orduların güç duruma sokulabileceğini ispatlayarak, devrimci ve ilerici çıkışlar için güç kaynağı ve dayanak olmuştur. Bu temelden "zamanı gelmemiştir, erkendir" yutturmacaları ile teslimiyet ve uzlaşmacılığına kılıf oluşturan küçük-burjuva solunun maskesini düşürmüş, çürümüşlüğünü en açık bir biçimde göstermiştir. Özellikle Türkiye solunun tüm olumsuzluğunu açığa çıkararak tarihini adeta yenileyen Ağustos atılımı, bugün bütünüyle açığa çıkmamış olsa da yarattığı sorunlarla gerçekte Türkiye proletarya eğiliminin doğru-devrimci temellerinde yükselmesinde belirleyici bir role sahip olacaktır. 15 Ağustos atılımı bu anlamda Türkiye soluna önemli bir soluk aldırma hareketidir de.

15 Ağustos, en alçakça tasfiye çabalarına karşın Türkiye devrimci hareketinin en çok tasfiye edilmek ve inkarcılığa dönüştürülmek istendiği bir dönemde onu kendisinde somutlaştırmış; yeniden Türkiye halkına aktarmak kaydıyla o birikime sahip çıkmıştır. Cunta icazetli sol ve "Sol Birlik" gibi oluşumlarla bu mirasın nasıl tasfiye edilmeye çalışıldığı gözönüne getirilirse ona sahip çıkmanın önemi daha da anlaşılır olmaktadır.

Hareketimiz, bağımsızlık çizgimizi çarpıtıp en kölece bir bağımlılığa dönüştürmeye çalışan çeşitli işbirlikçi güçlerin çabalarını bu atılım temelinde boşa çıkarmıştır. Bağımsızlık hattımız her zamankinden daha fazla halkımızın özgücüne dayanarak gelişme ve büyüme koşullarına bu atılım sayesinde kavuşmuştur. Doğru devrimci çizgimiz bu atılımla birlikte Kürdistan'ın diğer parçaları üzerinde de yalnızca teorik ve siyasal olarak değil, pratik olarak da önder konuma ulaşmış; o parçalardaki halkımızın da tek kurtuluş umudu haline gelmiştir. Bağımsız teorik, siyasal hat pratikte de etkisini duyuracak konuma ilk defa bugün ulaşmıştır.

15 Ağustos devrimci atılımı Kürt küçükburjuva ve ilkel milliyetçiliğinin, devrim kaçkını teslimiyetçi ve uzlaşmacı karakterini tümüyle dışa vurmalarına yol açmış ve onların gerçek kimliklerini gözler önüne sermiştir.

Devrimci hareketimizin yürümemesi için tasfiyeci-provakasyonu da yanına alan bu güçler sömürgeciliğe yönelmemizi engellemeye çalışıyordu. Sol içi gibi görünen çatışmaları da körükleyen bu güçler böylece gerçeğin görülmesini bir ölçüde de olsa önlüyor, teşhir ve tecriti zorlaştırıyordu. Ama bu atılım sözkonusu güçlerin engelleyici konumlarını açığa çıkararak maskelerini düşürmüş, giderek faşist Türk sömürgeciliği ile girdikleri gizli ya da açık ilişkileri en çarpıcı biçimde ortaya koymuştur. Bu anlamda halk kitlelerini de partimizin birlik ve cephe politikasını daha iyi özümser hale gelmiş; bu güçlere dair taşınan iyi niyetin son kırıntılarını da artık fırlatıp atmanın zorunluluğunu görmüştür.

15 Ağustos atılımının belli başlı özellik ve kazanımlarını böylece sıralarken –ki, bunlara ilerde çeşitli biçimlerde daha ayrıntılı değinilebilecektir– uygulamada içine düşülen hata ve yetmezliklere de önemle eğilmek gerekir. Bunlara ilişkin değerlendirmeler öz olarak aşağıda yapılmıştır. Ama kısaca değinilirse; mücadelemizin yükselmiş bulunduğu aşama dönemin gereklerine uyma sanatının mutlaka yaşatılmasını hayati bir sorun olarak dayatıyor. Milyonların özleminin gerçeğe dönüştürüldüğü, Kürdistan devriminin, yani yaşamının, bağımsızlık ve özgürlük davasının adım adım yazıldığı ve zafere götürüldüğü yaşanan dönemde uygulamada ortaya çıkan yetmezlik ve hatalar ve bunun sonucunda doğan kayıplar asla kabul edilmez bir özellik taşımakta, önemli tehlikeleri beraberinde getirmektedir. Bu gerçekler akılda tutularak en temel eksikliğimizin bugün pratik uygulamada ortaya çıktığı iyi bilinmelidir. Bunların neler olduğu aşağıda kısaca da olsa belirlenmiştir. Ama bunlar dönemin asla kabul etmediği, aşılması zorunlu yetersizlikleridir. Bu nedenle çok değerli özelliklerimiz ürün vermemekte, gelişmelerin önü tıkanmaktadır. Bu mutlaka aşılmak zorundadır. Kurallarla oynanmamalı; militanlar Partimizin taktik hatının gereklerini mutlaka kendi benliklerinde ve pratiklerinde somutlaştırabilmeli, temsil edebilmelidirler.

15 Ağustos atılımı Parti militanlarını pratik politika yapmaya ve bunda başarılı olmaya zorluyor. Pratik, bunun dışında yaşama hakkı tanımıyor. TC'nin dayattığı her türlü pasifisit, zayıf, tahripkar ve geri kişiliği aşmaya; devrimci pratiğin gerektirdiği güçlü ve yetkinleşen militan kişiliğe ulaşmayı zorunlu kılıyor. Bir başka ifade ile TC ve onun ortaçağla oluşturduğu sentezle her düzeyde kopuşmayı gerektiriyor.

Partimiz en olumsuz ve yetersiz koşullarda bile duyarlı, kararlı ve yetkin bir devrimciliği yaratmış ve döneme damgasını vurabilmiş bir partidir. Eğer uygulamada yeterli duyarlılık, ustalık, ataklık ve kararlılık gösterilirse istenen ve arzulanan devrimciliği yaratmak hiçte zor olmayacaktır.

V- Devrimci Siyasetimiz Daha Yetkin Biçimde Uygulanmalı, Yersiz Kayıpların Önü Mutlaka Alınmalı; Tasfiyeci, Provakatif Eğilimlere Yaşam Hakkı Tanınmamalıdır

Partimiz, içten ve dıştan dayatılan her türlü olumsuzluğa rağmen devrimci politikasını yetkin ve tam uygulayabilmek için büyük çaba harcıyor. Bu süreçte şüphesiz ki bazı kaçınılmaz kayıplar da ortaya çıkıyor. Bunlar namuslu herkesin teslim ettiği gerçekler olmakla birlikte gelişen, giderek karmaşıklaşan ve dolayısıyla daha büyük ve yoğun görevler ortaya çıkaran mücadelemiz parti politikalarımızın daha mahir bir uygulayıcısı ve doğru devrimci kuralların daha disiplinli bir takipçisi olmayı vazgeçilmez ve hayati kılıyor.

Bugün her zamankinden daha fazla açığa çıkmıştır ki, karşılaşılan onca zorluk, engelleme ve yetersizliklere rağmen mücadelemizin her geçen gün çığ gibi büyümesi ve Hareketimizin her alandaki etkinliğinin giderek artması, zengin devrimci içeriğe sahip Parti politikalarımızın doğruluğunun kanıtlanmasıdır.

Yeterli önderlik ve uygulayıcılar elinde, en başta zindanlarda kanıtlandığı gibi parti siyasetimiz en imkansız koşullarda bile "yedi veren" bir gül gibi açılmakta, en çorak alanları bile devrimi besleyen kaynaklar haline getirmektedir. Siyasetimizin bu özelliğini kavrayan düşman güçler ve diğer artniyetli-karanlık çevreler de üzerimize gelirken kendilerini daha yetkin karşı politikalar oluşturmaya zorunlu hissetmektedirler. Kısaca devrimci politikalarımızın tarihsel ve güncel tüm dayanaklarını hesaba katarak ve olumsuz tüm öğeleri birleştirip üzerimize sürerek sonuç almaya çalışmaktadırlar.Buna karşı parti politikalarımızın tüm özellikleri en usta bir biçimde konuşturulmalı, tek düze yaratıcılıktan yoksun ve yetersiz uygulamalardan hızla sıyrılınmalıdır. Cephe politikalarımız düşmana karşı en geniş güçleri bir araya getirip savaştırmak konusunda olduğu kadar, yerel gericiliğin, ilkel ve reformist milliyetçiliğin oyunlarını boşa çıkarmak, sosyal-şovenizmin komplo ve tahribatlarını önlemek konusunda da yaratıcı ve güçlü bir silah olarak kullanılmalı, vaiz uygulama ve yöntemlerinden sakınmalıdır. Kadrolar bizzat olduğu kadar geniş kitleler de savaş ruhu içinde eğitilmeli, her alandaki siyasetimiz kendilerine iyice özümsettirilmelidir.

Kürdistan gerçeğinin devrimle en anlamlı bir tarzda değiştirilmesi için kavramları ve kuralları ezberlemek yetmiyor. Bunların derin bir uygulayıcısı olmak gerekiyor. Bizde şimdi ortaya çıkan en belirgin sorun ise, iyi uygulayıcılar haline gelememedir. O halde, Parti kadrolarımız şu soruyu kendilerine sıkıca sormalıdırlar: Nasıl güçlü uygulayıcılar haline gelebiliriz? Çünkü halkımızın kaderi güçlü uygulayıcılar haline gelmekle yakından bağlantılıdır. Böylesine bir uygulayıcılık için teorik düzeyde çok şeyler söylendi, pratikte çok şeyler yapıldı. Ama bu yine de yetmiyor. Hala bu eksiklikten kaynaklanan anlamsız kayıplar var. Yapılmaması gereken bir çok şey hala yapılıyor ve kayıplara uğranılıyor. İstihbarat ve tedbir konularında yetersiz kalınıyor. Kimlere ne derece güvenileceği, ilişkilerde nelere dikkat edileceği ve nasıl hareket edileceği konularında ustalık gösterilemiyor. Güvenilemeyecek kişilere karşı tedbir konusunda yetersiz kalınması, ihbarcıların işine yarıyor ve bunların öncülüğünde düşman sığınakların kapısına kadar dayanabiliyor. Yerleşim alanlarına gitme ve kalmada yeterince dikkatli davranılmıyor, gidilmemesi, kalınmaması gereken yerlere gidilip ihtiyaçlar giderilmeye çalışılıyor. Bu, kayıplara yolaçıyor. Kullanılmaması gereken ulaşım araçlarının kullanılması nedeniyle yine kayıplarımız oluyor. Bu ve benzeri dikkatsizlikler ve kuralların ihlali nedeniyle düşmanın işi kolaylaştırılıyor. Düşman bugüne kadar bize ne kayıp verdirdiyse güçlülüğünden, ustalığından ötürü değil, bizim kendi yetersizliklerimiz nedeniyle verdi. O halde bütün bu konularda sonderece dikkatli, duyarlı ve uyanık olmak, kurallara sonuna kadar uymak gerekiyor. Burada bir noktayı hemen ve önemle belirtmek gerekiyor ki halkımız daha ilk günden ve ilk toprağa düşenlerimizden başlayarak şehitlerimize karşı duyduğu derin saygı ve bağlılığı mücadelemiz etrafında giderek daha çok kenetlenmekle ortaya koymuştur. Ama o, kurtuluşa duyduğu derin özlem ve bunun bir ürünü olan her zerre varlığımızın düşmanın karşısına muazzam bir güç olarak dikilmesi istemi nedeniyle yersiz kayıpları öfke, endişe ve esefle karşılamakta ve böylesi kayıplara saygı duymamaktadır. Ayrıca bu tür kayıplar düşmana ve çürümüş reformist, işbirlikçi güçlere sınırlı da olsa cesaret ve canlılık kazandırmaktadır. Hiç kimse basit hataları yüzünden Hareketimizin değerlerine, kendine zarar verme ve düşmanın işini kolaylaştırma hakkına sahip değildir. Muazzam güç dengesizliği gözönüne getirilerek, düşmanın askeri, teknik ve maddi üstünlüğü akıllı, dikkatli ve ustaca mücadele tarzımızla etkisiz kılınmak zorundadır.

Diğer taraftan, düşman taktik değiştiriyor. Hergün özel harbin çeşitli taktiklerini deniyor. Kontrgerilla, ölüm mangaları halinde dağlarda, her yerde pusular kuruyor ve bu pusularda çok kayıp verdirebiliyor. Bunlar da tedbirlerle boşa çıkarılabilecek kayıplardır. Özel Harbin en gelişmiş biçimlerini boşa çıkarmak gerekiyor. "Pişmanlık Yasası"nın hainlerin, itirafçıların kendileri için bir umut yaptıkları bu yasanın tamamen boşa çıkarılması zorunludur. Daha şimdiden işlemez hale getirilen bu yasanın düzenin en zayıf bir halkası haline getirilip ona karşı kullanılması sağlanmalıdır.

Aynı şekilde "köy korucuları" kanununu, bu yeni "Hamidiye Alayları" kanununu boşa çıkarmak gerekiyor. Tedirgince ve ürkekçe kullandığı bu silahı da en iyi biçimde kendisine doğrultulmalıdır. Bu mutlaka başarılmak zorundadır. Halk savaşçılığının sayısız biçimlerini denemek; uygulananı başarılıca uygulamak; başarıyı daha da geliştirip yaygınlaştırmak; geçici-sürekli, basit-karmaşık, tek ve toplu çeşitli eylem ve örgütlenme biçimlerini yaratıcı bir tarzda ortaya çıkarmak gerekiyor.

Dayatılan sayısız provakasyon ve pasifikasyon yöntemleri de bu arada açığa çıkarılıp fiyaskoyla sonuçlandırılabilmelidir. Kısacası Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde önderliğin yetkinleşmesi olayı behamahal sağlanmalıdır. Mevcut zayıflıklardan sıyrılarak işleri yeterli bir tarzda kontrol etmek ve yönetmek zorunludur. Bunlar gerçekleşmediği zaman genelde devrimci harekete ve özelde de partiye yönelik tasfiyeci eğilim ve faaliyetler çok tehlikeli olabilecek ve hatta kendiliğinden bir tasfiyeciliğe bile yolaçabilecektir. Bu nedenle zayıf ve yetersiz uygulama bunalımın ortaya çıkması, sürmesi ve tasfiyenin geliştirilmesi ile doğrudan bağlantılıdır. Bunu önlemek için tam ve yetkin uygulamacılar haline gelmesini bilmek büyük önem taşımaktadır.

Madem ki, halkımızın günümüzdeki çıkarları artık tüm olanakların, her şeyin sonuna kadar kullanılmasını gerektirmektedir ve madem ki, tarihimizin en özgür halkasını artık elimize almış bulunmaktayız o halde, bu halkayı daha da pekiştirmek, kopmaz kılmak için elimizden geleni sonuna kadar sunmak zorundayız. Tarihimizin aydınlık sayfalarını aralamış bulunuyoruz. Öyleyse kusurlarımızdan hatalarımızdan asla korkmayalım. Biz ki, yeri-göğü fethetmek isteyen bir hareketiz. Vazgeçemeyeceğimiz hangi zayıflığımız olabilir? Bu kadar fedakarlığın, cesaretin öncülüğünü yapanlar hangi zayıflığın, yanlışlığın üstesinden gelmezler? Tarihin intikamını bu kadar güçlü bir biçimde almak isteyenler nasıl en yaman ve yenilmez bir savaşçılığı sonuna kadar geliştirme ustalığını göstermezler?

Evet, üstlendiğimiz soylu ve tarihsel bir görevimiz ve dayanacağımız çok soylu değerlerimiz var. Öyleyse, hiç bir güç bizi zayıflıklarımızı sırtımızda bir kambur gibi taşımaya zorlayamaz. Öyleyse, hiç bir zorluk, gerilik bizi gerekli ustalık ve güce ulaşmaktan alıkoyamaz. Bu inançla ve 15 Ağustos şanlı atılımının bu 1. yıldönümünden aldığımız güçle eksiklik ve yetersizliklerimizin üzerine yürüyelim ve dönemin her türlü sorununun çözümleyici gücü önder devrimciler haline gelelim.

VI- Partinin Siyaseti 15 Ağustos Atılımında Bir Kez Daha Doğrulanmış ve Zafere Olan İnancı Sarsılmaz Kılmıştır

15 Ağustos atılımı ile başlayan ve 1. yıldönümüne dek uzanan süreç içinde Partimizin doğru devrimci siyaseti parlak bir şekilde bir kez daha doğrulanmıştır. Evet, birçokları sayısız defa doğruluğu pratikte kanıtlanmış olan parti çizgimizin başarısızlığı için çok şey yaptılar. Çeşitli güçler ulusal ve uluslararası alanda görülmedik ölçülerde bir teşhir ve tecrit faaliyeti yürüttüler. Ama bütün bunlar sahiplerinin suçüstü yakalanmalarından başka bir sonuç yaratmadı. Devrimimiz tüm bu engelleri aşarak gelişiyor ve şunu kesin biçimde doğruluyor; eğer bir siyaset doğruysa yetersiz bir uygulaması bile büyük gelişmeler ortaya çıkarabilir. Yine eğer bir siyaset doğru ve buna uygun bir uygulamaya kavuşmuş ise, engeller ne denli çok olursa olsun, zafer yolunda yürüyebilir. 15 Ağustos ve sonrası atılımı bunu parlak bir biçimde doğrulamıştır.

15 Ağustos atılımı, salt içinde gerçekleştiği koşulların amansızlığı, karşılaşılan engeller ve zorluklar ile taşınan yetmezlik ve olumsuzluklar dikkate alındığında gerçekte mücizevi bir harekettir. Evet, devrimin bilimine sıkı sıkıya bağlı olanlar için işin mucizeyle ilişkisi yoktur. Ama Kürdistan koşullarında devrimimize ve hatta varlığımıza biçilen kefeni yırtarak böylesine bir devrimci çıkışı yapmak da her gücün harcı değildir. Nitekim, teslimiyetçi küçük-burjuvalarımız buna bir türlü inanmak ve sinelerine oturtmak istemediler ve damgayı bastılar: "*Ömürleri bir kaç günlüktür, bir kaç aylıktır. Bu, ya içinde bir bit yeniği olan, ne idüğü belirsizlerin boşu boşuna övdüğü maceraperest ve de provakatif bir harekettir ya da bir mucizedir.*" Hayır, devrimci gerçeklikte mucizelere yer yoktur. Aynı şekilde bu kadar korkusuzca ve kahramanca, muazzam güç dengesizliği içinde düşmana karşı yürümenin maceracılıkla, provakasyonlukla da ilişkisi olamaz. Düşmanın itiraflarından bunu anlamak zor değildir. O halde kabul edilmelidir ki olan şey parti siyasetimizin en çarpıcı bir doğrulanmasıdır. Üstelik, her türlü kuşatmaya, provakasyona ve düşmanın sınırsız tasfiye girişimlerine rağmen bu böyle olmuştur.

Evet, 15 Ağustos atılımı, Kürdistan'da uygulanacak doğru devrimci siyasetin ne olması gerektiğini bir kez daha ortaya koymuştur. Geçmişte ve günümüzde Kürdistan'da bir çok defalar direnmeye teşebbüs edildi ancak bunların hemen hepsinde de yenilgiyi yaşamaktan ve ezilmekten kurtulunamadı. Bu şüphesiz ki, uygulanan siyasetle yakından bağlantılı bir olaydır. Geçmişte aşiretçi-feodal önderliğin sınıfsal ve ideolojik-politik konumu yenilginin en temel nedeni olarak karşımıza çıkarken, yakın geçmişte de, özellikle, ulusal ve toplumsal gerçekliğimizi red ya da ince bir tarzda inkar temelinde yola çıkan ve ister bilinçli, ister bilinçsiz olsun, böylesi bir konum içinde bulunanların Kürdistan'da giderek gelişen bir

direnmeyi gerçekleştiremeyecekleri ortaya çıkmıştır.

Özellikle, Kürdistan'ın coğrafya ve insan yapısının silahlı mücadele için çok elverişli olmasını gözönüne alarak Türkiyeli bir çok direniş önderi de 1970'lerde bu alanda mücadeleyi geliştirmek istemiştir. Ancak, sosyal-şoven düşünce tarzı ve ulusal gerçekliğimizi hesaba katmayan ve sınıfsal tahlile dayanmayan bu anlayışlarla salt gerilla mücadelesini doğru kurallar temelinde uygulamayı gözeten bu çıkışlar sınırlı bazı gelişmeler sağlamış olsalar da, ulusal bir direnişi tutuşturamayacaklarını ve olsa da sürekli kılamayacaklarını ortaya koymuşlardır. Gerek Sinanların Nurhak'taki, gerekse İbrahim Kaypakkaya'nın Dersim ve diğer alanlarda gerçekleştirmek istedikleri direnişleri, onca soylu çaba ve yüceltilmeye layık fedakarlığa ve cesarete rağmen, doğru bir ideolojik-politik, ulusal temele dayanmadığı ve buna bağlı olarak doğru sınıfsal tesbitlere ulaşılamadığı için, gerillacılık ve silahlı mücadele doğru da ele alınmış olsa, yenilgiye uğramaktan kurtulamamıştır. Bu yalnızca teknik nedenlere, objektif koşullara bağlanamaz, aksine altında siyasi bir hata yatmaktadır. Bir ulusal ve toplumsal gerçekliği doğru bir tarzda ve yerli yerine oturtamama durumu vardır ve yenilgi esas olarak burada aranmalıdır.

Buna karşılık PKK, Kürdistan'da silahlı mücadeleyi esas alır ve geliştirirken, bunun her şeyden önce ulusal gerçekler ve doğru bir sınıfsal tahlil temelinde ele alınması, Parti siyasetinin bunu esas alması, Türkiye'nin farklı sosyo-ekonomik ve ulusal koşullarıyla Kürdistan'ın koşullarının birbirinden ayırdedilmesi ve Kürdistan'ın diğer parçalarıyla Kuzey-Batı parçasının aralarındaki farkın gözönüne getirilerek bir mücadele hattı oluşturulması gerektiğini ilan etmiş ve pratiğini bu doğrultuda geliştirmiştir. Böylesine sağlam bir ideolojik-politik temele dayandığından, yetersizliklerine, özellikle de silahlı mücadele konusunda deneyimsiz olmasına rağmen giderek gelişmeleri hızlandırmayı bilmiştir. Bizde, Partimizin güçlü bir ideolojik-politik etkinliği olduğundan çokça sözedilir. Bu etkinlik onun doğru olmasından kaynaklanmaktadır. Gerçeklerimizi doğru dile getirmesi, pratikteki gücünün de esas nedenidir. Yine çokça söylenen bir şey, silahlı mücadelede bir çok hatalar yapmamıza rağmen yine de gelişmelerin durdurulamadığıdır. Evet, bunca hataya rağmen, çizgi doğru olduğu için yetersiz uygulamaların bile objektif olarak birçok gelişmeyi doğurması kaçınılmazdır. Parti siyasetinin yeterli bir uygulanmasının Kürdistan'da gerçekten güçlü devrimci atılımların gelişmesini doğuracağı, hiç bir engelin, objektif koşulun bunu engelleyeceği daha şimdiden ispatlanmış olmaktadır. Artık teslim edilmesi gereken gerçeklik; Kürdistan'da silahlı direnişin zaferinin gerçekleşeceği ve ancak bunun ulusal kurtuluş siyaseti temelinde gelişeceğidir.

Sosyal-şovenizm kokan işbirlikçi-reformizmin bunu geliştirme gücü yoktur. Çünkü, ulusal direnişçi bir kurtuluş siyasetine sahip değildir. Kısacası, onlar az imkana, kısa bir tecrübeye sahip oldukları için değil, doğru bir siyasete sahip olmadıkları için bugün Kürdistan'da gelişememektedirler. Eğer üzerindeki bunca baskıya, imhaya, teşhir ve tecrite rağmen Partimizin bugün milyonlara malolan mücadelesinden bahsediyorsak bu herşeyden önce siyasetinin doğruluğundan kaynaklanmaktadır. Bu siyasetin içinde yeralmak, onu geliştirmek bundan sonraki gelişmelerin de temel nedeni olarak bağlı kalınması gereken doğru bir devrimci tutum, bir politik tavır alıştır. Bu gerçeğin bundan sonra fazla zorlanmaması, teslim edilmesi zorunludur. Eğer başta cephe olmak üzere çeşitli ittifaklara güç kazandırmak, bunu Türkiye halkının direnişiyle bütünleştirmek istiyorsak, herşeyden önce, bu gerçeklik temelinde hareket etmek, bunu çeşitli demogojik yöntemler ve ezeli bir hastalık olan sosyal-şovenizmle bulandırmamak, örtbas etmemek gerekmektedir. Aynı şekilde onu ulusal gerçeklerimize uygun olmayan ve onun gelişimine karşılık vermeyen taktiklerle savsaklamamalıdır. Kürdistan'da ulusal direnişin en önemli biçimi olan silahlı mücadeleyi esas almayan ve onu özgül koşullara uygulamayan hiç bir taktiğin gelişme şansı yoktur. Çeşitli güçlerin onca maddi imkanlarına ve tecrübelerine rağmen güç toparlayamamaları ve aralarındaki sayısız ittifaka rağmen iş yapamamalarının nedeni budur.

Devrimci siyaset ve taktik gelişmenin kaçınılmaz şartıdır. Ve bu gerçek 15 Ağustos eylemliliği ile bir kez daha kanıtlanmıştır.

Çizgimizi bir kez daha doğrulaması yanında, 15 Ağustos devrimci atılımı, halkımızın yenilmezliğini ve kahramanlığını, Partimizin yüce fedakarlık ve cesaret ruhunun Hareketimizin bu atılım boyunca kutsal topraklarımıza verdiği yüze yakın değerli evlatlarıyla en yüksek düzeyde bir kez daha kanıtlamıştır.

Evet, çok kan dökülmüş, büyük acılar çekilmiş, yüksek cesaret ve fedakarlıklar gösterilmiştir. Kaldı ki, bundan sonra da hem sorunlar ve hem de kayıplar olacak ve hatta daha da artacaktır. Ama gelişmelerin yönünün artık ortaya çıkardığı ve savaş deneyiminin tüm gerçekleri ile kitlelere tattırıldığı günümüz ortamında bunlar, devrimci mücadelenin uğrak noktalarında ödenmesi gereken, zorunlu karşılıklardır. Eğer bütün bunlar yeterli ve doğru uygulama temelinde olur, taktik-dışı değil kurallar dahilinde ortaya çıkarsa bizim için kayıp olmaktan çıkar ve hatta giderek kazanca dönüşür. Mücadelenin bundan başka büyüme formülü yoktur ve bu bizim temel güç kaynağımızdır.

Hareketimiz önündeki en önemli mesele şimdi 15 Ağustos atılımının geleceğe taşırılması sorunudur. Hemen belirtmek gerekir ki tarihimiz gerçek bir yenilenme şansına ilk defa kavuşmuştur. O nedenle de başta parti önderliği olmak üzere onun sorumlu, fedakar ve cesur militanları, yakaladıkları halkaya yeni halkalar eklemek, kazandıkları mevzilere yeni mevziler katmak ve bunu da gerekirse kan dökerek o soylu emek karşılığında elde etmekten çekinmeden gerçekleştirmek, kısaca, yaşamlarını sözlerin eri olarak yaşamak, bunun için de hayatlarını ortaya koymak zorundadırlar.

Temmuz ayı tarihimizin en soylu direnişinin yükseltildiği aydır. Halkımızın büyük direniş değerleri HAYRİLER ve KEMALLER'in tarihimizi yeniden diriltmek için başlattıkları o büyük direniş üzerinden fazla bir zaman geçmeden onlara layık olmanın ve anılarına bağlılığın bir gereği olarak, bize dayattıkları görevlerin üzerine kısmen de olsa yürümüştür. Şüphesiz ki, yükselttiğimiz direniş o büyük direnişlere verilen mütevazi bir karşılıktır, ama biraz gecikmeli de olsa anılara bağlı kalındığı ve gereğinin yapılmaya çalışıldığı ortaya konulmuştur. Direniş şehitlerimizin anılarının gereklerini yerine getirebilmek konusunda hiç bir şeyden sakınılamaz ve bu anılara ancak yeteneklerin korkunç biçimde ayaklandırılması ile karşılık verilebilir.

Biz ilk ve büyük şehitlerimizden olan Haki yoldaşı kaybettiğimizde bunu, bir ulusal direniş ve zafer garantisi yapacağımıza dair halkımıza ve tüm devrimcilere söz verdik. Gelişmelerin ortaya koyduğu gibi, sözü yerine getirmek için hiç bir şeyden kaçınmadık ve gereken sonuçları da bir bir aldık ve almaya devam ediyoruz.

Bugün de Ağustos atılımının I. yılında toprağa verdiğimiz yüze yakın militanımız için de aynı şeyi söylüyoruz ve aynı ruhla hareket ediyoruz. Onları daha şimdiden yaşamın kaynakları haline getirdik. Tarih Kürdistan'da artık bu direniş abidelerinin omuzlarında yükselecek ve hiç bir bozguncu ve inkarcı çabanın gücü bu gerçeği değiştirmeye yetmeyecektir.

Direnişin gündeminde şerefle dalgalanan kahramanlarımızın bu mertebeye nasıl, hangi koşullarda ne biçim ihanetlere karşı nasıl bir savaş vererek ulaştıklarını burada bütünüyle ortaya koymaya olanak yoktur. Her birinin hikayesi uzun bir romana konu olacak kadar detaylıdır. Devrimci tarih ve edebiyatımız gelecekte bunları bir bir gerçek yerlerine koyacaktır. Ama biz bir başka açıdan ve daha şimdiden şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki tek tek bireylerin toprağa düşüşünü bile tarihsel büyük direnişler başlatmanın gerekçesi yapan bir hareket, yüzlerin anısını, bu barbar düşmana karşı korkunç bir patlamaya dönüştürmesini bilecektir, düşmanın hiç bir çabası sonucun böyle gerçekleşmesini önleyemeyecektir. Ve eğer yaşayan devrimciler şehitlerimizin anılarının yaman bir takipçisi olurlarsa HAKİLER, HALİLLER, KEMALLER ve HAYRİLER için gecikmeli de olsa yerine getirilenleri, yeni dönem şehitlerimizin anıları karşısında daha kapsamlı, daha derin ve daha erkenden yerine getirmek hiç te zor olmayacaktır.

Şehitlerimiz için artık göz yaşı dökülmesini kabul edebilir veya buna müsade edebilir miyiz? Bu, olsa olsa "yurtseverdiler, yiğittiler ama boş bir dava uğruna ölüme gönderildiler" diye sapık reformist güruhun mantığının bir ürünü olabilir. Bizim direniş geleneğimizde şehitlerin anısına bağlılığın, mücadeleyi daha da yenilmez kılmak ve zafer için daha büyük direnişleri başlatmak anlamına geldiği; bunu içermeyen ve sadece göz yaşları ile yetinen bir durumun ise bir sefillik, bu alçaklara has bir şey olarak değerlendirildiği bilinmektedir.

Faşist cunta ve ordusunun görülmemiş boyutlardaki saldırılarına karşı atomlarına dek parçalanmış halk gerçekliğimiz içinde ortaya çıkan 15 Ağustos direniş şehitlerinin tarihimizdeki yeri elbetteki çok seçkin ve anlamlıdır. Altında 15 Ağustos şehitlerinin imzası olan dönemi anlamlı ve tarihsel kılan şey, şehitlerimizin kanı pahasına yükselttikleri direnişlerin TC tarihinin en uzun ömürlü askeri yönetimi altında öncüyü imha için uygulanan görülmemiş baskı ortamında tarihimizi bağımsız temellerde yeniden diriltmek, çağla köprüsünü kurmak, öncünün bilinçli silahlı direnişi ile halkımızın örgütsüz kin ve öfkesini birleştirerek tarihimizin bu evresini şanlı kılmak yolunda kazandırdıklarıdır. 15 Ağustos atılımının şehitleri işte böyle bir evreyi gerçekleştiren büyük kahramanlar olarak tarihimiz ve belleklerimizde yer edecek ölümsüz değerlerimiz olarak kalacaklardır.

Onlar şehitler zincirinde Diyarbakır zindan şehitlerinden sonra yeni bir doruk noktasını teşkil etmektedirler. Hem Diyarbakır direnişine layık olmanın, hem de yeni bir direniş yaratmanın ifadesidirler. Hiç bir güç onların bu konumunu değiştiremeyecektir. Onlar tarihtir ve halkımızın temel alacağı biricik değerdir.

Evet, MAZLUM yoldaşın şehadeti ile biz, her şeyden vazgeçtirecek bir korku ile zafer yolundan alıkonulmak istendik. Ama O, ölüme meydan okuyarak tüm halkımıza nasıl, nerede ve niçin kan vermesi gerektiğini gösterdi. 15 Ağustos atılımının şehitleri bu yolda yürümesini bilenlerin topluluğu olduğunu kanıtlamıştır.

Onlar, 1980 sonrası dönem ile yeni dönem arasındaki en sağlam köprü oldular. Yeni döneme onların halkımız ile çağdaş dünya arasında oluşturdukları bu köprüden varılacaktır. Onların direniş ve şehadetlerinin anlamının büyüklüğü yarattıkları bu tarihsel sonuçlar nedeniyledir.

Şehitlerimiz kendi yaşamlarını sonsuzlaştırırken, önümüze koydukları dönülmez yol ve milyonlara dayattıkları direnişle, biz geride kalanlara daha büyük direnmelerin nasıl ve hangi alanlarda yükseltilebileceğini adeta emrediyorlar. Zaman geçirilmeden gerçekleştirilmesi gereken bu görevlere nasıl koşulması gerektiği açık. Devrimci teori ile bu gerçeklik yeteri kadar aydınlatılmış, çok rahat kavranabilecek bir olguya dönüştürülmüştür. İnsanlarımız her zamankinden daha fazla bu yolda yürümeye ve anılara bağlılığın bir gereği olarak her alanda ordulaşmaya daha yatkındırlar. Nelere nasıl bağlı olacaklarını ve nasıl yürüyeceklerini her zamankinden daha fazla öğreniyorlar ve biliyorlar. "Zamanı gelmemiştir" denilen olgunun nasıl zamanın kendisi haline getirildiği; yine "aceleye getiriliyor" denilen şeyin nasıl yetişmek için saniyenin bile kaybedilmemesi gereken bir olgu olduğu artık herkesin görüp duyabileceği bir gerçek haline gelmiştir. Fakat zamanın ve fırsatların en anlamlı bir direnişle bütünleştirilmesi ve öz çıkarlar temelinde dönüştürülmesi ancak büyük devrimcilerin harcı olan eylemlerle gerçekleştirilebilmiştir.

Direniş şehitlerine bağlılığımız büyüktür. Evet, her birisine ancak birer zafer abidesi dikilerek layık olunabilir. Fakat bunları bir söz olmaktan çıkarmak ve her gün adım adım pratikte gerçekleştirilen devrimci kazanımlara dönüştürebilmek ve bunun en doğru savaş yöntemleri ile gerçekleştirilmesini sağlamak için omuzlarımıza yüklenmiş yoğun görevler vardır. Bu görevleri yerine getirmenin şartı ise 15 Ağustos atılımını aşan bir yeni atılımın koşullarını ve onu bizzat halkın savaşım gücüne dönüştüren bir eylem yaratmaktır. Varolan temel bizi bu konumda sonderece cesur kılmıştır. Geçmişte olduğu gibi günümüzde de öncü, bu cesareti gereken atılımları yaratarak anlamlandırmalı, somut bir gerçekliğe dönüştürmeli ve asla gerisinde kalmamalıdır. Geçmişte bu çok güksek boyutlarda yaratıldı. Geçmişin bu konuda örnek alınması ve yaratıcı bir şekilde kavranması gerekmektedir. Şüphesiz ki, yapılması gereken, bu geçmişin tekrarı değil, yaratıcı bir tarzda kavranması ve güçlü yeni hamlelerin gerçekleştirilmesidir. Parti militanlarının büyümesi ve hedeflerine ulaşması artık buna bağlıdır.

Partimiz ve yurtsever halkımız da ödünsüz, başı dik ve göğsü onurla kabarmış bir yaşam, o yılmaz, sarsılmaz denen barbarlar sürüsünü dizginlemek, daha onurlu nefes alıp vermek ve buradan giderek makus talihini yenmek için her azmankinden daha fazla bağlılık ve kararlılıkla adımlarını pekiştirmekten ve dökülen bunca kan ile çekilen bunca acıya kendi direnişimizle karşılık vermekten başka hiç bir yolumuz olmadığını bilmeli, kabul etmelidir.

15 Ağustos atılımının I. yılını geride bırakırken kendimizi bu gerçeklerin derin bilinciyle gözden geçiriyor, çok daha üst düzeyde bir atılımı, hem de en kısa zamanda tüm Kürdistan sathında, milyonlarımızın yüreği ve ellerinde nasıl tutuşturacağımızın derin hesabı, uyanıklığı ve ustalığı içinde bulunmaya söz veriyor; Partimizin tüm cesur ve fedakar militanları ile büyük dostumuz olan halkımıza bağlılığını bir kez daha göstermeye, yeni hamlelerimizin büyük gücü olmaya çağırıyoruz.

***Yaşasın Şanlı 15 Ağustos Eylemi!**
***15 Ağustos Atılımını Gerçekleştirenlerin Anısı Ölümsüzdür ve O Anılarda Zafer Her Zamankinden Daha Yakındır!**

Impressum
V.i.S.d.P
A. Çobanoğlu
Achener Str. 514-520
5000 KÖLN 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank KÖLN
A. Çobanoğlu
Konto Nr: 10 50 046
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.	Norveç	5.00 nkr.
Avusturya	15.00 s.	Fransa	5.00 ff.
İngiltere	0.50 £.	İsviçre	2.00 sfr.
Hollanda	2.50 hfl.	İsveç	5.00 skr.
Belçika	50 00 bfr.		

EMPERYALİZMİN ÖZEL SAVAŞI ve TÜRK ORDUSUNUN KÜRDİSTAN'DA YÜRÜTTÜĞÜ SAVAŞIN NİTELİĞİ ÜZERİNE

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

II. BÖLÜM

TÜRK ORDUSU ve "ÖZEL SAVAŞ"

Eğer "özel savaş"ı dar anlamda rakibi hileli yollardan, yani; tertip, komplo, entrika, suikast, arkadan vurma, kışkırtma, araya çelişki sokma, birbirine düşürme, ikili oynama, satın alma, kişiliksizleştirme, kendi çıkarları için kullanma, provakasyon vb. yöntemlerle tasfiye etme ya da safdışı bırakma olarak ele alırsak; görülecektir ki, bu, Türk egemen sınıfları ve ordusunun hiç de yabancı olmadığı ve hatta meslek haline getirdiği bir savaş tarzıdır. "Özel savaş" ile Türk egemen sınıfları ve ordusu bir birine kopmaz şekilde bağlı, etle-tırnak gibidir. Gerek iktidar olmada ve gerekse iktidarını korumada bu sınıf "özel savaş" yöntemlerini sürekli kullanmış ve onu adeta varlık nedeni haline getirmiştir.

Hiç şüphesiz ki, bunun tarihsel ve sınıfsal açıdan kendine has oluşum nedenleri vardır. Tarihe baktığımızda görülecektir ki, bir kural olarak, egemen sınıflar ancak ekonomik bir güç haline geldikten sonra iktidar olurlar. Gerek köleci sınıf, gerek feodal sınıf ve gerekse kapitalist sınıf böylesi bir gelişme seyri izlemiştir. Ancak, Türklerin tarihinde durum farklıdır. Her şeyden önce; Türk boyları Anadolu'ya geldiklerinde ilkel, göçebe bir yaşam tarzları vardır. Anadolu'da ise, çok daha ileri bir aşama olan feodal üretim tarzı egemendir. Bu ileri üretim biçiminden etkilenen Türk boyları köleci toplum aşamasını yaşamadan feodalizme geçerler. İkinci olarak; Türk boyları Anadolu'ya geldiklerinde ekonomik bir güç değildirler. Sınıf olarak yükselmeleri ve örgütlenmeleri kılıç zoru temelinde olur; yani ekonomik değil, askeridir. Normal gelişme seyrinin aksine onlar, askeri örgütlülük temelinde ve zor yöntemiyle ekonomik bir güç haline gelirler. Bu çarpık gelişme tarzı aynı zamanda Türk devletinin barbar ve insanlık dışı özünü açıklar. TC talan, gasp, katliam ve her türlü insanlık ve hukuk dışı uygulamalar temelinde yükselmiştir ve bundan dolayı da gayri-meşrudur. O, bu gayri-meşru özelliğinden dolayı her türlü hukuk ve kural dışı davranmayı bir karekter haline getirmiştir.

Bu kural dışı doğuş biçimleri onların ideoloji ve politikalarına da yansır.Türk egemen sınıfları, ideoloji ve politikalarını herhangi bir görüş sistematiğine göre oluşturmazlar. Koşullara göre günübirlik, ikili bir politika yürütürler. Amaca ulaşmak için her türlü ikiyüzlülük ve entrika onlarca geçerli ve meşru sayılır. Çıkarları gerektirdiğinde, birgün içinde ideoloji ve politika değiştirmekten, kendi koydukları kuralları ayaklar altına almaktan ve bir öncekinden tamamen farklı bir düşünce savunmaktan kaçınmazlar. Kimi zaman islamcı, kimi zaman laik ve kimi zaman da "komünist" geçinirler. Daha Anadolu'ya ayak basar basmaz, Orta-Asya'daki dinleri Şamanizmle hiç bir ilişkisi olmadığı halde islamiyeti benimsemiş, kurtuluş savaşı sırasında ise, keskin bir anti-komünist olmalarına rağmen "komünist" parti kurmuş olmaları, sanırız nasıl bir politika yürüttükleri hakkında ipuçları vermektedir.

Türklerin ekonomik örgütlenmesi doğuşu esas olarak üretime değil, hazır değerlerin gaspına dayanır. Ancak bu temelde gelişme sağlar. Daha Anadolu'ya ilk geldikleri dönemlerde çapulculukla yerleşik halkların ellerindeki değerlere el koymuş ve onlar üzerinde estirdikleri terörle kendi yerleşim koşullarını yaratmışlardır. Bu temellerdeki ekonomik gelişme daha sonraki süreçlerde de başvurulan bir biçim halini almıştır. Engels, bu temellerdeki ekonomik gelişmeyi şu sözlerle ifade ediyor: *"Türkiye'de ticaret yapanlar kim? Elbette Türkler değil. Onların ticareti geliştirme yolu kökensel göçebe yaşamını sürdürdükleri sıralarda, kervanları soymaktan ibaretti; şimdi biraz daha uygarlaştıkları için, yaptıkları şey her türlüsünden keyfi ve baskıcı el koymadır."* (F. Engels, Doğu Sorunu, s. 40, Sol Yayınları)

Yukarıda belirtilen karekterleri açısından, Türklerin, Anadolu'da ilk devlet kurdukları andan bugüne kadar Avrupa da dahil tüm bölgenin nüfusa oranla en büyük ordusunu beslemeleri bir rastlantı değildir. Bu, kendilerinin tehdit altında oluşundan değil, tam tersine sağı-solu tehdit etmek, hüküm altına almak içindir. Nitekim tarih, Türk ordularının halklar üzerinde estirdiği terör, işgal, ilhak ve katliam olaylarıyla doludur. Bu, kendi oluşumlarına damgasını vuran en temel özelliktir. Bu nedenle, Stalin, Türk uluslaşmasını, Anadolu'daki milliyetlerin zor, katliam, asimilasyon ve eritme yoluyla baskı altına alınması temelinde gelişen derme-çatma bir uluslaşma olarak tanımlar.

Türk egemen sınıflarının bu zorba karekteri yalnızca dışa karşı değildir. İçte de aynı doğrultuda gelişmelere tanık olunmaktadır. Gerek devlet yönetiminde ve gerekse muhalefeti etkisizleştirmede kompleculuk bu sınıfın en özgün yanıdır. Saray içi taht kavgalarının **Yavuz'**un kardeşi **Cem'**i bile boğdurabilecek düzeye erişmesi, bu sınıfın kendi içinde bile kardeş kavgasının bir karekteristik haline geldiğini gösterir. İçte yaşanan bu politika, sınıfın dışına da olduğu gibi yansıtılmakta, halklar, birbirine karşı kışkırtılarak ya da içte kardeş kavgası yaratılarak kırdırılmaktadır. Hatta ilerde ele alacağımız gibi, en sadık uşakları bile kendilerini bu girdaptan kurtaramamaktadır.

Günümüzde "özel savaş"ta kullanılan "özel kuvvetler" –düzenli ordunun dışında– daha Osmanlılar döneminde "Akıncılar" adı altında teşkil edilmişlerdir. "Akıncılar", seri hareket edebilen sınırlı sayıda atlı birliklerdi. Görevleri, "düşman" ülkesine akınlar düzenlemek; amaçları ise, ülkeyi genel taarruz öncesi taciz etmekti. Yani bir nevi cephe gerisi faaliyet olan yıpratma savaşı yürütmekteydiler.

Yine günümüzde, yeni-sömürgecilik politikasının bir gereği olarak, sömürgeciler, emperyalizm adına yerli nüfustan oluşan kukla ordular tarafından işgal edilmektedir. Gerçekten de bu kukla ordular, savunma değil, iç savaş düzenine göre eğitilmekte, örgütlendirilmektedir. Ancak, görünüşe göre modern bir yöntem sayılan bu gizli işgal daha Osmanlılar döneminde Kürdistan üzerinde gerçekleştirilmiştir. XIX. yy'a kadar doğrudan işgale uğramamış olan Kürdistan, Kürt hakim sınıflarının da uşak ve teslimiyetçi özelliğinden dolayı tek bir kılıç şakımadan Osmanlı imparatorluğuna dahil edilmiştir. Ve XIX. yy'daki isyanlara kadar Kürdistan, feodal-işbirlikçi aşiret ve din reisleri eliyle Osmanlılar adına işgal altında tutulmuştur.

Ana hatlarıyla böyle tanımlayabileceğimiz Türk ordusu ve burjuvazisinin yürüttüğü "özel savaş"ı daha iyi anlamak için onun özellikle yakın dönemdeki uygulamalarına bakmak gerekmektedir.

A-) MUSTAFA KEMAL DÖNEMİNDE "ÖZEL SAVAŞ"

M. Kemal yukarıda temel özelliklerini kabaca belirlediğimiz bir devlet ve ordu içinde yetişmiştir. Nasıl iktidara gelindiğini, iktidarın nasıl korunduğunu, bunun yol ve yöntemlerini bu yapı içerisinde öğrenmiştir. Türk burjuvazisi, M. Kemal'in şahsında ordu içinde yetişmiş ve yönetime gelmiştir. Yönetimin sürekli şiddet öğesine dayalı olarak ayakta tutulması veya sürdürülmesinin nedeni, burjuvazinin asker kökenli olmasıdır.

M. Kemal, I. dünya paylaşım savaşından müttefikleri ile birlikte yenik çıkan ve işgale uğrayan Osmanlı imparatorluğunun sonunu görmekte zorluk çekmez. Anadolu işgal altındadır ve imparatorluğa bağlı ezilen halklar ayaklanmışlardır. Halk, Anadolu'da, çete örgütlenmeleriyle işgale karşı koymakta, Anadolu burjuvazisi örgütlenerek işgali kırmaya çabalamaktadır. M. Kemal ise, tüm bunları görmekte, yine, tüm bu çabaların merkezileşemediğini ve önderlikten yoksun olduğunu gözlemektedir. Kuzeyde genç proletarya iktidarı, Sovyetler doğmuştur. Ancak henüz gericiliğe karşı iç savaş devam etmektedir. Anadolu'nun işgalinin bir diğer nedeni de Sovyetlerin henüz dizleri üzerine dikilemeden gericiliğin eli ve emperyalist müdahale ile boğulmak istenmesidir. İşte Anadolu'yu bunun için bir sıçrama tahtası olarak görmektedirler. Bunun farkında olan M. Kemal, eğer bu işgale karşı direnilirse, Sovyet yardımı alabileceğini de hesaplamaktadır.

M. Kemal, ilk elden tüm teşkilatlarla, hatta komünistlerle, ilişkiye girmekten çekinmez. "Doğu" cephesinin –Kürdistan ve Ermenistan– desteğini almak için Samsun'a gider. Samsun'da Lenin'i temsilen gelen Sovyet Albay Semen Budeni ile görüşür. Budeni, gereken yardımın yapılacağı güvencesini verir. M. Kemal, cevap olarak, *"sayın Albay Budeni, düşününüz ki, doğusu, batısı, güneyi ve kuzeyi ile Batı emperyalistlerinin arasında bu Türk yurdu paylaşılır ve emperyalizm burada yerleşirse Rusya'nın dolayısıyla Sovyetlerin geleceği artık bahis konusu olabilir mi?"* der. (Savaş ve Dostluk-Türk-Sovyet İlişkileri, s. 28, İbrahim Sırrı Topçuoğlu)

Bu iktidara doğru ilk adımdır, diğerleri de peşpeşe gelir. M. Kemal, Karadeniz'de Rumlara karşı savaşan Laz çeteleriyle ilişki kurar. Bunlardan Laz Topal Osman, kendisine yol açarak Erzurum'a ulaşmasını sağlar. M. Kemal, 23 Temmuz 1919'da Erzurum Kongresini toplar. Kongreye, eski subay, bakan, milletvekili, vali, kaymakamların yanısıra aşiret reisleri, şeyhler, seitler ve mütegallibe kesimden ileri gelenler katılırlar. Toplantıda M. Kemal katılanların nabzını yoklar, aşırı olanları frenlemeye çalışır, ancak kendi görüşünü "bir sır gibi" saklar. Görünüşte, katılanlarla hemfikirdir ama bunun böyle olmadığı daha sonra anlaşılacaktır. Benzer nitelikte bir Kongreyi de 4 Eylül 1919'da Sivas'ta toplar. Burada da çeşitli vaatlerle ve genel talepler etrafında "birliği" sağlar ve destek alır. Böylelikle "Doğu" cephesinin desteği kazanılmıştır. Cephe komutanı ise Kazım Karabekir'dir.

M. Kemal daha sonra Ankara'ya geçer. Batı Cephesi bu sıralarda kaynamaktadır. Osmanlı ordusu ikiye bölünmüş, bir kısmı işgale karşı direnmektedir. Ayrıca içinde komünistlerin de yeraldığı, Kuvayi Milliye diye bilinen halk milisleri de işgale karşı direnmektedirler. Ordunun padişah yanlısı diğer kanadı işgal kuvvetlerinin bir kolu gibi hareket etmektedir. Ayrıca işgale karşı çıkan ordunun karşısına yerel gericilik çıkarılmaktadır. 23 Nisan 1923'te TBMM ilan edilir. Ama bu meclisin gerçekte Ankara dışında hiçbir etkinliği yoktur. Hatta Ankara'da bile sallantıdadır. Yeni meclise karşı sık sık kıştırtma ve isyanlar olmakta, ancak imparatorluk artığı kuvvetler bu isyanları bastıramamakta, işgale karşı etkili olamamaktadırlar. Kurtuluşun yolu Kuvayi-Milliye'den geçmektedir ve M. Kemal, geçici bir süre için Kuvayi-Milliye'yi kullanmak zorundadır. Ancak yeni ve düzenli ordular mutlaka teşkil edilmek zorundadır. İç isyanların bastırılmasında ve işgale karşı mücadelede çete savaşı bir müddet devam eder. İşte Çerkez Ethem, işgale karşı ve isyanların bastırılmasında bir köylü ihtilalci önder olarak bu süreçte ortaya çıkar.

Çerkez Ethem, 15 Mayıs 1919'da, Yunan kuvvetlerinin İzmir'e çıkmasından sonra, çevresinde 300 kişilik bir kuvvet oluşturarak, savaşa Salihli cephesinden katılır. Başarılı çarpışmalar yürüterek Yunan kuvvetlerinin ilerlemesini önler.

16 Şubat 1920'de başlayan II. Anzavur isyanı Çanakkale, Bursa – içi hariç–, Balıkesir'e kadar yayılmıştır. Bandırma'da bulunan Kolordu geri çekilmiş Balıkesir'deki 61. Tümen sıkışmıştır. Tümen komandanı Albay Kazım Özalp, Çerkez Ethem'den yardım ister. Çerkez kuvvetlerini alarak gelip isyanı bastırır ve Anzavur İstanbul'a kaçar. Bu başarı Ankara'yı sevindirir.

Ancak, bu isyan daha tamamen bastırılmadan, Sakarya yöresinde Ocak ayında başlayan isyan, Düzce'de 13 Nisan'da başlayan isyanla birleşerek Bolu, Gerede, Nallıhan ve Beypazarına kadar yayılır. Hatta, Ankara'nın içinde bile her an isyanın patlama tehlikesi vardır. XX. Kolordu Kumandan vekili Kaymakam Mahmut, emrinde 24. Tümen, isyanı bastırmak için yollanır. Ancak Tümen pusuya düşürülür, komutan ve subaylar öldürülür ve Tümen dağıtılır. Bu arada Anzavur bir kez daha Geyve'de görünürken, Hilafet Ordusu'da kurulmuş, güçler isyan bölgesine aktarılmıştır. İsyan, çerkez ve abazaları da kapsayacak bir biçimde Geyve boğazı, Adapazarı ve İzmit ile Adapazarı, Hendek, Düzce, Bolu, Gerede, Nallıhan, Beypazarı, Kızılcahamam ve Çerkeş hattına kadar uzanır. İnönü, bir telgrafla Ethem'e, Ali Fuat Paşanın yardımına gitmesini söyler.

Geyve boğazında Ali Fuat Cebesoy ve kuvvetleri, Anzavur kuvvetleri tarafından "teslim ol" çağrısı yapılabilecek kadar dar bir kuşatmaya alınmışlardır. Ancak Çerkez Ethem, burada Anzavur'u ikinci kez yenilgiye uğratır. Sapanca, Adapazarı, Hendek hattını kurtarır, ki bu hat, hem isyan bölgesi ve hem de Hilafet ordusuyla çarpışma hattıdır. Bu hatta kazanılan başarı, diğer bölgelerdeki isyanların da bastırılmasını kolaylaştırır. Bu isyanın bastırılmasındaki üstün başarılarından dolayı M. Kemal, TBMM adına çektiği telgrafta Çerkez Ethem için şunları söyler: *"Başarıları ve hizmetleri, kurtuluş tarihimizde en parlak satırları işgal edecektir"* (Aktaran Şevket Süreyya Aydemir, Tek Adam M. Kemal, cilt syf: 316) Ancak, Çerkez Ethem, aşağıda ele alacağımız gibi, "vatan haini" ilan edilecek, bu sözler boş bir aldatmacadan öteye gidemeyecektir.

Ethem, kuvvetlerini tekrar Ege'ye doğru kaydırmak üzere iken alelacele Ankara'ya çağrılır. Çünkü, bu kez Yozgat başkaldırmış ve isyan, doğuda Sivas tarafına, Yenihan-Karaman, Çamlıbel, Boğazlıyan, kuzeyde Tokat, Zile, Ankara'nın doğusunda Alaca'ya kadar yayılmıştır. Hatta, Keskin, Kırşehir, Ankara'nın banliyösü olan Elmadağ bile ayaklanmak üzeredir. İsyanı bastırmaya giden Kılıç Ali'nin kuvvetleri bir tek kurşun bile atamadan dağılmışlardır.

Ankara'da Çerkez Ethem, M. Kemal, İnönü, F. Çakmak tarafından büyük bir ilgi ile karşılanır. Büyük övgüler dizilir ve bu isyanı da bastırması istenir. Ancak Çerkez Ethem, burada, savaşın esas olarak Kuvayi-Milliye'nin omuzları üzerinde yükseldiğini anlar. Diğerleri değil cephede bir zafer kazanmak, cephe gerisindeki isyanları bile bastırmaktan acizdirler. Ethem, kendilerinden, cepheden dönüşüne kadar yerinin doldurulmasını ister ve yerine Fevzi Çakmak geçici olarak gönderilir.

Ethem, 23 Haziran 1920'de bu isyanı da bastırır. Mahkemeler kurulur ve suçlular cezalandırılmaya başlanır. İşte bu ana kadar bir milli kahraman olan Çerkez Ethem, bu olaydan sonra hızla Ankara'nın gözünde bir asi durumuna düşer. Nedeni, suçlu bulunduğu için Ankara Valisi Yahya Galip'i de yargılamak istemesidir.

İsyanın çıkışından Yozgat kaymakamı da sorumludur. Yapılan araştırmalar, kaymakamın durumu Ankara valiliğine daha önce rapor edildiği halde, görevinden alınmadığını ortaya çıkarır. Ankara valisi de sorumlu bulunduğundan hükümete telgraf çekilerek Yahya Galip'in Yozgat'a yollanması talep edilir. Ancak Yahya Galip, M. Kemal'in en sadık adamlarından biridir. Ankara'ya gelmesi ve yerleşmesinde çok yardımları olmuştur. Bunun için kendisini teslim etmek istemez. Gerçi Çerkez Ethem'e, gerekenin yapılması için ilgili makamlara emir verildiği bildirilir, ama vali istifa ettirilerek, hasta raporu alınır ve Yozgat'a yollanmaz. Ethem'in tüm ısrarlarına rağmen tavır değişmez. Ethem, bunun üzerine, olayın ucunun M. Kemal'e dayandığını anlar ve kuvvetleri ile Eskişehir'e döner. Bu olay M. Kemal'de Kuvayi-Milliye'nin ileride

başına sorun olacağı korkusunu yaratır. Hızla Kuvayi-Milliye'nin tasfiyesine ve düzenli ordunun teşkiline başlanır.

Bu gelişmeler bir diğer sonucu daha ortaya çıkarır. Başlangıçta düşüncelerini açıklamadığı için onu iyi tanımayarak yanında yer alanlar, M. Kemal'in pratik uygulamalarını gördükçe ondan uzaklaşmaya, yeni bir temelde birleşmeye koyulurlar. İşte, temel sosyal dayanağı kırsal nüfus olan ve "Yeşil Ordu" diye bilinen köylü ihtilalciliği de bu süreçte şekillenir. Bunun nedeni, M. Kemal'in feodallerle uzlaşmasının daha net bir şekilde açığa çıkmasıdır. Bu noktadan itibaren her iki tarafta kendini güçlendirmeye çabalar.

"Yeşil Ordu" hareketi, içinde Ekim Devrim'inden etkilenmiş aydınların köylü, din adamı, küçük rütbeli subay ve memurların bulunduğu demokratik bir köylü hareketidir. 1920'nin son aylarında oluşan "Yeşil Ordu"nun programında şunlar yer almaktadır:

"Yeşil Ordu Teşkilatı, Avrupa emperyalizminin hulûl ve istilasını Asya'dan kovmak üzere teşekkül etmiş bir mücadele teşkilatıdır."

"Yeşil Ordu, umum Türkiye'de dahi emperyalizm cereyanlarını ve sermayelerin haksız tegallüp ve tahakkümlerini red ve izole etmekte tereddüt etmez."

"Yeşil Ordu, arazi ve umumi servetten bütün efradı ahalinin ancak kendi çalışmaları ve kabiliyetleri nispetinde faydalanmalarını temine çalışır."

"Yeşil Ordu, harp ve askerlikten, kuvvetin kaynak olduğu mülküyet hakkı davalarından nefret eder..." (Aktaran age, syf: 349-350)

Bu programından dolayı, "Yeşil Ordu", gizli teşkilatlanma yürütür. Ama, M. Kemal'n yakın adamları olan Celal Bayar, Adnan Adıvar, Hakkı Behiç, Yunus Nadi gibi kişiler, "Yeşil Ordu" içine sızmışlardır. "Yeşil Ordu"nun örgütlenmesi, Kuvayi-Milliye'ciliğe dayalıdır. Dolayısıyla Çerkez Ethem de içinde yer almaktadır. Bu özelliklerinden dolayı, "Yeşil Ordu" kısa sürede güçlenir ve kitleselleşir. İşte tam bu sıralarda M. Kemal'in eline "Yeşil Ordu"nun dağıtmış olduğu bir bildiri geçer. Bildiride şöyle denilmektedir:

"Eski dünya, bir kaç zenginin, milyonlarca insanları esir gibi çatıştırarak, bu milyonlarca insanın açlık ve sefaletine karşı kendi rahatlıklarını temin etmelerinden başka bir şey değildir.

"Allah insanları hep eşit yaratmıştır. Sizi fukara yapan, cahil yapan bu zalim adamların şerrinden kurtulmak için başınızı biraz kaldırınız. Sesinizi yükseltiniz. Onlardan korkmayınız...

"Etrafınızda bulunan beyler, paşalar kimlerdir bilir misiniz? Onlar da sizin gibi insandır..." (aktaran age, syf: 348-349)

Bu gelişmeler M. Kemal'i tedirgin eder. Hele "Yeşil Ordu" ile Çerkez Ethem bağlantısı bu tedirginliği daha da arttırır. "Yeşil Ordu" içindeki adamlarından bu hareketin tasfiyesini ister ve "Yeşil Ordu" resmen kapatılarak hakkında soruşturma açılır. Ama "Yeşil Ordu" kapattım demekle hemen tasfiye edilemez. Zira Çerkez Ethem henüz vardır ve ciddi bir tehlike olmaya devam etmektedir.

M.Kemal'i rahatsız eden bir diğer gelişme ise, Anadolu'da komünizme karşı giderek artan ilgidir. Bunun nedeni tahmin edileceği gibi, Ekim Devriminin Rusya'da özellikle ezilen halklar açısından yarattığı değişikliklerin büyük sempatiye yolaçmasıdır. Hele bir de Sovyetler'in emperyalist işgale ve sultanlığa karşı mücadeleyi desteklemesi, haklı olarak duyulan bu sempatiyi pekiştiriyordu. Bu gelişmeyi, o koşullarda bir kurtuluş savaşı içinde bulunulması ve Sovyetler'in dost olması nedeniyle açıktan engeleyebilmek de zaten mümkün değil. Azgın bir anti-komünist olduğu halde, M. Kemal, iç ve dış koşulların elverişsizliği nedeniyle, bu sempatiyi kendi kontrolünde en sadık arkadaşlarından teşkil ettiği sahte bir TKP'de toplamak ister. Bu sahte TKP'nin kurucularından birisi olan Kılıç Ali, hatıralarında M. Kemal'in görüşlerini şöyle anlatır:

"Bolşevik propagandaları gittikçe ehemmiyet kespediyordu. Doğudan sınırlarımıza girmek tehlikesini gösteren bu tehlikeli cereyanı artık önlemek lazım geliyordu."

"Cereyanı kanuni yollarla, şiddetli hareketlerle önlemek o günün harici politikasına uygun değildi. Fakat vaziyeti ehemmiyetle takibeden Mustafa Kemal Paşa, buna da çare bulmakta gecikmedi. Bütün bu hareketlere cevaben:

"-Biz hariçten gelecek herhangi bir telkine uyarak değil, fakat kendi bünyemizi gözönüne alarak icab ediyorsa fırkayı (partiyi) kendimiz kurabiliriz.– dedi. Ve çok geçmeden, bu muvazaa tertibi olarak, ben de dahil olduğum halde, Hakkı Behiç (eski Maliye Vekili), İhsan (Bahriye Vekili), Refik (Karaltan-Mebus), Süreyya Yiğit (Mebus) Beylerden bir Heyeti Merkeziye teşkil ettiler. Hakkı Behiç Bey, Katibi Umumi oldu. Parti, Hakimiyet-i Milliye matbaasında küçük bir odada işe başladı. Hatta o sırada Moskova sefiri tayin edilmiş olan Ali Fuat Paşa'ya tarafımızdan bir de komünist talimatnamesi verildi.

"Teşekkülümüz bir müddet yaşayarak kendisinden beklenilen gayeyi temin ettikten sonra, kendi kendini kapattı." (Aktaran age, syf: 354-355)

Bu sahte TKP'nin kuruluş gerekçelerini M. Kemal 31 Ekim 1920'de yayınladığı şifreli bir genelgeyle şöyle izah etmektedir.

"Komünizm memleketimizde değil, Rusya'da bile henüz tatbik kabiliyeti hakkında sarih kanaatler hasıl olmadığı anlaşılmaktadır. Bununla beraber dahilden ve hariçten muhtelif maksatlarla bu cereyanın memleketimiz dahiline girmekte olduğu ve buna karşı makûl tedbir alınmadığı takdirde, milletin pek ziyade muhtaç olduğu birlik ve sükunu bozacak hallerin meydana gelmesi imkan dahilinde görülmüştür. En makûl ve tabii tedbir olarak, aklı başında arkadaşlardan, hükümetin malûmatı dahilinde bir Türkiye Komünist Fırkası teşkil ettirmek olduğu düşünüldü. Bu takdirde, memlekette bu fikirle ilgili bütün cereyanları bir mütehassalaya icra etmek mümkün olabilir. Heyeti müteşebbisesi ve 30 kişiden mürekkep bir merkezi umumi meyanında seçkin arkadaşlarımızdan Fevzi, Ali Fuat ve Kazım Paşalarla Refet ve İsmet Beylerin de gizli olarak dahil bulunmasını muvafık gördüm. Bu sayede, bu memleketi tutan ve milli maksadımızın kahramanı bulunan arkadaşlarımız bu teşkilatın içinde olacaklar ve onların malûmat ve teşebbüsleri, bütün teşebbüslerin cereyanı üstünde amil olacaktır. Katibi Umumi ilan edilen eski Dahiliye Vekili Hakkı Behiç Bey tarafından yazılan ilk mektubu şifre ve tahrirat olarak arkadaşlara takdim ettim.

"Sosyalizm ve komünizm prensiplerinden hangileri ve ne dereceye kadar kabili tatbik ve hâzim ve kabul görüleceği Türkiye Komünist Partisinin propagandasına karşılık, milletin fikri tezahürati zamanla anlaşılacaktır. Ordunun her vakitten ziyade büyük bir inzibat ile kumandanlarının eli altında bulunmasına son derece dikkat ehemmiyet atfolunmalıdır. Komünizm cereyanı nihayet ordunun en büyük kumandanlarında kalmalıdır." (Aktaran age, syf: 356-357)

Bu partinin içinde ayrıca Celal Bayar, Dr. Tevfik Rüştü Aras, Adnan Adıvar, Yunus Nadi'de aktif çalışan kadrolardandır. Ali Fuat Cebesoy, bu partiyi Komüntern'e üye yapabilmek için temsilci olarak Moskova'ya yollanmıştır. Kendisi ayrıca Moskova elçisidir de. Ancak Komüntern, bu partiyi tanımaz. Zira Komüntern, Mustafa Suphi'lerin TKP'sini tanımaktadır: *"Nitekim Zinoviev'in Ali Fuat Paşa'ya,* **«siz isteseniz de Bolşevik olamazsınız»** *dediği ileri sürülmektedir."* (Sabahattin Selek, Anadolu İhtilali, aktaran Doğan Avcıoğlu, Türkiye Düzeni, syf: 334)

Daha önce Albay Budeni'den, M. Kemal'le görüşmesinin raporunu alan Lenin, Mustafa Suphi'yi çağırarak ona şunları söyler: *«Mustafa Kemal, bir sosyalist değildir ama bilgili bir asker, iyi bir kumandandır. Ona istediği bütün yardımı yapacağız, siz de bütün organlarınızla milli harekete katılın, Mustafa Kemal'i destekleyin.* **Marksist sosyalizm bilgilerinizle ona sokularak politik sahada işbirliği ve öncülük edin»** (abç) (Savaş ve Dostluk, syf: 19)

M. Suphi bu doğrultuda girişimlerde bulunur. Ama üzerinde oynanmak istenen komplonun farkında değildir. Üstelik bu işbirliğinde öncülük rolü alınamayıp, burjuvazinin etkinliği kırılamadığı gibi, burjuvazinin iki yüzlülüğü de iyi algılanamamıştır.

Sahte TKP'nin oluşturulmasının yanısıra, Mustafa Suphi'lerin TKP'sinin buna dahil edilmesi için de çalışmalara başlanır ve Dr. Tevfik Rüştü Aras bunu sağlamakla görevlendirilir. Ali Fuat'la beraber Tevfik Rüştü, Mustafa Suphi'yi Türkiye'ye getirmek için Moskova'ya gider. Hesap açıktır: Mustafa Suphi, ya bu sahte TKP'ye dahil, ya da imha edilecektir. Sahte TKP, Komüntern tarafından tanınmayınca plan değişir. Buna göre; M. Kemal, TKP'yi Komüntern'de kendi uzantısı haline getirebilmek için Mustafa Suphileri katlettirecek, böylelikle Komüntern üyesi TKP, Kemalist TKP haline dönüştürülecektir. Bu yolla Sovyetler'le ilişki güvenceye alınacaktır.

Bu sırada M. Suphi'nin Anadolu'ya gelme isteğinde olması M. Kemal için bulunmaz bir fırsat yaratır. Mustafa Suphi'ye TBMM Başkanlığı adına 21 Ağustos 1920 tarihli bir mektupta şunlar iletilir: *"Türkiye'ye gelebilirsiniz, TKP açık çalışabilir."* (Ölümsüz Savaşçı Mustafa Suphi, Derleyen Önder Sağlam, syf: 29, Ürün Yayınları) M. Suphi, Anadolu'ya gelme çağrısı ile sahte TKP kurulması arasındaki bağlantıyı ya göremez ya da önemsemez. Ama bu ihmalin bedeli ağır olacak, komünist hareket daha doğmadan boğulacaktır.

Kendi yapısı içinde siyasi ve askeri kadrolaşmayı gerçekleştiren M. Kemal, ulusal kurtuluş savaşı içindeki devrimci-demokratik kanadı hızla tasfiye edecek geniş çaplı bir komployu uygulamaya girişir. İlk hedef, yakın tehlikeyi tasfiye etmektir ve bu da "Yeşil Ordu" adı altında örgütlenmiş, Komünist Hareketin temel müttefiki olan köylü hareketidir. "Yeşil Ordu" Çerkez Ethem kanadı hariç, M. Kemal'in zoru ve bu hareket içindeki adamları eliyle tasfiye ettirilir, yasaklanarak hakkında dava açılır. Bundan sonra sıra Çerkez Ethem'e gelir. Yukarıda aktarıldığı gibi, Yozgat isyanının bastırılmasından sonra kurtuluş hareketi kendi içinde bir yol ayrımına gelir. Hareketin insiyatifi ya halk güçlerinin eline geçecek, ya da burjuvazi egemenliğini sağlayacaktır. Halk güçlerinin insiyatifi ele geçirebilmesi için komünistler ile köylü ihtilalcilerin birliği şarttır. Kemalist hareket de bunun farkındadır. Onun için Çerkez Ethem'in ilk elden tasfiyesi gerekmektedir. Kemalizm burada da komplocu ve iki yüzlü karakterini sergiler. Bir yandan Eskişehir-Sakarya hattına İnönü komutasında güç yığınağı yapılırken, diğer yandan Ethem'e elindeki güçlerin sayısının azaltılarak sınırlandırılması, düzenli kuvvetler haline getirilerek orduya tabi olması dayatılır. Bu kabul edilebilecek bir şey değildir. Nitekim Çerkez bu öneriyi kabul etmez. Arkasından, Yunan cephesi savaş hattına sürülmek istenir, buna da karşı çıkar. Her iki öneriden de amaç; Ethem'in güçten düşürülerek imha edilmesidir. Ancak bu manevralar boşa çıkarılır. Bunun üzerine son bir girişimde bulunulur. TC tarihine "anlı-şanlı" I. İnönü "zaferi"(!) diye geçen olay, özünde Ethem'e karşı gerçekleştirilen bu hareketten başka bir şey değildir. İnönü kuvvetleri, Ethem'i Yunan savaş cephesine doğru sıkıştırır ve kuşatmaya alır. Amaç açıktır: Çerkez Ethem'in bir yanda Yunanlılarla ve diğer yandan da İnönü ile çatışması onun imhası ile sonuçlanacaktır. Aynı şekilde, Yunanlılarla çarpışmayıp sadece İnönü'ye karşı çarpışması da imha olmasına yolaçacaktır; zira manevra alanı yoktur, uzun süre dayanamayacaktır. Geriye bir tek seçenek kalmaktadır: o da Yunanlılara sığınmak. Zaten M. Kemal'inde istediği budur. Çünkü, uzun süre Kuvayi-Milliye'ci olarak çarpışmış ve bizzat kendisi tarafından kahraman ilan edilmiş birisinin halk içindeki etkinliği ancak böyle kırılabilecektir. Oysa, kendileri tarafından imha edilmesi onu halk nezdinde bir kahraman olmasına yolaçacaktır. Bu nedenle kuşatmada amaç daha çok Yunanlılara sığınmaya zorlamaktır, imha çok talidir. Çerkez Ethem imha olmamak için Yunanlılara sığınmak zorunda kalır. 13 Ocak tarihinde Çerkez Ethem'in hain ilan edilmesi ile bu mesele kapatılır.

Kemalistlerin önündeki ikinci hedef, Kuvayi-Milliye içinde köylü hareketi ile pratik olarak birleşen komünistleri önderlikten yoksun bırakarak devrimci-demokratik hareketi tasfiye etmektir. Bu ise, Mustafa Suphilerin imha edilmesi demektir. Mustafa Suphi ve arkadaşları, M. Kemal'den aldıkları mektubu yeterli görerek Anadolu'ya gitmek üzere harekete geçerler. Kafkaslar üzerinden Erzurum'a giderler. M. Kemal, karayolunun tehlikeli olabileceğini ileri sürerek deniz yoluyla gelmeleri için Erzurum'a haber yollamıştır. Trabzon'a geçerek deniz yolu ile gitmeye zorlanırlar. M. Suphi, bu arada durumdan biraz kuşkulanır ama geri dönmeyerek Trabzon'a gider. Bu arada, M. Kemal, bir telgraf da Trabzon'a çekmiştir. Telgraf, M. Suphilerin katledilmesi emrini vermektedir. Trabzon ve yöresi Laz Topal Osman çetesinin hüküm sürdüğü bir yerdir. Trabzon merkezinde Osman'nın adamlarından kayıkçılar kahyası Yahya, emri yerine getirmekle görevlendirilir. Kendisi aynı zamanda Trabzon Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti üyesidir. M. Suphi, eşi, ondört yoldaşı bir tekneye binerek yola çıkarlar. Arkalarından da jandarmalar ile Yahya Kahya'nın adamları yola çıkar. Ve bilinen o acı ve vahşi katliam 28-29 Ocak 1921 gecesi gerçekleştirilir. Katliama verilen görüntü ise, M. Kemal'le ilişkisinin olmadığı biçimindedir. Olay Kazım Karabekir'in denetimi altındaki bölgede vuku bulmuştur. Kazım Karabekir ise, ittihatçılarla ilişkide olan biri olarak bilinmektedir.

İmha planının gerçekleştirilmesinden sonra TKP, gerçekten de Komüntern içerisinde kemalist hareketin savunmasını yapar. Orneğin; 1 Temmuz 1924'deki Komüntern 5. Kongresinin 22. oturumunda Türkiye delegesi olarak konuşan Şefik Hüsnü, Manuilsky'nin *"gerçekte proletarya ile burjuvazinin sınıfsal işbirliğini savunan* **Aydınlıkçı** *yoldaşlarımızın yanlışları yeni değildir... Eski Avusturya imparatorluğunun Ukrayna sosyal-demokratlarının ve Avrupa'nın Polonyalı sosyalistlerinin tutumunu hatırlayan herkes, Türk yoldaşlarımızın yanlışının köklerinin İkinci Enternasyonal'in sosyal-patriyotik (sosyal-milliyetçi, bn.) ideolojisinde olduğunu anlayacaktır."* (Aktaran Mete Tuncay, Türkiye'de Sol Akımlar (1908-1925), s. 349) biçimindeki eleştirisine cevaben yaptığı konuşmasında savunulan görüşler bu iddiayı doğrular nitelikteydi. Şöyle demekteydi Şefik Hüsnü:

"Emperyalizme ve gericiliğe karşı savaş(saltanatın, hilafetin, feodal ayrıcalıkların ve bütün ortaçağ kurumlarının ortadan kaldırılması), anlaşmaların imzalanması veya saltanatın ilgası ve hilafetin kaldırıldığının ilan edilmesiyle sona ermedi... Lozan'dan beri Türkiye'deki durum budur... Ulusal devriminin ilk aşamasını tamamlamış olan Türkiye'deki uzlaşmaz milliyetçiler... gericiliği diriltme çabalarını engellemek için, emperyalizme karşı savaşmaya devam ettiler... İnanıyorum ki, proletaryanın bu savaşa katılması kayıtsız şartsız zorunludur; çünkü bu yalnızca ulusal bir görev değildir, aynı zamanda proleter ideolojinin bir gereğidir de... Olumsuz sürece paralel bir de olumlu süreç vardır. Bu süreçte milliyetçi burjuvazi, kendine yeni bir başkent, yeni bir ordu, yeni bir jandarma örgütü kurmuş, yeni bir yönetim aygıtı yaratmış, ağır vergilerle ezilen öteki sınıflar ve çalışan kitleler üzerinde egemenliğini yavaş yavaş güçlendirmiş, demokrasiyi daraltmış ve halkın yönetime, adalet işlerine vb. özgür olarak ve doğrudan doğruya katılmasına olanak bırakmamıştır. İşçilere birleşme ve grev hakkı, toplu sözleşme hakkı verilmemiştir. Burjuvazi, toprağı az ya da büsbütün topraksız köylüler (yarı köle olan 'maraba'lar) için hiçbir girişimde bulunmamıştır, yeni devlet tekelleri, doğrudan ve dolaylı yeni vergiler getirmiştir. Burjuvazinin bu ezici egemenliğine karşı savaşmamak, proletaryanın ve çalışan kitlelerin çıkarlarına ihanet etmek anlamına gelirdi;... Fakat toplumsal güçlerin ilişkileri, sınıf çatışmasını eylem alanında son derece karmaşıklaştırıyordu; çünkü emperyalist kapitalizmle her türlü uzlaşmaya hazır olan fırsatçı ve gerici bir muhalefet, çok çabuk ve güçlü bir şekilde ortaya çıkmıştı... Savaşın yükünden ve yasaklardan yıpranan çalışan kitleler muhalefetin oyunlarına kolayca yenildiler; ordunun yönetiminde bile anlaşmazlıklar çıktı; bu koşullarda gericiliğin tehlikesi çok şiddetlidir. Yoldaş Manuilsky'nin sözünü ettiği eğilim, böylesine karmaşık koşullarda ortaya çıkmıştı... Sünusi, Acemi, Mahmut, Rıza Han, Mustafa Kemal, Simko ve birçok başkaları –ister burjuvazinin, ister feodal sistemin temsilcileri olsunlar– ezilen Yakın Doğu'nun dünya kapitalizmine karşı, aynı zamanda dünya proletaryasının da düşmanı olan bu kapitalizme karşı verdiği savaşın bayraktarlarıdır.

"...Kürt sorunu, son 50 yılda üç ya da dört kere feodal düzenle ilgili ve yan bir sorun olarak ortaya çıktı. Kürtlerin ulusal sorunu şimdiye dek tam kapsamıyla hiç ortaya konmamıştır. Yürürlükteki yasalar, bütün Müslüman nüfusa aynı anayasal hakları tanıyorlar. Bu yüzden aydın Kürtlerle şehirli Kürtlerin hiçbir ulusal ve ayrılmacı iddiası yoktur." (Aktaran aynı eser, s. 350)

Şefik Hüsnü'nün bu görüşlerinin özeti şudur: Kemalist devrim kesintiye uğramamış, devam etmektedir. Kemalist iktidar, içte gericileşen muhalefet tarafından sıkıştırıldığından dolayı sınıf mücadelesi verilememekte, daha çok kemalist yönetimin pekişmesine destek olunmaktadır. Yönetime karşı oluşan bir diğer muhalefet, Kürt sorunu ise, dağlı nüfusun ve feodal beylerin

gericilik hareketidir. Kemalist hareket emperyalizme karşı savaşın bayrağıdır. TKP'ye düşen görev bu bayrağın arkasından yürümektir vb. Dolayısıyla Manuilsky'nin görüşleri doğrulanmaktadır. Çünkü eleştiriyi yalanlama biçiminde cevap yoktur, daha çok içinde bulunulan konumun ve kemalist hareketin savunulması vardır.

Oysa kemalist hareketin, "Yeşil Ordu", Çerkez Ethem ve Mustafa Suphiler olayındaki tavrı onun gericilikle uzlaştığının açık göstergesidir. Bu tarihten itibaren süren mücadele çeşitli klikler arasıdır ve üstelik muhalefetin tümü gerici de değildir. Hele Kürt hareketi hiç mi hiç gerici değildir. Terakki Perver Fırkası ise yönetimin gerici uygulamalarına karşı tavır almaktadır. Gericilikle uzlaşmış bir burjuva iktidarına karşı savaşım hiç bir şekilde ertelenemez ve hatta bu yönetimin desteklenmesi haklı gösterilemez. Bunun adı, Manuilskiy'nin dediği gibi, sınıf işbirliğidir. Kürt sorununa yaklaşım ise, tam sosyal-şoven bir özdedir. Kürdistan'ın o günkü konumuna baktığımızda, nüfusun %90'ı kırda yaşamaktadır. Koyu bir feodal hakimiyet hüküm sürmektedir. Şehirleşme çok cılızdır ve daha çok işbirlikçi nüfusun yoğunlaştığı bu alanlarda asker, memur, tüccar bir tabaka vardır. Aydınlaşma olayı Kürdistan'da bağımsız kapitalist bir gelişme içinde olmamıştır. Aşiret reisleri veya çevreleri ile bunların çocuklarından ve imparatorluk bünyesindeki memur-bürokrat kesimden oluşan feodal aydın bir tabaka vardır. Bu, ayrılmak yanlısı olmayan şeklinde gösterilen nüfus esasen başından beri işbirlikçidir. Çok az bir aydın çevre ile otonom yapısını koruyan aşiret reisleri, kemalist hareketin inkarcı ve ikiyüzlü politikasına karşı çıkmakta ve özerklik istemektedir. Bunun için, gericilik esasen bu hareketin ezilmesidir. İşbirlikçi nüfus bir halkın iradesini temsil edemez. Halkın %90'ı dağlı ve geridir diye, üzerinde uygulanan katliam haklı gösterilemez. Ama TKP 1925-1930-1938 isyanlarında katliamı kraldan daha kralcı bir eda ile Komüntern'de savunmuştur. Bütün bunlar, kemalist hareketin kendisini, TKP içinde ve TKP eliyle Komüntern'de başarıyla temsil ettirdiğini göstermektedir.

Evet, 1921 Ocak'ında uygulanan plan başarıyla gerçekleştirilmiş, Devrimci-Demokratik eğilim hareketin içinden tasfiye edilmiştir. Ama olayın boyutları bununla da kalmaz. Sıra burjuvazinin kendi içindeki tasfiyelere gelmiştir. Konu içinde ele alındığında anlaşılacağı üzere, M. Kemal, en sadık uşaklarını bile çıkarı gereği ortadan kaldırmaktan çekinmemiştir.

29 Mart 1923'te, parlamentoda Lozan görüşmeleri üzerine yapılan tartışmada M. Kemal'e karşı çıkarak izlenen siyaseti eleştiren Trabzon milletvekili Ali Şükrü, esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolur. Ali Şükrü, Lozan'da Türkiye'yi temsil eden İnönü'nün politikasını eleştirmiş, M. Kemal ise, İnönü'yü savunmuştur. Bu sırada sert tartışmalar çıkmış, M. Kemal, Ali Şükrü'nün üzerine yürümüştür.

Araştırmalar sonucu Ali Şükrü'nün işkence edilerek öldürüldüğü ortaya çıkar. Ölüm olayının faili olarak Topal Osman'dan kuşku duyulur ve bu doğrulanır. Ancak Topal Osman suçu kabul etmez. Bilindiği gibi, Topal Osman'ın Mustafa Suphi ve arkadaşlarının da katledilmesinde rolü vardır. M. Kemal'i Samsun'dan Erzurum'a yol açarak götüren bu kişi, daha sonra M. Kemal'i koruyan muhafız alayı komutanlığına getirilmiştir. Giresun alayı olarak da adlandırılan bu alay tamamen Giresunlu en seçme çetecilerden müteşekkildir.

Ancak, bu olayı aydınlatmadan önce, Mustafa Suphileri katleden Yahya Kâhya'nın akibetini aktarmakta fayda var. Yahya Kâhya, Trabzon yöresinde bu süre içinde hapis kaçkını ve eşkiyalardan oluşan 1000 kişilik bir kuvvet ile tam bir egemenlik sağlamıştır. İttihatçilerle ilişkisi olduğu gerekçesiyle tutuklanır, ancak K. Karabekir'in araya girmesiyle serbest bıraktırılır. Gözaltında olduğu sıralarda eğer cezalandırılırsam herşeyi açıklarım diye tehditte bulunur. Bu tehdit M. Kemal'i telaşlandırır. Kendi istihbarat ve şifre subayı İsmail Hakkı Tekçe aracılığıyla Yahya Kâhya'yı kim vurduya getirerek öldürtür ve mesele kapanır. Ancak Topal Osman bu olaydan da haberdardır. Bu durum M. Kemal'i rahatsız eder. Çünkü olayın direkt kendisine dayandığının açığa çıkması tehlikesi vardır. Topal Osman tutuklandığında kendisine sahip çıkmamıştır. Bu, Topal Osman'da düş kırıklığı yaratarak tepki biçiminde açıklamalara yönelmesini doğurur endişesiyle M. Kemal, istihbarat subayı eliyle meseleyi halletmeye yönelir.

Yapılan plan gereği M. Kemal kaldığı köşkü gizlice terkeder ve İsmail Hakkı Tekçe bir miktar asker ile köşkü sararak ateş açtırır. Ordudan bir grup askerin isyan ederek M. Kemal'i öldürmek istediğini zanneden muhafız alayı, köşkü savunmaya başlar. Oysa hiç çatışma olmaksızın da Topal Osman'ı tutuklayabilme imkanı vardır. Ancak tercih edilen onun ölü ele geçirilmesidir. Nitekim bu komplo ile Topal Osman ağır yaralı ele geçirilir ve ölür.

M.Kemal döneminin tasfiye hareketlerinden birisi de Terakki Perver Cumhuriyet Fırkası'nın zorla kapatılmasıdır. M. Kemal'ın "bir sır gibi sakladığı Cumhuriyet"in ilanından sonra niyetleri açık seçik görülmeye başlanmıştır. Cumhuriyet'in ilanıyla birlikte M. Kemal kendi insiyatifini sağlamak için İsmet İnönü başkanlığında yeni bir hükümet oluşturur. Bu hükümetin izlediği siyaset, muhalefeti kendi içinde yeni bir parti kurmaya iter. İnönü hükümeti, sert eleştirilere ve baskılara rağmen, M. Kemal'in ağırlığını koymasıyla, hakkında verilen gensoru oylamasında güven oyu alır (8 Kasım 1924). Bunun üzerine Kazım Karabekir, Ali Fuat Cebesoy ve Hüseyin Rauf Orbay'ın önderliğinde 17 Kasım'da Terakki Perver Fırkası oluşturulur. Muhalefetin birleşmesi İnönü hükümetinin 22 Kasım'da istifasına yolaçar ve 27 Kasım 1924'te muhalefetin de onayını alan Fethi Bey hükümeti kurulur.

Terakki Perver Fırkası, M. Kemal'e ve onun zorba uygulamalarına karşı durması nedeniyle hemen hemen bütün muhalefetin etrafında birleşmesini sağlar. Kürt isyanlarına önderlik eden feodal ileri gelenler bile bu partiye umut bağlamışlardır. Bu denli bir ilgi ve hızlı gelişme M. Kemal'in dikkatinden kaçmaz. Şeyh Sait isyanının da patlak vermesi bahanesiyle, Fethi Bey aracılığıyla, 25 Şubat 1925'te partinin kendi kendisini kapatması isteği iletilir. Fethi Bey partinin ileri gelenleri ile yaptığı toplantıda "*size partinizi kendi kendinize dağıtmanızı bildirmeye beni görevlendirdiler. Dağıtmazsanız geleceği çok karanlık görüyorum. Kan dökülecektir.*" (Ali Fuat Cebesoy'un anılarından aktaran İstiklal Mahkemeleri, s. 230) der. "*Bu, M. Kemal'den gelen açık bir tehdittir.*" *Kazım Karabekir Paşa, kanunlara bağlı olarak parti kurabileceklerini, fakat dağıtamayacaklarını belirterek, «Hükümetsiniz. Her çeşit kuvvetiniz, çeşitli araçlarınız vardır. Hükümet istiyorsa Parti'yi kendi kapatsın» cevabını verdi." (age. s. 230).*

Aslında Başbakan Fethi Bey'in de belirttiği gibi, bu görüş hükümetin değil, M. Kemal'indir. Yalnızca bu durum bile daha o zamandan beri hükümetlerin sadece görüntü olduğunu göstermektedir. Büyük zorba herşeye kadir ve herşeyin üstündedir. Kendi çizdiği sınırları bile tanımayarak hükümeti hiçe saymakta, herşeye müdahale edebilmektedir.

Hükümetin isyanı bastıramayışı onun azledilmesi için bir neden olur. Ayrıca, Terakki Perver Fırkasını feshettirememesi de bunu pekiştirir. İsyanın bastırılması ve muhalefetin ezilmesi için hükümete Takrir-i Sükun Kanununu çıkarması dayatılır. Fethi Bey (Okyar) buna yanaşmaz. Ancak mecliste başbakan yumuşak politika izlediği gerekçesiyle sert bir şekilde eleştirilir ve Takrir-i Sükun Kanunu vb. sert tedbirlerle isyanın ezilmesi siyaseti, 60'a karşı 94 oyla benimsenir. Bunun üzerine Fethi Okyar istifa eder. Daha doğrusu bu kanunun çıkarılmasıyla istifaya zorlanmıştır. Çünkü, daha önce İnönü, M. Kemal tarafından çağrılarak kabineyi oluşturmuş ve izlenecek politika belirlenmiştir. İstifadan 2 gün sonra, 4 Mart 1925'de kabine açıklanır ve aynı gün hem hükümet güven oyu alır ve hem de Takrir-i Sükun kabul edilir. Takrir-i Sükun Kanunu gereği Ankara'da Ali Çetinkaya başkanlığında oluşturulan İstiklal Mahkemesi 25 Mayıs'ta Terakkiperver Cumhuriyet Fırkasını kapatır.

Ali Çetinkaya, kemalist bir kadro olarak ilginç bir karakterdir. İstiklal Mahkemelerine geçmeden önce bu tipi tanımakta yarar var.

Ali Çetinkaya, imparatorluk döneminde Bursa Askeri Lisesi'ni ve Harb Okulunu bitirmiştir. Arnavutluk ve Makedonya'da görev yapmış, bu sırada Bulgaristan Bağımsızlık Mücadelesine karşı savaşmıştır. 1907'de İttihat ve Terakki Cemiyetine girmiştir. Abdülhamid'i koruma birliğinin komutanlığını yapmış, 1911'de Trablusgarp'da İtalyanlara karşı çarpışmıştır. İzmir'in işgalinden sonraki dönemde yarbay olarak işgale karşı savaşmış, 1920'de Afyon milletvekili olarak, İstanbul'da Osmanlı Meclis-i Mebusan'ına katılmıştır. İstanbul'un işgali üzerine Kuvayi-Milliyeci olur. Daha sonra müdafaa-i Hukuk Cemiyetine katılır. CHP idare meclisinde yer alır ve ikinci dönemde Afyon milletvekili olarak TBMM'ne katılır. 1925'de Ankara İstiklal Mahkemesi başkanlığına getirilir. 1934-39 yılları arasında Bayındırlık, 1939-40 yılları arasında ise ulaştırma bakanlığı yapar.

Bu kısa biyografide adeta Türk burjuvazisinin evrimleşmesi vardır: Osmanlı olarak doğuş, daha sonra ittihatçı, Kuvayi-Milliyeci, Müdafaa-i Hukukçu, CHP'li ve nihayet, öze dönüş gereği, azgın bir karşı-devrimci olma. Türk burjuvazisi de önce Osmanlıcı'dır. Daha sonra sırasıyla Pan İslamcı, Pan Türkist (Yani Turancı), yarı Kuvayi-Milliyeci olur ve nihayet Kemalizm ve Misak-ı Millicilikte karar kılar.

Kemalist kadrolarda aranan özellikler içinde şahsiyet, yetenek vb. şeyler önemli değildir. Aranan özellikler, iyi ve sadık bir uşak ruhuna sahip olma, koşullar ve çıkar gereği bukalemunca renk değiştirebilme (ideolojik-politik ve kültürel alanlarda) ve en önemlisi de azgın bir işçi, köylü ve halklar düşmanı, karşı-devrimci olmadır. Bu özelliklere sahip olunmadı mı, kişi ne kadar üstün yetenek sahibi olursa olsun kurtuluş savaşında ne çok emeği geçmişse geçsin çok alçakça komplo ve entrikalarla tasfiye edilmekten kurtulamaz.

Kemalizmin felsefesinde liberal, demokrat politikacılığa yer yoktur. Bu özelliğinden dolayı dünyanın hiç bir ülkesinde görülmemiş sayıda siyasetçi ve yöneticiye politika arenasından el etek çektirilmiştir. Yıllarca en iyi hizmet vermiş birisi de olunsa en küçük bir çelişki içerisine girildi mi gözünün yaşına bakılmadan siyasi yaşamına son verilir. TC tarihi baştan başa böylesi olaylarla doludur. Her on senede bir, yeni bir ekip işbaşına getirilir, eskisi yıpranmış olduğu gerekçesiyle geri çekilir. Bu süre 12 Eylül'den sonra daha da kısalmıştır.

M. Kemal'in muhalefeti tasfiye etme araçlarından birisi de İstiklal Mahkemeleridir. İstiklal Mahkemeleri aslında yasadışılığın, yasa tanımazlığın, her türlü yasanın üstünde yer alışın yasallaştırılmasıdır. Kanun dışı davranış genelde Türk egemen sınıflarının, özelde Kemalizmin en özgün yanı, daha doğrusu mesleğidir.

Kurtuluş savaşı sıralarında hiçbir kural ve sınır tanımayan, tamamen siyasi ahlakdışı yol ve yöntemlerle devrimci-demokratik hareket tasfiye edilmiştir. O dönemde henüz bir iktidar olunmadığı için yasal dayanağa pek gerek de duyulmamıştır. Gerçi İstiklal Mahkemeleri 1920'lerde de vardır ama iç muhalefetin ezilmesinde çok az başvurulan bir mercidir ve daha çok savaş suçlularını yargılamaktadır. Ancak, iktidar oluş, yani cumhuriyetin ilanı sonrasında muhalefetin bastırılmasında izlenen kurallar ve ahlakdışı yöntemler yasa haline getirilmiştir. Yine kendisi tarafından düzenlenen yasalar çerçevesinde yönetim yetersiz kalıp muhalefet güçlenince, Takrir-i Sükun diye adlandırılan "kanun"a dayalı olarak olağanüstü ve sınırsız yetkilerle donatılmış İstiklal Mahkemeleri adeta bir hükümet gibi davranarak ülkeyi yönetmeye başlamıştır. Denilebilir ki, Takrir-i Sükun ve İstiklal Mahkemeleri örneği bir devletin kendi çizdiği sınırları ve kendi kendisini tanımamasının belki de ilk örneğidir. Çünkü bu kanun, her türlü yasanın üstünde yer alan bir yasa, İstiklal Mahkemeleri ise, bu kanuna dayalı olarak tüm devlet mekanizmasına emredecek sınırsız yetkilere sahip olan organlardır. Bu kanun ve mahkemelerin "yasal" ve "meşru" niteliği hükümetin kendi kendisini gayri-meşru ilan etmesi demektir. Adına bakıp da İstiklal Mahkemelerini, belirli hukuk ilkeleri temelinde "adeta" dağıtan organlar olarak değerlendirmemek gerekir. Tam tersine, İstiklal Mahkemeleri, kemalistlerin TC'yi orman kanunlarıyla yönetmedeki devlet baskı organlarıdır. Hukukla hiç bir ilgileri yoktur. Bunu aşağıda görüleceği üzere, Takrir-i Sükun kanunu ile mahkemenin işleyişi, yetkileri ve uygulamalarından çıkarmak mümkündür.

"*1- Sıkıyönetim ilan olunan bölgelerdeki suçlar için bir İstiklal Mahkemesi kurulacaktır. Sıkıyönetim bölgesi dışında kalan memleket parçalarında işlenen siyasi ve asayiş suçlarına bakmak üzere de Ankara'da ayrıca ikinci bir İstiklal Mahkemesi kurulacaktır. Ayaklanma bölgesindeki İstiklal Mahkemesi'nin idam kararları derhal, Ankara İstiklal Mahkemesi'nin idam kararları ise, meclisin onayından sonra yerine getirilecektir.* (Oysa, o zamanın Anayasası olan Teşkilat-ı Esasiye'nin 26. maddesi gereği idam yetkisi sadece TBMM'ne aittir. Ama görülen o ki, meclis de kendi kendisini gayri meşru kabul etmekten çekinmemektedir. bn.)

"*2- İç politika durumu ile ilgili bütün teşkilat, tesisat ve yayın, Hükümetin isteği ve cumhurbaşkanının onayı ile men edilecektir. Bu gibi yayınlarda bulunan gazeteler kapatilabilecek ve bunların sahip ve yazarları Ankara İstiklal Mahkemesinde yargılanacaktır.*" (TBMM tutanaklarından-aktaran age. syf:-102)

Mahkemelerin yetkisine gelince; "*mahkemeler, vicdani kanaatlerine göre karar ve yetkisine sahip olup delil aranmasına gerek yoktu... Kararları temyiz edilemez ve hemen uygulanırdı. Bütün mülki ve askeri görevliler, İstiklal Mahkemelerinin verdikleri kararları ve emirleri uygulamak zorundadırlar. Bu yetkileri kullanırken hiç bir kuruluşun onları denetlemeye yetkisi yoktu.*" (age, syf: 412) Aynı şekilde, Ankara İstiklal Mahkemesi Başkanı Ali Çetinkaya 17 Mart 1925'te yaptığı açıklamalarda "Yetki alanlarının çok geniş" (age, syf: 224) olduğunu belirtmiştir.

Hiç bir delile gerek duyulmadan verilen, temyiz hakkı olmayan ve gangster ruhlu mahkeme üyelerinin "vicdanlarına" kalmış bir kararın insan hak ve hukukuyla bağdaşmayacağı açıktır. Zaten hiç kimsenin ve hiç bir kuruluşun kararları denetleme yetkisi de yoktur. Bütün devlet teşekkülleri ve yöneticileri mahkeme emir ve kararlarını uygulamak zorundadırlar.

Bu dokunulmazlık öyle bir noktaya gelir ki, hükümetin çıkardığı yasa gereği affedilmesi gereken Kemal Fevzi, isyan bölgesi İstiklal Mahkemesi başkanı ve diğer üyeleri tarafından idama mahkum edilir. Bu karar açıktan açığa hükümeti tanımamadır. Ama hükümetin tavrı yalnızca bu kararı onaylamak olur.

Olayın gelişimi şöyledir: Mahkeme Kemal Fevzi'ye idam cezası vermiştir, ama hükümetin çıkardığı yasa gereği Kemal Fevzi affa uğramaktadır. Bu durumda Savcı Ahmet Süreyya, başkan hakim Ali Saip ile üye hakim Lütfi Müfit'e kararın uygulanamayacağını belirtir. Ancak bu görüşe Ali Saip ile Lütfi Müfit karşı çıkarlar. Hatta Lütfi Müfit, "*Bizim belli bir amacımız vardır. Ona varmak için arasıra kanunun üstüne de çıkarız*" (Ahmet Süreyya Ögeevren'in anılarından aktaran aynı eser, syf: 140) der ve kararın uygulanacağını belirtir. Bunun üzerine anlaşmazlık Ankara'ya gider. Ahmet Süreyya durumu bir mektupla Milli Savunma Bakanı Recep Bey'e iletir ve hükümetin görüşünü ister. Recep Bey, "*durumun üzücü olduğunu ve bu sebeple Cumhurbaşkanı ve Başbakana bildirmediğini*" ifade eder ve gönderdiği cevabında; "*Mahkemenin yetkilerinin geniş olduğunu, Takrir-i Sükun Kanunu'nda da bunun görüldüğünü, Ankara İstiklal Mahkemesi'nin de bu görüşle çalıştığını belirterek savcılığın bu esaslar içerisinde yargıçlarla anlaşmasını*" ister. (aynı eser, syf: 140-141) Bu cevaba rağmen durum, İnönü'ye de iletilir. İnönü, mahkemeye yazdığı mektubunda olaydan haberdar olduğunu ifade eder, ancak hiç bir görüş belirlemez. Bunun üzerine Ahmet Süreyya, İnönü'ye bir mektup yazarak görüş belirtmesini ister ancak yine cevap alamaz. Bu, dolaylı yoldan hakimlerin görüşlerinin benimsenmesi anlamına gelmektedir. Bu görüş, esasen ruhunu M. Kemal'in, "*inkilabın kanunu mevcut kanunların üstündedir*" (aynı eser, syf: 141) sözlerinden almaktadır. Oysa mevcut kanunları oluşturanlar da yine kendileridir. "İnkilabın kanunu" dedikleri şey ise, yönetimin gerisindeki bir kaç asker zorbanın ağzından çıkan sözlerdir.

Evet, yukarıdaki örnekte de görüldüğü gibi, kendi kanunların kendisince tanınmaması, hükümetin oluşturduğu bir organ tarafından, hükümet kararlarının uygulanmaması ve bunun da yine hükümetçe benimsenmesi dünya tarihinde görülmüş bir şey değildir.

Bu mahkemelere karşı çeşitli tepkiler de oluşur. Örneğin; Feridun Kandemir, "*İstiklal Mahkemelerinin doğrudan doğruya İsmet Paşa' dan emirlerle çalıştığını ve bu dönemin, İsmet Paşa'nın baskı devri olduğunu, hatta verdiği kararlarla İsmet Paşayı bile aştığını*" (Feridun

Kandemir, Siyasi Dargınlıklar, C-II'den, aktaran aynı eser, syf: 403) söylemektedir. Ali Fuat Cebesoy hatıralarında mahkemeyi keyfi olmakla suçlamaktadır. Ahmet Emin Yalman ise, "... *bu mahkemeleri ideal bir yargı sistemi saymak hatıra gelmez. Gelişi güzel seçilen birkaç milletvekili tarafından ilk hislere göre verilen hükümler arasında bir hayli hatalılar ve haksızlıklar olmuş, adaletten çok, önce ortalığı susturmak ve bastırmak gayesi aranmıştır*" (Ahmet Emin Yalman, Gördüklerim ve Geçirdiklerim, aktaran age, syf: 403) demektedir.

İstiklal Mahkemeler'inin kapsamına giren "suçlar" şunlardır: "*Ayaklanma suçları, Muhalif basın suçları –özellikle İstanbul basınının oluşturduğu muhalefet, yurt içindeki diğer muhalefetin yanında yer alıyordu–, Komünist örgütlenme suçu, Hükümete muhalefet*" (aynı eser, syf: 406) Görüldüğü gibi, "Hükümete muhalefet" bile suç teşkil etmektedir.

"İstiklal Mahkemeleri" isimli kitabı kaleme alan, sözde bir bilim adamı olan Doç. Dr. Ergün Aybars bile, mahkemelerin niteliğini açığa vurmak zorunda kalmıştır:

"*İstiklal Mahkemeleri, hukuk mahkemeleri olmadıkları için, çalışmaları da hukuk ilkeleriyle bağdaşmıyordu. İnsan hakları ve özgürlükleri gibi klasik demokrasi ilkeleri söz konusu değildi... Tüm sivil ve asker yöneticilere emir vermek ve bu emirleri yerine getirmeyenleri de cezalandıracak yetkiye sahip olduklarından büyük moral güçleri vardı. Özellikle idam kararlarının temyizi olmadan derhal uygulanmasından dolayı yarattığı korku sebebiyle «Tedhiş mahkemeleri»* olarak" (aynı eser, syf: 404) değerlendirilmeleri, onların niteliğini açık görmeye yeterlidir.

İstiklal Mahkemelerinin estirdiği bu terör yüzünden, "*1926 yılında Ankara İstiklal Mahkemesi Başkanı Ali (Çetinkaya) Bey ve üye Kılıç Ali Bey'in ülke içindeki nüfus ve otoriteleri bir ara Başbakan İsmet Paşa'nınkinden daha etkin gözükmeye başladı.*" (aynı eser, syf: 402)

İstiklal Mahkemeleri suç kapsamına, basın muhalefeti de girdiği için Türk basını daha o zamandan "bağımsızlığını ve tarafsızlığını" yitirerek tamamen Türk burjuvazisinin kapatması bir metres haline dönüştürülmüştür. Bu nedenle, günümüzde "gazete" diye piyasada sergilenen kağıt parçalarının, ister sağ, ister sol olsun, istisnasız TC'nin ve Misak-ı Milli'nin savunulması görevini üstlenmesi bir rastlantı değildir. Nasıl ki, TKP bu dönemde bağımsızlığını yitirmişse, aynı şekilde basın da yitirmiştir. Onun için, söz konusu "muhalefet" TC ve Misak-ı Milli esas alınarak yapılmaktadır. Bu ise, devleti yıkmayı amaçlamayan bir "muhalefet" olduğu için onay görmekte, karşılığında ise, "yaşam hakkı" verilmektedir.

Bu mahkemeler, Dersim isyanı sırasında ise tamamen zincirinden boşanmış bir barbarlığın organları olarak faaliyet yürütmüştür. "Mahkeme" diye adlandırılan organ bir "hakim" ve bir "katip"ten oluşmaktaydı. Söz konusu "mahkeme" heyeti üyeleri ise, yerel yönetici veya subaylardan oluşmaktaydı. İsyan bölgesi olan Dersim'in hemen her yerinde bu mahkemeler vardı. Her yönetici veya subay bu yetkiye sahipti. Yargılanan insan "mahkemeye" çıkarılmıyor, tanık veya delile gerek duyulmadan temyizi olmayan idam kararları peşpeşe yağdırılıyordu. İdam edilecek olan insanın savunma veya son bir söz söyleme hakkı bile böylelikle ortadan kaldırılmış oluyordu.

Günümüzde ise, bu mahkemelerin rolünü Sıkıyönetim Askeri veya Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM) yerine getirmektedir. Verilen cezalara yön veren politik mantık aynı olmakla beraber, mahkemeler biçim olarak görünüşte bir takım "yasal" ve "hukuksal" temele oturtulmuştur. Bunun nedeni ise, dünya kamuoyunun tepkisidir. Ama ne kadar kılıf geçirse de mızrak çuvala sığmamakta, yapılan zorbalık, vahşet, katliam açığa çıkmaktadır. Bugün izlenen şey, bu sınıfın ve ideolojinin eski geleneği daha modern yöntem ve araçlarla devam ettirdiğini göstermektedir.

M. Kemal döneminin muhalefeti ezme veya etkisizleştirme savaşında kullandığı bir diğer yöntem ise, "af"tır. "Af", TC'nin sık sık halka ve muhalefete karşı kullandığı bir savaş silahı, bir kurum haline gelmiştir. O, TC'de hiç bir zaman "bağışlama" gibi bir içerikle kullanılmamıştır. Tam tersine, politik bir silah olarak, muhalefeti teslim almak ve uşaklaştırmak için bir şantaj biçiminde kullanılmıştır. Bunun için de, "af", genellikle muhalefetin şiddet yoluyla sindirilmesi ve ezilmesinden sonra geriye kalanları inançlarından vazgeçirtmek için kullanılır. Oysa, uluslararası hukuk kurallarına göre af, görünüşte de olsa hükümlünün topluma kazanılması için başvurulan sosyal bir araçtır. Dikkat edilirse, af ya da diğer bir deyişle bağışlama bir yaptırım gücü, bir şeyin karşılığında kullanılan politik bir silah değil, topluma kazanmak için yapılan sosyal bir faaliyet olarak lanse edilir. Ancak bu klasik burjuva demokrasisinin geçerli olduğu ülkeler için sözkonusudur.

TC'de ise, ne mahkemeler, ne cezalar ve ne de "af" hukuk kurallarıyla bağdaşır. Bu kurum ve olgular, insan hakları ve hukuk kurallarıyla alay edercesine, kendine has bir düzen içerisinde işler ve tamamen politik amaçlar için kullanılırlar. "Af", TC'de hiç bir zaman sosyal bir araç veya faaliyet olarak görülmemiştir. "Af" daima muhalefetin ezilmesinden sonra çıkarılır ve bunlarda temel yan politik iken, sosyal içerik çok tali ve "adi" suçlar içindir. Bu da kendi başına değil, politik affa tabidir. Tüm bu yönleriyle "af" adeta devletin toplum üzerindeki egemenliğini ve muhalefete karşı kazandığı "zaferi" simgeler!

"*Bazı kimseler pişmanlık ve devrime bağlılık gösterdikleri için Atatürk'ün Cumhurbaşkanı olarak yaptığı ricalar üzerine mahkemelerde beraat ettiler... Af, günümüze dek çok sık başvurulan bir yöntem oldu. Bu konuda Türkiye Cumhuriyeti kadar bu yönteme başvuran ülke sayısı zannederiz çok değildir*" (age, syf: 409)

Evet, Türkiye Cumhuriyeti kadar insan özgürlüğüne kasteden ve cezaevlerini tıkabasa dolduran, muhalefet üzerinde en alçakça oyunları oynayarak her dönemde toplumsal muhalefeti bu oyun ve zor yöntemleriyle bastıran bir ülkede her on yılda bir askeri darbeler ardından böylesi bir "af"fa başvurmak sanırız onu diğer ülkelerden ayıran önemli özelliklerden biridir. Ancak, bu TC açısından pek de övünülecek bir durum olmasa gerek. Böylesi halklar düşmanı bir devlet tüm toplumu en ağır baskı ve işkencelerden geçirdikten sonra başvurduğu sahte "af"larla ne kadar yüzüne insancıl bir maske takmaya çalışırsa çalışsın halkları aldatmayı başaramamıştır ve bundan sonra da başarması düşünülemez.

B-) "ÖZEL HARP DAİRESİ"NİN KURULUŞU, KONTRGERİLLA VE 12 MART

II. Dünya savaşı öncesinde dünyada varolan ordular dış tehlikelere, dış düşmana karşı oluşturulmuş düzenli ordulardır. Ancak savaş sürecinde ve sonrasında yükselen halk hareketleri birer birer zafer kazanıp, klasik sömürgecilik yerle bir edilince yeni koşullara uyacak yeni savaş biçimleri geliştirilmeye başlanır. Emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı verilen savaşlar giderek daha çok sınıfsal bir öze kavuşmaya başlar. Kendi varlığına yönelen bu ciddi tehlikeler karşısında emperyalizm klasik sömürgeciliğin yerine geçirdiği yeni sömürgeciliğe bağlı olarak yeni tip ordu örgütlenmelerine gider. Daha önceleri dış "düşmana" karşı savaş düzeni içinde örgütlenmiş olan orduları yeni-sömürgeciliğin siyasi, askeri, ekonomik ve kültürel stratejisi gereği yapısal değişikliğe uğrarlar. Yeni-sömürgelerdeki kukla ordular, dış düşmana karşı veya düzenli savaş esasına göre değil, "iç savaş, iç düşman"a göre yeniden düzenlenirler. Halkın muhalefetini etkisiz kılacak, onu denetim altına alacak özel sivil birimler oluşturulur ve bu birimler illegal yürüttükleri faaliyetlerle tüm toplumu bir ağ gibi saran ve tüm devlet düzeninde olağan-üstü yetkilere sahip olan örgütlenmelere dönüşürler.

Bu tip örgütlenmelerin yaratıldığı ve düzenin savunulmasında etkin bir tarzda kullanıldığı ülkelerin en bellibaşlılarından birisi de Türkiye'dir. Bu açıdan Türkiye örneğinin incelenmesi bu konudaki genel yapının kavranmasında büyük oranda yararlı olacaktır.

Türkiye'de "*Özel Harp Dairesi 1959'da, Türkiye ile Amerika arasında imzalanan ikili bir savunma anlaşmasından sonra kurulmuştu. Lübnan olaylarından kaygılanan Amerika, Türkiye'ye de komünist sızmalar olabileceğini düşünüp yardım önermişti. Bu tarihten itibaren geliştirilmeye başlanan Özel Harp Dairesi, tamamen sivillerden oluşan bir örgüt kurmuştu...*"

"*...1960'tan sonra kurulan Özel Harp Dairesi düşmanın arka cephesine atılacak özel bir gerilla kuvvetine komuta ederdi...* "(M.Ali Birand, 12 Eylül Saat 04, S: 88-89)

"Özel Harp Dairesi"nin kuruluşunun ideolojik temeli Amerikan askeri tezidir: "*Dışarıdan getirilen ve bazı askersel yöneticiler tarafından benimsenen doktrine göre, bugün baş düşman ülkenin dışında değil, içindedir ve bu da «iç yıkıcı eylem» dir.*" (Venceremos, Şiliye Evet Pinoçet'e Hayır, s:29)

Türkiye'de Genel Kurmay Başkanlığı'na bağlı olarak, "iç düşman"a -yani halka ve devrimci harekete- karşı "özel savaş" yürütecek "Özel Harp Dairesi"nin kurulmasından sonra, "Özel Harp Dairesi" de devrimci harekete ve halka karşı savaş tarzı olan "özel savaş" yürütecek "kontrgerilla"yı oluşturur.

Faik Türün, "*özel savaş 'örgütünü' klasik olmayan savaşma usüllerine göre teşkilatlandırılmış yetiştirilmiş kontrgerilla*" (Mihri Belli olayı, II. Kitap Marksist-Leninist Haziran Hareketi, Rasih Nuri İleri, s: 685) olarak tanımlar.

Yankı dergisinin 7 Ekim 1973 tarihli 133. sayısında ise, kontrgerilla'ya ilişkin şu görüşler yeralmaktadır: "*Bütün ülkelerde olduğu gibi, ülkenin güvenliğini sağlayacak kuvvetler arasına Komando-Gerilla temeli üzerine yetiştirilmiş bir yeni kuvvet daha katıldı. İşte 12 Mart'tan sonra isminden sık bahsedilen «kontrgerilla» örgütü böylece ortaya çıktı.*

"*Milli İstihbarat Teşkilatı yanında Askeri İstihbarat Teşkilatının bir parçası olarak çalışan ve halk dilinde «kontrgerilla» örgütü denilen örgütün görevi bilhassa bir savaş halinde düşman ajanlarının faaliyetlerini kontrol etmek, yıkıcı planlardan vaktinde haberdar olup bunları önlemek, kısacası yurdu düşmanın yıkıcı faaliyetlerine karşı üniformasız, yeraltı faaliyetlerinin kurallarına uygun olarak savunmaktı.*

"*Kontrgerilla düşmanın hukuk, kural tanımayan ajanlarına karşı aynı şartlar içinde savaşacaktı. Düşman ajanları öldürüyorsa o da öldürecek, düşman ajanları işkenceyle bilgi alıyorlarsa o da alacak, düşman tedhiş yapıp korkutuyorsa o da yapacaktı. Kontrgerilla'nın görevi, bütün çarelere başvurarak yurdu düşman karşısında savunmaktı. Bütün ülkeler gayri nizami kuvvet adı verilen bu kuvvetleri, aynı metodları kullanıyordu. Tabii Türkiye'de kullanacaktı.*

"*Türkiye'deki mesele, kontrgerilla örgütünün Türkiye'yi 12 Mart'a getirdiği farzedilen anarşi hareketlerinin ve örgütlerinin hem ortaya çıkarılmasında hem de önlenmesinde rol oynamasıyla çıktı.*" (Aktaran age, s: 686-687)

"Özel Harp Dairesi" ve "kontrgerilla" Ecevit iktidarı zamanında güncellik kazanarak, üzerinde tartışılmaya başlanır. M. Ali Birand, 12 Eylül Saat 04 adlı kitabında bu konuda şunları belirtiyor:

"*1974'te CHP hükümet olunca, birgün Genelkurmay Başkanlığı örtülü ödenekten para istemişti. Özel Harp Dairesi, VUSMAT (Amerika Askeri Yardım Heyeti) binasında otururken artık Amerikalılar parayı kesmişlerdi ve yeni bir yere çıkılması gerekiyordu.*

"*Başbakan bundan birşey anlamamıştı. Araştırttı, böyle bir kuruluş yoktu. Bütçede faslı da bulunmuyordu. Bu konuda brifing istedi. Başbakanlık konutunda sadece Ecevit ve Hasan Esat Işık'ın (Milli Savunma Bakanı) katıldığı bir toplantı yapıldı. Daha önceden binanın içinde gizli mikrofon bulunup bulunmadığı elektronik araçlarla tarandı.*

"*– Ne yapar bu örgüt?*

– Subversif (yıkıcı, bn) faaliyete karşıdır. Gerilla savaşı yoluyla bir istilaya karşı veya ülkeye sızacak güçlere karşı (kontrgerilla) mücadele eder.

– Nasıl yapıyorlar bu işi?

– Vatansever kişilerden oluşuyor. Biz de destek veriyoruz. Gizli silah depoları var. Bunu para kazanmak için yapmıyorlar. Aralarında resmi üniformalı asker yok." (s: 89)

Buradan da rahatça anlaşılacağı üzere, hem "Özel Harp Dairesi" ve hem de "kontrgerilla" CIA ve Amerika tarafından yönlendirilmektedir. Bu durum, Türkiye vb. ülkelerde, ordunun ve yönetimlerin –ister sol veya sosyal-demokrat, isterse sağ olsun– kukla niteliğini izah eder. Türkiye vb. ülkelerde yönetimleri CIA belirler, seçimler ise sadece bir görüntüdür.

"Özel Harp Dairesi" ve "kontrgerilla", CIA'nın Türkiye koludur. Görevleri emperyalizm ve yerli işbirlikçilerinin çıkarlarını korumaktır. CIA Türkiye'nin iç ve dış ekonomik, askeri ve politik siyasetine o denli önlenemeyecek kadar girmiş ve yön vermektedir ki, Başbakan iken İnönü ve Dişişleri Bakanı iken Çağlayangil bile bunu itiraf etmek zorunda kalmışlardır.

Şöyle demektedir İnönü: "*Daha bağımsız ve şahsiyetli bir dış politika izlenmesini istiyorsunuz. Herkes aynı şeyden bahsediyor... Bir görev veriyorum. Neticesi daha gelmeden Washington'un haberi oluyor. Sonucu memurumdan önce, Amerikan sefirinden öğreniyorum... Ancak, bu meselenin üstüne vakit geçirmeden eğilmek lazımdır. Yoksa bağımsız dış politikadan bahsedilemez. Hatta iç politikada bile bağımsızlık düşünülemez. Yapamazsınız bağımsız politika.*" (M. Şükrü Koç'tan aktaran, "CIA-Görünmeyen Hükümet" kitabına Onur Yayınevinin Notu, s: 12)

Çağlayangil ise bunu şöyle ifade etmektedir: "*12 Mart'tan bir süre önceydi. Böyle bir hareketin olacağı bana ihsas edilmişti Amerika sefiri tarafından. Bir akşam üstü, Sefir bana telefon etti. Bilalüzüm, Çağlayangil, evinize bir viski içmeye geleyim mi? diye sordu.*

"*Genel bir değerlendirme yaparken, sayın Çağlayangil dedi, biz devlet olarak (Türkiye'deki gelişmelere) sabredebiliriz ama, devlet dışında olanlar devleti bile dinlemeyenler sabredemeyebilir, dedi...*

"*Bundan açık birşey olmaz: 12 Mart'ta CIA vardır...*

"*...Şimdi nasıl yapar CIA? CIA yapar, organik bağlarıyla yapar* (yani Özel Harp Dairesi ve MİT, bn.).

"*Benim istihbarat şefim, kendisi farkında bile olmadan CIA benim altımı oyar.*

"*Elinde imkan var (yabancı) adamın. Girmiş, enfiltre benim içinde...*

"*Onun için hiç şaşmam, aramam da, bulamam ki. Nasıl yaptı, bulaman...*

"*Amerika, şuna aldanmaz: Bir memlekette demokratik idare olmuş, şoven idare olmuş, faşist idare olmuş, ona hiç bakmaz.*

"*Amerika, o memleketin kendisine ne ölçüde tabi olduğuna, kendi politikasına ne dereceye kadar satelit (uydu) haline gelebileceğine bakar.*

"*Değişik konularda siyasi baskı gelirdi. Ben şahsen bunlara göğüs germek durumunda kalmışımdır. «Birşey yapamazsınız» denirdi bana...*

"*Tahran'daydım... (Şah) bana dedi ki; «...Endişe» duyuyor musun? Bir iş çıkacak sizden, askerlerden bir şeyler çıkacak...üzülme. Siyaset bu, herşeyin sırası gelir, zaten sen de böyle düşünürsün. Asker birşey çıkaracak dedi...*

"*Senin ordun da isyan eder, benim ordum da isyan eder... Yani bir ordu isyan etmek kararını aldıktan sonra... nerede olursa olsun duman attırır.*" (Aktaran İsmail Cem, Tarih Açısından 12 Mart, s: 297, 298, 299, 300, 301)

Yukarıdaki sözkonusu açıklamalar CIA'nın Türkiye kolu biçiminde çalışan "Özel Harp Dairesi" ve "kontrgerilla"nın niteliğini anlamaya yeterlidir. Buradan da anlaşılacağı üzere, ister hükümetin izlediği iç ve dış politikadan ve isterse devrimci hareketin gelişmesinden kaynaklansın, sistemin ve yerli işbirlikçilerinin çıkarları sarsıldı mı bu örgütler hemen devreye girerler. Nitekim 12 Mart Askeri darbesi her iki nedenden de kaynaklanan bir müdahaledir. Denilebilir ki, "Özel Harp Dairesi" ve "kontrgerilla" ilk başarılı sınavını bu dönemde vermiştir.

O dönemde Demirel Hükümetinin izlediği iç ve dış politika, Amerika ve işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin taleplerine cevap verememektedir. Ayrıca bu politika, toplumun ezilen emekçi kesimleri ile gençliğin tepkisini çekmiş ve hızla yükselen bir muhalefet oluşmuştur. Önceleri dolaylı yollardan hükümet istifaya zorlanır, ancak Demirel buna yanaşmaz. Bunun üzerine ordu aracılığıyla verilen bir muhtıra ile istifa ettirilir. Nihat Erim başkanlığında yeni bir hükümet kurdurularak zorla güvenoyu aldırtılır. İç ve dış politikada ABD'yi rahatsız eden sorunların çözümüne geçilerek, üslerden yararlanma, U-2 casus uçaklarının uçuşuna izin verilmesi ve haşhaş ekiminin yasak-

lanması gibi konularda Demirel döneminde ortaya çıkmış bazı engeller ortadan kaldırılır. İçte ise, henüz örgütsüz ve ekonomik talepler etrafında da olsa gelişen işçi hareketinin gençlik hareketi ile bütünleşerek siyasal bir karaktere bürünmesini önlemek ve ezmek için sıkıyönetim ilan edilir. DGM'ler (Devlet Güvenlik Mahkemeleri) oluşturulur.

Hedef, bozulan "istikrarın" sağlamlaştırılmasıdır. Bunun için ise ilk hedef olarak yönetim değişikliğine gitmek gerekmektedir. Çünkü hedefler, ancak sağlam hükümetlerce gerçekleştirilebilecektir. Hükümet kurulur, gerekli girişimlerde bulunulur ve emperyalizmin bozulan istikrarını sağlama kavuşturmak için devrimci muhalefet ezilir.

Yönetim değişikliği konusunda fazla zorluk çekilmez. İnönü ve Çağlayangil'in yukarıdaki açıklamaları bu konuya ışık tutmaktadır. Ancak devrimci muhalefetin ezilmesi ve bunda "Özel Harp Dairesi" ile "kontrgerilla"nın oynadığı rol önemlidir ve çıkarılması gereken derslerle doludur. Dikkat edilirse, CIA devlet bünyesinde meydana gelen engeli kuklası ordu eliyle, halk içinde oluşan muhalefeti ise, "Özel Harp Dairesi" ve "kontrgerilla" eliyle ortadan kaldırmaktadır. Demek ki, "Özel Harp Dairesi" ve "kontrgerilla", halka karşı emperyalizmin bir savaş örgütü veya aracıdır, ve yöntemi ise, "özel savaş"tır. "Özel Harp Dairesi" ve "kontrgerilla" halka ve devrimcilere karşı sonsuz serbestlikte terör uygulama yetkilerine sahiptir. Hiç kimsenin bunu ne denetleme yetkisi vardır ve ne de gücü yeter. *"12 Mart sonrası dönemde adı sanı ortaya çıkan ve tedbirlerin, hatta soruşturmaların hukukiliğine de, insaniliğine de gölge düşüren kontrgerilla adlı örgütün bu resmi görüntülü, fakat gayri resmi örgütün niteliği ve amacı üzerindeki örtü kaldırılmamıştır."* (Aktaran Rasih Nuri İleri, Mihri Belli Olayı, s: 687)

Yukarıdaki sözler, Ecevit'in Yankı dergisine (sayı 133, 7 Ekim 1973) yaptığı bir açıklamadan alınmıştır. Ancak aradan geçen yıllar bu sözlerin geçerliliğini ortadan kaldırmamıştır ve yine iktidarda olduğu bir dönemde, 6.5.1977'de Korutürk'ü ziyaret eden Ecevit şöyle konuşmaktadır: *"Kimsenin bilmediği, Genelkurmay'da dahi kısıtlı kişinin haberi olduğu böyle bir örgüt kabul edilemez. Genç yaşında vatan için bu işe giren bir insan, ileride bunu başka amaçlarla da kullanabilir. Mutlaka bir denetimi olmalı."* (Aktaran M. A. Birand, 12 Eylül Saat 04, s: 89) Bu sözler bir kuklanın sızlanmalarından öteye gitmemiştir. Gün geçtikçe "kontrgerilla"nın karanlık faaliyetleri daha da artmış, emperyalistlerin çıkarlarına hizmet amacıyla devlet bünyesinde daha da etkin roller oynamaya başlamış ve üstelik kamuoyunda "kontrgerilla"nın varlığına değinen Ecevit'in efendileri tarafından dikkati çekilerek ağzına kilit vurmak zorunda bırakılmıştır.

12 Mart darbesine ulaşmadan önce, yoğun bir anti-komünizm propagandası yapılarak gericilik hortlatılmıştır. Henüz çok genç ve zayıf olan devrimci hareketin bünyesindeki bir takım kişiler ajanlaştırılmış, ya da içine ajan sızdırılmıştır. Hareketin ağır basan yönünün kendiliğinden kabarma olması ve örgütlülüğün zayıf oluşu bu tür sızlanmaları kolaylaştırmıştır. Bu ajanlar vasıtasıyla, geliştirilen devrimci eylemler provake edilmiş veya provakatif eylemler düzenlenmiştir. Örneğin; Mahir Kaynak vb. ajanların hareketin radikal eylemci eğilimini tahrik yoluyla rotasından saptırma çabaları sarfettiği açığa çıkmıştır. Bundan amaç, henüz kitleselleşmemiş olan hareketin önderlerini açığa çıkartmak ve imha etmektir. Buna, 6. Filo askerlerini Dolmabahçe'den denize atan Deniz'lerin idamı ile Amerika elçisi, CIA ajanı Commer'in arabasını yakan devrimcilerin daha sonra bir pusu ile kurşunlanmaları örnek gösterilebilir. Yapılan bu eylemleri, bugün sözde onların mirasçısı olduklarını iddia eden bazı güçler gibi, maceracılık veya provakasyon olarak değerlendirmek sözkonusu olamaz. Ancak, devrimci önderlerin bu eylemler sırasında tesbit edilerek daha sonra katledildikleri de açık bir gerçektir. Herşeye rağmen, o dönemde gelişen hareketin en ön saflarında yeralmak gerekmekteydi ve yapılan da budur. Burjuvazi bu gereklilikten yararlanmış ve bu eylemlerde sivrilen nitelikli devrimcileri, gelecekteki kitleselleşmiş hareketin önderleri olacakları ihtimalini dikkate alarak, daha hareket dalbudak salmadan imha etmeyi hedeflemiştir.

"Kontrgerilla"nın 12 Mart'taki rolü, devrimci hareketin açığa çıkarılması ve işkence-sorgu safhasıyla sınırlıdır. Ayrıca bu doğaldır da, zira "Özel Harp Dairesi" 1960 sonrasında oluşmuştur ve 12 Mart ilk pratiğidir. Onun pratik faaliyet organı "kontrgerilla" ise esas biçimini devrimci mücadelenin gelişimi ve şekillenmesine göre alacağı için daha fazlası da beklenemezdi. "Özel Harp Dairesi" ve "kontrgerilla" ilk örgütlenmesini devlet içinde yapmak zorunda olduğundan başlıbaşına sivil örgütlenmelere 12 Mart'ta rastlanılmaz. Daha çok, bakanlıklardan köy muhtarlıklarına kadar devlet yönetim kademelerinde; kamu hizmeti veren sağlık, ulaştırma, imar, yol-su-elektrik, eğitim vb. kurumlarında; ordu, polis, jandarma vb. güvenlik örgütleri içinde; sendika, dernek, spor kulüpleri vb. gibi kitle örgütlenmeleri içinde yuvalanmasını sürdürmüştür. Çünkü, "Özel Harp Dairesi" "kontrgerilla"nın görevi esas olarak devleti "yıkıcılık ve bölücülüğe" karşı korumaktır ve bu nedenle ilk elden onun içinde örgütlenmek zorundadır. Nasıl ki, devrimciler egemen sınıflar iktidarına karşı, kurtarmakla yükümlü oldukları halk içinde ilk elden örgütlenmelerini sağlamak zorunda iseler, "Özel Harp Dairesi" de halka ve devrimci harekete karşı savunmak zorunda olduğu devlet içinde ilk elden örgütlenmesini gerçekleştirmek zorundadır. 12 Mart'a kadar süren bu örgütlenme ilk meyvelerini 12 Mart darbesi ve sonrasında verir. Devlet, ordu ve polis teşkilatı içinde, kendi deyimleriyle, "çürük yumurtalar" tasfiye edilir. Böylelikle ilk görev yerine getirilmiş olur. Devlet "yıkıcılığa ve bölücülüğe" karşı korunmuş, "yıkıcılık ve bölücülük" ezilmiştir. Geriye kalan önderler ve devrimciler ise, hapsedilmişlerdir. Yaygın bir işkence teslim alma furyası estirilerek radikal eğilimin (THKP-C, THKO, TKP-ML) önderleri hemen hemen tamamen katledilir, geriye kalanların çoğu ise çizgi ile birlikte terbiye edilirler. Gerçekten de 1974 "af"fı ile bu terbiye edilmiş "sollar" cezaevinden çoğalmış olarak çıkar.

THKP-C cezaevinden ikiye ayrılmış olarak çıkar: Devrimci Gençlik ve Militan Gençlik. Militan Gençlik tümden devletle bütünleşmiştir. Zaten siyasi çıkışları THKP-C çizgisini inkar, ona azgın saldırı ve Sovyetler Birliği düşmanlığı temelindedir. Bu eğilim bir süre sonra Halkın Yolu adını alır. Halkın Yolu'nun esas görevi THKP-C çizgisinden alabildiği kadar potansiyel koparmak ve devrimci özünden boşaltmaktır. Bu misyonunu başarıyla yerine getirdikten sonra bu kliğin başını çeken Kamil Dede, Necmi ve İlkay Demir'ler faşizmin önünde diz çökerek günah çıkarır ve bir daha devrim "illetine" bulaşıp devlete karşı suç işlememe tövbesi içinde faşizmin devrim saflarındaki kalesi Aydınlık'a sığınırlar. Geriye kalanlar "Halkın Yolu"nun önüne bir "Devrimci" kelimesi ekleyerek durumu kurtaracaklarını zannederler ama bir daha varlıkları ne duyulur ne de görülür. 12 Eylül sonrasında da bu türden soysuz örneklere rastlamak mümkündür.

THKP-C'den geriye kalanlar önce Devrimci Gençlik ve Kurtuluş adları altında ikiye bölünürler, daha sonra Devrimci Gençlik içinden Acil çıkar, geriye kalanlar da Devrimci Yol adını alırlar. Kurtuluş, teoride sözümona THKP-C çizgisinin olumlu yanına sahip çıkar ve eksikliklerini eleştirir ama pratikte oportünizmden kurtulamaz. Acil daha ilk başta önderleri Hasan Basri Temizalp, İlker Akman ve Yusuf Ziya Güneş'i kaybeder, geriye kalanlar ise paramparça olurlar. Acil olarak hareket edenler sağa kayarak adeta yöresel bir örgüt haline dönüşürler. Devrimci Yol ise, küçük-burjuva radikal eğilimlerin yoğunlaştığı bir yapı olarak gelişir. Zaten kendileri de Devrimci Yol'u belli bir program temelinde yükselen bir örgüt olarak değerlendirmemektedirler. Daha çok genel görüşler etrafında bir birikim vardır. Bir çiçeğe toplanan arı yığınına benzemektedir. 12 Eylül tütsüsü bu yığını dağıtır, içinden bugün ibretle izlenen Devrimci İşçi ucubesi çıkar. 1978'lerde Devrimci Yol bünyesinde THKP-C çizgisinin terkedildiği gerekçesiyle Devrimci Sol adında bir çıkış olur. Ancak bu çıkış THKP-C çizgisini temsil etmek şöyle dursun, onu salt askeri bir bakış açısıyla, dar ve dogmatik bir tarzda kısırca yorumladığından pek etkili olamaz. Oysa, THKP-C çizgisi "öncü savaş" "kesintisiz devrim", "politikleşmiş askeri savaş stratejisi" gibi dar ve salt askeri olarak değil, siyasi muhtevasının özü, ortaya çıktığı dönemde devlete yönelmede reformcu-revizyonist çizgiyi mahkum edişinin taşıdığı bağımsız çizgi olgusu çerçevesinde ele alınmalıdır. THKP-C çizgisi dar, sağ veya sekter bir tarzda yorumlanınca onun mirasçısı olduklarını iddia edenler onu temsil edemedikleri gibi, özünden de boşaltmışlardır. Bu nedenle, 1920'lerden bu yana ilk kez TC'den bağımsız olarak şekillenen ve ona karşı ilk ciddi çıkışlardan biri olan THKP-C bağımsızlığını yitirerek anlamsızlaşmıştır. Bu miras üzerinde ise bugün utanç duyularak izlenen ucubeler oluşmuştur.

12 Mart döneminin bir diğer çıkışı ise, THKO'dur. THKO'nun önderleri de Nurhak'larda ve idamlarla imha edilirler. Geri kalanlar da cezaevlerine doldurulurlar. THKO 1974 "af"fı sonrasında cezaevlerinden iki parça olmuş çıkar. Biri yine direnişe saldıran ve onu maceracılık olarak nitelendiren inkarcı ve Sovyet düşmanı özellikdedir. Bu çizgi tam terbiye edilmiştir. Özellikle KUKH'ne karşı savaşımda Kemalizm'in bayraktarıdır. İçinde her türden ajan-provakatör cirit atmaktadır. Nitekim bunu kendileri de gizlemezler. Bu grubun görevi THKO çizgisinin potansiyelini devrimci özünden boşaltmaktır. Bunu da pek zorluk görmeden yerine getirir. TDY (Türkiye Devriminin Yolu) gibi bazı cılız çıkışlar olur ancak pek varlık gösteremezler. Sözde THKO çizgisinin "gerçek" savunucusu ve mirasçısı olarak ortaya çıkan Emeğin Birliği (TKEP) çizgisi çeşitli çevre ve örgütlerle flört ettikten sonra TKP'ye maaşlı memurlukta karar kılar. Bugün THKO mirasına baktığımızda da görülen şey içler acısı bir durumdur.

Bir de köylü devrimciliği biçiminde ve Şafak Revizyonizminin –Aydınlık– Kemalist çizgisine tepki temelinde ondan ayrışma sonucu şekillenen TKP-ML vardır. TKP-ML önderleri de bu dönemde katledilmişlerdir. TKP-ML de cezaevinden iki parçaya bölünmüş olarak çıkar. Kendisine Halkın Birliği adını takan kesimin başını, cezaevinde elde edilmiş bir kaç ajan-provakatör çekmektedir. Amaç yine aynıdır: Direnişe küfür ve azgın saldırı, devrimci potansiyeli özünden boşaltma. Bu yapılabildiği kadar yapılır ancak yeterli görülmez ve ismin önüne "Devrimci" kelimesi eklenerek kılık değiştirilir. Bundan sonraki temel rolü Kemalizmin Kürdistan'daki milisliğini yapmak olur.

TKP-ML'nin diğer parçası ise, önce Halkın Gücü daha sonra da Partizan adını alır. İbrahim Kaypakkaya'nın anısına bağlılık gereği mücadeleyi devam ettirecеklerini sürekli tekrarlayan bu örgüt, "halk savaşı, kızıl siyasi iktidar" vb. kavramları dilinden hiç düşürmez. Ancak İbrahim Kaypakkaya'nın ideolojisini daha da geliştirip yetkinleştirmek bir yana onu gerçek anlamda kavrayıp temsil de edemez. 12 Eylül darbesi ile birlikte daha da açıkça görülür ki, bu kavramları sadece ajitasyon ve propaganda malzemesi olarak kullanmış, fakat gereklerini yerine getirmemişlerdir. Gerçekte bir halk savaşı geliştirme yolunda çaba sarfetmemişlerdir. Dar köylü bir mantıkla yorumladıkları mücadeleyi çarpık yöntemlerle ele almışlardır ve bunun sonucu olarak da örgütün önde gelen yiğit ve dürüst kadroları ya TC. tarafından katledilmiş, ya hapsedilmiş ya da esrarengiz bir biçimde öldürülmüşlerdir. Sonuçta örgüt, yurtdışına kaçan devrim ve hapis kaçkınları tarafından ele geçirilmiştir. "Savaş devam ediyor" ajitasyonu ile örgütün devrimci dürüst potansiyeli cuntanın elinde imhaya terkedilmiş, zayıf bir örgüt yapısı temelinde sözümona cuntaya karşı savaş arenasını terketmedikleri iddiasıyla olumsuz koşullarda kadroları ısrarla bırakma tutumuna girilmiştir. Cuntanın azgın saldırıları altında, barınma koşulları yaratılamamış, halk temeline oturamamış bir yapı içinde devrimciler heba edildikçe de "Türkiye'de mücadele eden tek örgüt biziz" iddiasına sarılarak bu olumsuzlukta ısrar etmişlerdir. Mücadele diye adlandırdıkları şey ise, "ajan" adı altında rastgele adam vurmaktan öte birşey olmamıştır. Onlar için, devrimi değil, günü kurtarmak önemlidir. Bu nedenle, kadroların imhasıyla da sonuçlansa, "Türkiye'de mücadele ediyoruz" iddiasında bulunmak için bir kaç muhtar ve "ajan" vurmak pahasına cuntanın en azgınca saldırdığı koşullarda ülkede kalmakta inat edilmiş, böylece diğer solun potansiyelini çekme hesabı yapılmıştır. Cuntanın ezici darbeleri altında devrimci kadrolar heba edildikten sonra ve tam da mücadeleyi ülkede geliştirmenin gerektiği bir dönemde "geri çekilme taktiği" adı altında Avrupa'ya kapağı atmış ve militanları kendi kaderlerine terketmişlerdir. Giderek Partizan, PKK'ye olan düşmanlığından dolayı "Şafak Revizyonistleri"nden –şimdiki Aydınlık– alkış toplayacak düzeye kadar düşürülmüştür. İbrahim Kaypakkaya'nın bu güruha karşı ölüm pahasına mücadele ile geliştirdiği çizgi temelinde mücadele ettiklerini ve İbrahim'in izinden yürüdüklerini iddia edenler şimdi O'nun kararlıca üzerine yürüdüğü bu anlayışın sahiplerinden "aferin" alacak kadar bu çizgiye ihanet etmişlerdir.

1976-77 dönemini yaşayanlar bu, kemalist terbiye almış "Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği"nin ortak bir cephe oluşturduğunu hemen hatırlayacaklardır. Bu cephenin görevi, açıktan açığa devletin birliği ve bütünlüğü için Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı savaş yürütmektir. Türkiye'de ise, ipler emin ellerdedir. Bunların hepsinin markalarının ilk kelimesinin "Halkın" olması rastlantı değil, aynı fabrikada ve aynı iplikten dokunmuş olmalarındandır. Hepsinin misyonu aynıdır. Onların bu çizgisi adeta 12 Mart döneminde devlete karşı işledikleri "suçun" bedelini ödemelerinin ifadesidir. Bu bedeli, devleti savunarak, devleti tehdit eden gelişmelere, özellikle de KUKH'ne karşı "kutsal" ittifaklar oluşturarak ve öncü PKK'ye karşı cihad ilan ederek öderler.

12 Mart döneminde önderlerin katledilmesi ardından cezaevlerinde ortaya çıkan durum tam bir rezalettir. Tanrı arayıcılık ve teslimiyet alır başını gider. Günah çıkarmak için namaz kılmaya başlayanlar devrimci şiddet kullanılmasına lanet okuyarak pasifizm ve teslimiyetin yarım asırdan fazla bir süredir varolagelen kalesine sığınanlar rağbettedir. Tövbekarlığın mükafatı ise, TC'nin bahşettiği "özgürlük"tür.

Bu dönemde bir de "Doğucular" vardır. Bunlar, mahkemelerde bir halkın varlığını-yokluğunu tartışacak kadar sefildirler. "Doğucu" baylarımızdan Kemal Burkay diye biri de o sıralarda soluğu Almanya'da alır. Orada hemen sosyal-demokrasinin ajanlığı için yemin içerek mukavele imzalar. Bundan sonra ne pahasına olursa olsun emperyalist ağabablarının Kürdistan'daki temsilcisi ve onların çıkarlarının savunucusu olacaktır. Nitekim, "af" sonrası Türkiye'ye gelir ve görevine başlar.

"Özel Harp Dairesi" ve "kontrgerilla"nın başarısıdır bu. Muhalifi olan devrimci hareketi böylesine tanınmaz bir kılığa sokabilmiştir. Ancak bu da yeterli görülmez. "Özel Harp Dairesi", "kontrgerilla"yı sivil biçimde örgütlendirir. 12 Mart sonrası, "Komünizmle Mücadele Dernekleri", "Ülkü Ocakları", "Ülkücü Gençlik Dernekleri" ve tüm bunların tepesinde MHP yerden mantar biter gibi fışkırırlar. Elbette ki, bir de gelişmelerde bir emniyet sübabı rolü oynayacak Ecevit türetilir.

C-) 12 MART SONRASI "ÖZEL HARP DAİRESİ", "KONTRGERİLLA" FAALİYETİ ve BUNUN SOL'DAKİ TAHRİBATLARI

CHP-MSP koalisyonu sona erip Ecevit hükümeti yıkılınca yerine AP-MSP-MHP üçlüsünün oluşturduğu I. MC. (Miliyetçi Cephe) hükümeti kurulur. Bu kontr-gerillanın MHP şahsında resmen hükümet içinde yer alması demektir. İktidara ortak olduğu bu dönemde MHP bakanlıklardan belediyelere kadar devlet yönetim ağı içerisinde yoğun olarak örgütlenir. Devlet içinde resmen ve yaygın bir şekilde örgütlenmesine hiç kimse engel olamaz. Çünkü arkasında ucu CIA'ya dek uzanan sağlam bir dayanağı vardır. Bu örgütlenmeye bağlı olarak, MHP'nin alt örgütleri şeklinde faaliyet yürüten çeşitli örgütlenmeler toplum üzerinde tam bir terör estirmeye, ortalığı kana bulamaya başlarlar.

Bu dönemde "Özel Harp Dairesi"nin izlediği taktik, sol'un büyük bölümünün faşizm korkusuyla CHP etrafında kenetlenmesini, geriye kalan bölümünün ise, Ülkü Ocakları, ÜGD vb. faşist örgütlenmelerle çatışmalar içine çekilerek etkisiz kılınmasını sağlamak ve bu ortamdan yararlanarak devlet içinde faşizmin örgütlenmesini gerçekleştirmektedir. Bu taktikte oldukça başarılı da olur. Ancak, Türkiye'de sağlanan bu başarıya karşılık, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi'ni kontrol altına alma hedefinde başarı elde edilemez. 12 Eylül darbesine kadar sol, faşizm diye MHP görüngüsü ile uğraştırılır. Dikkatler esas hedef olması gereken devletten

uzaklaştırılarak, onun piyonlarına karşı mücadele esas mücadele yerine geçirilir. Diğer taraftan ise, asıl faşist örgütlenme devlet bünyesinde rahatlıkla gerçekleştirilir.

1978 Maraş katliamı bir dönüm noktasıdır. Bizzat MHP'nin teşvikiyle sıkıyönetim ilan edilir. Gerçekte bu, KUKH'ne karşı ilan edilmiş tek yanlı bir savaştır. Bu dönemde iktidarda olan Ecevit bir umut çiçeği olarak solar. 14 Ekim 1979 seçimleri CHP için tam bir hezimettir. Daha önceleri, *"mesele Türkeş meselesi, ÜGD meselesi değil. Mesele ana muhalefet partisi lideridir. MHP'yi de ÜGD'yi de kullanan odur, MHP kapanmış, ÜGD kapanmış ne olacak? O zihniyet ortada duruyor... MHP, ÜGD kapatılsın, mesele değil. Onları kışkırtan kullanan kim onlara bakınız"* (Ecevit'in 22 Temmuz 1979'da "Doğu"-gezisindeki açıklaması; aktaran Doğan Avcıoğlu, Devrim ve Demokrasi Üzerine, s: 13) diyerek Demirel'i suçlayan ve onu "faşist zihniyetin başı" olarak itham eden Ecevit, bu kez *"Ben bütün siyasi hayatımı riske edip, Demirel'in onlara muhtaç olmadan, özellikle MHP'ye muhtaç olmadan bir azınlık hükümeti kurmasına katkıda bulunabilirim. Halk Partisi'nin desteğini sağlamaya hazırım."* (14 Ekim 1979'da Korutürk'e istifasını vermek için gittiğinde söyledikleri. Aktaran M. Ali Birand, 12 Eylül Saat 04, s: 124) diyerek ona hükümet sunuyordu.

Ancak, Ecevit'in bu güçlere hizmet eden uygulamalarına bırakalım sol'u, burjuva köşe yazarları bile isyan ederler.*"Nitekim Milliyet gazetesini, CHP'nin adeta resmi bir yayın organı durumuna getirmeyi bile göze alacak ölçüde Ecevit yanlısı olan Abdi İpekçi,.. Ecevit hükümetinin gidişine daha birinci yılını doldurmadan teşhisini koyuyordu:* (Milliyet, 20.12.1978)

"Üstesinden gelinmesi güç sorunların altında ezilen, ezildikçe yarattığı umutları söndüren Ecevit'tir. Ve Demirel kendi sorumluluğunu gittikçe unutturmakta, yeniden bir umut olma noktasına gelebilmektedir.

Ecevit'in Türkiye'yi kurtaracağı şüphelidir, ama Demirel'i ve MC'yi kurtardığı kesindir." (Aktaran Doğan Avcıoğlu, Devrim ve Demokrasi Üzerine, s: 13-14). Üstelik Ecevit, Demirel ve tayfasını kurtarmakla da kalmamış, iktidarı ona kendi elleriyle teslim etmiştir. Deyim yerindeyse, icazetli sol'a ihanet etmiş, kendisine bağlanan umutları yerle bir ederek, kendi deyişiyle faşizmin başına iktidarın kapısını açmıştır. Yukarıda da değindiğimiz gibi bütün bu gelişmeler şu veya bu kişinin niyetinden öteye, perde arkası güçlerin hazırladıkları planlar çerçevesinde gerçekleşirilmiştir. "Özel Harp Dairesi" adım adım hayata geçirdiği bu plan gereğince, devlet yönetiminde faşizme geçişin koşullarını olgunlaştırmaya başlamıştır. Bu planın önemli bir aşaması olarak Maraş katliamı gerçekleştirilmiş ve sıkıyönetim ilanının koşulları yaratılmıştır. Böylelikle ordunun kaçınılmaz olarak gelişmelere müdahale edeceği, bunun bir ilk adım olduğu mesajı açıkça iletilmiştir. Bu durumu Ecevit'in tayfalarından Halûk Ülman ve Turan Güneş de itiraf etmek zorunda kalmışlardır.

Maraş katliamının hemen ardından sıkıyönetim ilanı üzerine görüşlerini şöyle belirtiyor Turan Güneş: *"1950'lerden beri hangi parti iktidarda olursa olsun, bunların Silahlı Kuvvetler'in yardımı olmaksızın siyasete düzen veremedikleri bir gerçektir. Siyasal hayatımızı, Silahlı Kuvvetler'in yardımı olmadan götüremiyoruz. En önemli sorun budur."* (Milliyet, 27.12.1978, Aktaran age, s: 10)

Halûk Ülman ise şunları söylüyor: *"Bu sabah Türkiye'de yeni bir dönem başlıyor. Buna 'CHP artı sıkıyönetim' denebilir. Bunun anlamı, Türkiye'de sivil politikanın iflas etmesidir. Türkiye'deki siyasal partiler ve siyasal kadrolar, sıkıyönetimi benimsemekle, asker desteği olmadan Türkiye'nin sorunlarını çözemeyeceklerini kabul etmektedirler. Bunun CHP iktidarında olması, parti için gerçek bir talihsizliktir. Türkiye'de demokratik rejim, uzun süredir CHP'nin ve Ecevit'in yarattığı umut sayesinde ayakta duruyordu. Şimdi bu umut iflas etmektedir. Biz, sıkıyönetimin ilanını desteklemekle bütün bunları kabul ediyor ve askere biz bu işi beceremiyoruz, gelin siz yönetin diyoruz. Bugünden sonra Türkiye'de yeni bir dönem açılmaktadır. Bu dönem, kitlelerin politika ve politikacıya inanç ve güvenini yitirdiği bir Türkiye, umut diye siyasal kadrolarda askeri yönetime yönelen bir Türkiye dönemidir... Politikacıların bundan büyük utanç duymaları gerekir."* (Milliyet, 27.12.1978, Aktaran age. s: 11)

Burjuvazinin sözcüleri bile gerçekleri bu kadar çıplak bir tarzda ortaya koyarken, sol bırakalım bu gerçekleri görme, yorumlama ve utanç duyulması gereken yapısını aşma, eski yolunda yürümeye devam eder. 12 Eylül darbesi sonrasında bile, anayasa oylaması, 6 Kasım 1983 parlamento ve 25 Mart 1984 belediye "seçimleri" sahtekarlığına kitleleri de kendileri gibi suç ortağı etmek için çağrıda bulunur. Bu bir gaf mıdır, yoksa bilinçli bir ihanet midir bilinmez ama, bu tavır ilk kez değildir. Neredeyse kökleşmiş, bir gelenek halini almıştır.

Örneğin; burjuvazinin en has sözcülerinden biri olan İnönü 12 Mart 1970'de; *"Türkiye zaman zaman restorasyon (onarım) dönemlerine girer. O dönemlere girildi mi ordu müdahale eder, bir süre kalır ve ayrılır. Bir süre geçer ve biz politikacılar işleri yine bozarız, yine ordu müdahale eder. Bu böyle gidecektir ve bu onarım dönemleri de gitgide sıklaşacaktır."* (Aktaran M. Ali Birand, 12 Eylül Saat 04, s: 13) derken, "Türkiye İşçi Partisi" Genel Başkanı 1 Şubat 1971'de, *"Batı demokrasilerine kıyasla Türkiye'deki demokrasi ne kadar sınırlı, biçimsel, yüzeysel olursa olsun, şu bir gerçektir ki, Türkiye, nisbi olarak tarihinin en özgür; ,sınıf ve kitle hareketlerinin en çok oluştuğu bir dönemi yaşamaktadır. Bu gerçek, (cici demokrasi), (biçimsel demokrasi) etiketlemeleriyle bir kenara itiliverecek bir şey değildir..."* (Aktaran İsmail Cem, Tarih Açısından 12 Mart, s: 19) diye diretir. Üstelik bu çok uzak görüşlü(!) belirleme, 12 Mart darbesinin hemen öncesinde yapılır. Bu, Türkiye sol çevrelerinin ne kadar dar bir bakış açısı ile boğulduğunun, gelişmeler karşısında ne kadar kör ve sağır olduğunun tipik bir örneğidir.

İlginçtir ki, düzenin temsilcileri düzenden umutlarını kesmiş ve düzenin sahteliğini açıkça dile getirirken, ki kendileri düzenin yaşamasından en çok çıkarları olan kesimlerdir, sol, ayakta bile duramayan düzene koltuk değneği olmaya soyunmuştur. Almanlarda bu duruma "Affen Theater" (Maymun Tiyatrosu) diyorlar. Türkiye sol'u hala böylesine bir karmakarışıklık içinde yüzmeye devam etmektedir. Geçmişte olup bitenlerden ders çıkarmak bir yana, maymunca bir taklit ve tekrar sürüp gitmektedir.

CHP'yi iktidarda tutan sol'un icazetidir. CHP de sol'un bu zaafını iyi tesbit ettiği için bunu adeta bir şantaj gibi kullanmaktaydı. Altan Öymen (CHP Grup Başkan Vekili) sıkıyönetimi, CHP'nin uygulaması bir nimetmiş gibi lanse ederek şöyle demekteydi: *"CHP yönetiminde sıkıyönetim uygulanacaktır, ama buna karşı çıkarsak sonunda CHP iktidarı olmadan sıkıyönetim uygulanır."* (Aktaran Doğan Avcıoğlu, Devrim ve Demokrasi Üzerine, s: 11) Ve gerçekten de icazetli sol çevreler bu propagandayı yaptılar. Aslında gerçek neden, sıkıyönetimin KUKH'ne karşı ilan edilmiş olmasıydı. "Bölücülük" ezilmeliydi! Sıkıyönetim de "bölücülüğe" karşı ilan edildiğine göre, icazetli sol için bir tehlike yoktu. Hele hele bu sıkıyönetim CHP hükümeti sırasındaysa kendilerini faşizme karşı da güvence altında hissedebilirlerdi. (!) Acaba gerçek böyle miydi? Bunu görmek için burjuva köşe yazarlarının o dönemlerdeki yazılarına bakmak yeterlidir. Onlar bile, sol'un bu utanç verici durumunu kabul etmiyorlar, eleştiriyorlardı:

Milliyet Gazetesi yazarı Refik Erduran 13.10.1979 tarihli yazısında konuya şöyle yaklaşıyordu: *"Ecevit iktidarının en yararlı desteği faşistler. Çünkü tüm aydın kesimimiz 'Artık İllâllah!' diye ayağa kalkmıyor ve şu iktidara olanca gücüyle yüklenmiyorsa, bunun bir tek nedeni var:*

– Faşistler hala ezilemedi. Ecevit giderse onların devleti ele geçirme komplosu yine hızlanır kaygısı.

Tuhaf ama gerçek. Bu hükümetin en büyük başarısızlığı, iktidarda kalmasını sağlayan en önemli etken oluyor.

Cumhuriyeti kuran:

– Ehven-i şer, şerlerin en büyüğüdür, demiş.

Zira beterin beteri var düşüncesi, insanı kıpırdayamaz ve sorunların üstüne gidemez duruma getiren bir kaytarıcılığın bahanesi de olur."

13.10.1979 tarihli 1 ay sonraki makalesinde ise:

"CHP'nin faşizme karşı sağlam bir duvar öremeyeceği 21 ayda anlaşıldı. CHP'nin 'bana oy vermezseniz faşizm gelir' savı da MC'cilerin 'bana oy vermezseniz, komünizm sizi yutar' korkutmacasına benziyor." (Aktaran age. s: 12) demekteydi.

Evet, sol'un faşizm tehlikesine karşı "burjuva demokrasisi"ni savunmuş olması onun kendi asli görevlerinden kaçtığı gerçeğini gözardı ettiremez. CHP ne faşizmi önleyebilir ve ne de MHP'yi kapatabilirdi. Çünkü, faşizm MHP değildi ve MHP'nin arkasında devletin esas sahipleri ve CIA vardı. MHP sol'un faşizm tehlikesi olarak oyalanması için ileri sürülmüş bir taktikti. Bu yüzden MHP hem dokunulmaz idi ve hem de CHP, sol'u baskı altında tutmak için MHP gibi bir faşizm "tehlikesi" olgusuna muhtaç idi, onu kapatması zararına olurdu. Bu olguyu görmezlikten gelerek, esas görevlerinden kaçmayı "demokrasi"yi koruma olarak nitelendirenleri Yalçın Küçük şöyle eleştiriyor; *"Türkiye'de solcular, demokrasi gerekçesiyle ve MHP ile mücadele adı altında CHP'nin kendisini ve Türkiye'yi Küçük Asya'dan alıp Brüksel'deki NATO Karargâh'ına bağlamasına razı oluyorlar. CHP'nin solu ipotek altında tutabilmek için MHP'ye ihtiyacı olduğunu görmezlikten geliyorlar. Devlet legalitesinin açığa çıktığı bir dönemde Türkiye'de burjuvazinin, sosyalistleri dar kalıplar içine sıkıştırıp gözlerine bir demokrasi at gözlüğü takmak için MHP gibi bir örgüte ihtiyacı olduğu unutuluyor."* (Aktaran age. s: 13) Bu gerçek, yalnızca MHP'ye karşı CHP'yi destekleyenler için değil, aynı zamanda MHP şahsında faşizme karşı mücadele verdiğini sananlar için de bir o kadar yakıcı ve geçerlidir.

Gerçekten de, 12 Eylül öncesindeki sol'un MHP'ye karşı savaşımını faşizme karşı savaşımla özdeşleştirmesi, Donkişot'un yeldeğirmenlerine karşı savaşımını kapitalizmle savaş olarak göstermesine benziyor. Sivrisineklerle savaş nasıl ki, bataklığı kurutmakla mümkün ise, faşizme karşı savaşta onun ürediği devlete karşı savaşmaktan geçer. MHP salt bir organdı. Bu organ değişebilirdi de, feshedilebilirdi de, ki cuntadan sonra feshedildi, ama bu faşizm olgusunu ortadan kaldıramazdı. Nitekim kaldırmadı da. Sol örgütler faşizme karşı mücadele ettikleri hayaliyle MHP ile uğraşırlarken, faşizm ordu şahsında halklarımızın başına musallat oldu ve artık ihtiyaç duymadığı MHP'yi de bir gecede feshetti. Faşizm bir devlet biçimidir, parti ise bir organdır. Parti eşittir devlet tezi ne burjuvazinin ve ne de proletaryanın anlayışında yer alamaz. Bu nedenle sorunun esas kaynağına, devlete yönelmek gereklidir, salt onun çeşitli görüngülerine değil.

"Özel Harp Dairesi"nin 1974 sonrası taktiği amacına ulaşır. Bu taktiğe göre: TC bir biçim değişikliğine muhtaçtır. Tepeden tırnağa kadar faşist bir devlet modeli en ideal olanıdır. Ancak bunu kolaylıkla ve tepki duyulmadan gerçekleştirmek için öylesine bir yol ve yöntem izlenmelidir ki, halka faşist devlet modeli dayatıldığında fazla tepki duyulmamalıdır.

Bunu gerçekleştirmek için, "Özel Harp Dairesi" ve CIA'nın hazırladığı kapsamlı bir plan uygulamaya sokulur. 1974 "af"fı sonrası oluşan sol'da iki nokta üzerinde durulur. Birincisi; bu sol'un devleti hedeflememesi, ikincisi ise, "bölücülüğe" karşı devlet tavrını takınması. Bu iki nokta gerçekten de sol'a egemen kılınır. Bunun, kimisinde CHP kuyrukçuluğu, kimisinde MHP piyonu ile çatışma ve asıl hedefi görememe, kimisinde "bölücülüğe" (KUKH'ne) karşı milisvari yöntemler kullanma, kimisinde ise, ona propaganda ve teşhir yoluyla saldırma biçimlerinde değişiklikler göstermesi işin özünü değiştirmez. Sol, devlete karşı savaştan alıkonulmuş, devletin birliği ve bütünlüğü için "bölücülüğe" karşı istisnasız olarak amansız bir savaş açmıştır. Sol böylece bloke edilirken, toplum, izlenen politikalarla öyle bir noktaya getirilmeliydi ki, Evren'in deyimiyle müdahalelerinin *"en son çare olduğu, başka hiçbir çare kalmadığı iyice anlaşılmalı"*ydı. (Aktaran M.Ali Birand, 12 Eylül Saat 04, s: 134)

Hesap çok açıktı. Türkiye gibi yeni-sömürge ülkelerde emperyalizmin çıkarlarına denk düşen bir yönetim ancak faşizm olabilirdi. 12 Mart bir zemin yoklamasıydı. Zaman henüz erken olduğu için atılan adım, devrimci hareketin ezilmesi, temel hak ve özgürlüklerin kısıtlanması maddelerinin anayasaya eklenmesi gibi bazı ön hazırlıklarla sınırlı kalmıştır. Çünkü, toplumun nezdinde parlamento ve partiler henüz tam teşhir olmuş değillerdi. Ecevit hala bir "umut"tu, Demirel ise, 12 Mart'ta zoraki istifa ettirildiği için toplum nezdinde etkinliğini koruyordu. Sol, halk adına hareket ediyor, halk içinde örgütlenebiliyordu. Oysa, faşizmin "en son çare olduğu, başka hiçbir çare kalmadığı iyice anlaşılmalı"ydı. Bunun için "Özel Harp Dairesi"nin planı gereği, sol'un bloke edilerek rotasından saptırılmasının yanısıra burjuva partilerinin de halkın gözünde teşhir olmasını sağlayarak umut olmaktan çıkarmak amacıyla sistemli bir faşist terör kampanyasının sürdürülmesi gerekmekteydi.

Bizzat "Özel Harp Dairesi"nin örgütlediği "kontrgerilla",çeşitli adlar altında bu faşist terörü yaygınlaştırdı. "Ülkü Ocakları", "ÜGD", "ETKO (Esir Türkleri Kurtarma Ordusu)", "TİT (Türk İntikam Tugayı)" gibi sivil görüntülü faşist terör timleri alabildiğine faşist terör estirdiler. Buna bir de istikrar sağlama adı adı altında devlet terörünü de eklersek sınırsız ve dizginsiz bir faşist terör olgusu ortaya çıkar. Zaten devletin emniyet kuvvetleri ikiye ayrılmıştır: "solcu" polisler sağ'ın etkinliğindeki alanlarda, sağcı polisler ise, sol'un etkili olduğu alanlarda terör estirirler. Mevcut sol'un bunun karşısında değil halkı, kendisini dahi koruyamaması durumu sözkonusudur. İzlenen politika ile "umut"lar birer birer söner. Toplum, içinde bulunduğu bu kaostan çıkabilmek için orduya kurtarıcı gözüyle bakmaya başlar. Politikası, aydını, basını hepsi orduya davetiye çıkarır. Bu kez durum farklıdır. Önceki müdahaleler irade dışı gerçekleştirilmişlerdir, ancak bu kez orduya çağrı yapılmaktadır. Ancak ordunun acelesi yoktur. Generallerin tümü Kenan Evren'in dediklerine *"Komutan haklıdır. Bırakalım bir süre daha ki toplum bizim haklılığımızı görsün... Bırakalım bu politikacılar biraz daha batsın ki, biz müdahale ettiğimiz zaman ne içeriden, ne dışarıdan kimse birşey diyecek durumda olsun. Haklılığımız yüzde yüz anlaşılmış olsun."* biçiminde katılmaktaydılar.

Peki,bütün bunlar yapılırken milyonluk kitleye sahip devrimci işçi sendikaları, partiler, örgütler ne yapıyorlardı? Neredeydiler? %50'ye ulaşan sol taban neden devrimcilerden değil de, ordudan medet umar hale gelmişti? Elbetteki bunun muhasebesi yapılacak, hesap vermesi gerekenler hesap vereceklerdir. Biz burada sorunun bir başka yönüne, "Özel Harp Dairesi"nin bu dönemdeki taktiklerine gözatalım.

Pratikte estirilen çift yönlü terör ile halk adeta mengeneye kıstırılmıştı. Bu mengeneyi "gevşetmeye" o dönemde yalnızca ordunun gücü yetebilirdi! Çünkü 49 parçalı sol'un kendisini kurtarmaya bile mecali kalmamıştı! İşte, "Özel Harp Dairesi" pratikte estirilen terörü ve solan umutları da birlikte ele alan psikolojik savaş ve bunun en etkili silahı propagandayı bu sürece paralel olarak yürüttü. Bu psikolojik propaganda savaşında bellibaşlı bir kaç nokta toplumun beynine adeta dikte ettirildi.

Psikolojik savaş, Pentagon ve CIA'nın hazırladığı «psikolojik operasyonlar» başlıklı bir yönerge temelinde yürütüldü. Bu savaşımın en etkili silahları ise TV, radyo, gazete, dergi, sinema gibi kitle iletişim araçları idi. Bu araçlar ile her kesimden kitlenin ruhuna hitap edildi. Çok karmaşık ama oldukça sistemli bir faaliyetti bu.

Bu yönergeyi hazırlayanlar *«bugün barışın "askersel olmayan araçlarla savaşın devamı" olduğunu ileri sürerek, çağdaş koşullarda "psikolojik propaganda veya psikolojik operasyonlar"dan yararlanmayı bu araçların başlıcası sayıyorlar: bu propaganda ve operasyonlar planlanıyor ve diğer ülkeler yurttaşlarının duygularını, tutum ve davranışlarını "ABD'nin politik amaçlarına ulaşılmasına elverişli" şekilde etkileme yönünde yaşama geçiriliyor. Söz konusu propaganda ve operasyonlarla, yönergede belirtildiği üzere, bezginlik ve ümitsizlik, gevşeklik ve ilgisizlik havası yaratılması, insanların kişisel çıkarlarını toplumsal çıkarların üstünde tutmaya teşvik edilmesi... kuşkucu bir hava ve tutum yaratılması görüş ayrılıkları ve çekişmelerin körüklenmesi, insanların davranışlarının karışıklık ve düzensizliklerle yozlaştırılması... öngörülüyor»* (Venceremos Şili'ye Evet, Pinoçet'e Hayır, s: 52)

Gerçekten de 12 Eylül öncesine bakıldığında sol'da ve toplumda yaşanan tam da böylesi bir durumdur. Toplumun gerçek sorumluyu görememesi için öylesine karmaşık bir propaganda yapılır ki, tam bir keşmekeşlik kaplar ortalığı. Kimisi ümitsiz, bezgin, ilgisizdir. "Bana ne"cilik almış başını yürümüştür. "Türkiye'yi ordudan başka kimse

kurtaramaz" görüşü giderek benimsenerek kendi özgücüne güvenduygusu yitirilir. İşsizlik, enflasyon ve karaborsanın önü alınamaz. Yaşam çekilmez hale gelir. Buna karşı oluşan tepki ise, sağ-sol, alevisünni, AP-CHP-MHP-MSP çatışmaları içinde özünden boşaltılarak gerçek hedefe yönelmeden bertaraf edilir. Sol'un hali içler acısıdır. İster bilinçli, isterse bilinçsiz olsun, devrimci muhalefetin zayıflamasından başka bir anlama gelmeyen ve CIA talimatıyla çakışan, görüş ayrılıklarının derinleşmesi ve parçalanmalar adeta bir yarış halinde sürer gider. Zaten sınırlı bir alana hapsedilerek karantinaya alınmış sol, biyolojideki amip gibi çoğaldıkça çoğalır. Ancak niteliksel değil, niceliksel, isimde ve sayıda bir çoğalmadır bu. Yoksa yığınlaşma ve örgütsel olarak güçlenme anlamında değil. Devrim için bir çaba değil, birbirini çomaklama, bölme, milletvekili transferleri gibi kadro transferleri için uğraşılır. "Sol" gazeteler, dışındaki örgütlerden kendine katılanların nasıl "doğru"yu bularak imana geldikleri haberlerini vermeye başlarlar. Bu, burjuva basınında sık sık rastlanan hıristiyanların hak yolunu bularak müslüman olup Josef'in Yusuf, Maria'nın Meryem adını almaları haberlerini anımsatmaktadır. Evet, acı ama gerçek. Bir hıristiyan müslüman olup ad değiştirerek ne kadar doğruyu bulmuşsa, mayası aynı, ismi değişik iki ayrı örgütten birisini tercih etmek de o denli doğru yolu bulmaktır. Oysa Engels "*Propaganda da doğru taktik, muhalefetten bazı kimseleri ve örgütten ayrı üyeleri çekip almak değildir, henüz hiçbir örgüte üye olmayan geniş yığınları etkilemektir*"(49) der. Kısacası, sol toplumdan izole edilmiş, kendi içinde ise bir didişme ve çekişme ile kendi kendisini kemirerek tüketilmektedir. Bu konumuyla halka önderlik yapacak hali yoktur. Ve halkın da böyle bir beklentisi kalmamıştır zaten.

Kişisel kaygı, endişe ve duygular ön plana geçirilmiş, hekes gemisini kurtaran kaptan olmaya itilmiştir. Basın yayın organları sürekli ve kulakları tırmalayan çığlıklar düzeyinde "Can güvenliği", "Mal güvenliği", "Geçim derdi" konularını tam sayfa manşetler halinde atarken aynı konular radyo ve TV haber programlarında da birinci sıradadır. O kadar ki, ölüm olayları artık kanıksanır hale gelir. Yapılan zamlar yaşamın ayrılmaz bir parçasıdır. Artık iktidarda bulunan yönetimlerin ne can, mal ve namus güvenliğini sağlayacağı, ne de işsizliği enflasyonu önleyebileceğine hiç kimsenin inancı kalmamıştır. Generallerin dediği "politikacılar iyice batsın" sözü artık bir gerçeklik haline gelmeye başlamıştır.

Psikolojik savaşın en belirgin uygulamalarından birisi de toplumsal değer yargılarının altüst edilmesidir. Namus, aile, çocuk, ana-baba, kadın-erkek ilişkisi kavramları altüst edildi. Fuhuş, zina gazetelerin en rağbet gösterdiği haberlerdendir. Analık babalık duyguları çarpıtılmış, çocuklar adeta cam bir fanus içine konulmak gibi dış dünyadan ve yaşamdan kopartılarak, ana baba yanında bir yaşam sürdürmeye zorlandılar. İmkanları olanlar çocuklarını "Kurtarmak" için yurtdışına yolladılar. Metres yaşam adeta tercih edilmesi gereken bir yaşam olarak gösterilmeye başlandı. Oysa egemen sınıfların "kanununa" göre bu zinadır ve suç teşkil eder, ama bu hem televizyon dizilerinde oynayan filmlerle resmi yoldan, hem de basında artist, şarkıcı takımının metres yaşam, hatta bakanların metresleri ile ilgili seri yazılarla biraz da trajik bir biçimde propaganda konusu yapılmaktadır. Gazeteler peşpeşe geçim sıkıntısı nedeniyle evlenmenin güçleştiğini haber olarak vererek böylesi bir yaşamı meşrulaştırmaya başladılar. Bu dönemde yaşanan olaylar tam bir siyasal, sosyal, ekonomik, kültürel ve ahlaki bir çöküşün ifadesidir. Toplum çığırından çıkarılmıştır. İşte II. Cumhuriyetin kurucusu, Türkiye'nin yeniden kurtarıcısı II. M. Kemal bu zemin üzerinde yükselir. Kurtuluş savaşı öncesi de Türkiye viranedir, şimdi de. Ama biri dış güçler tarafından, şimdiki ise kendileri tarafından bu hale getirilmiştir. İlki trajedidir, şimdiki ise tam bir komedi.

İzlenen Psikolojik savaşla neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayırdedemez hale getirilen toplum gerçek çıkarlarıyla bağdaşmadığı halde orduya kurtarıcı gözüyle bakmaya başlamıştır.

Bu politika ile toplum o denli alıklaştırılmıştır ki, 12 Eylül sonrası uygulamalar geçmişe oranla taş çıkartırcasına daha pervasızca olmasına rağmen tepki gösterilmemektedir. Kenan Evren 12 Eylül öncesinde can, mal ve namus güvenliğinin olmadığını sıksık hatırlatarak toplumun kendilerine minnet borcu duyması gerektiği vaazini sürekli tekrarlamaktadır. Aslında değişen birşey yoktur. Sadece eskiden "gayri-resmi ve gayri-meşru olan şeyler şimdi resmileştirilip meşrulaştırılmıştır! Ve Turgut Özal toplumun gözünün içine bakarak "*eskiden %30 zam oldu mu ortalık karışırdı, şimdi %100 zam yapıyoruz ama kimseden ses çıkmıyor*" diyerek bunu başarı olarak göstermektedir. İMF heyeti daha fazla, daha fazla zam diyerek diretmekte, zam yapmaktan çekinilmemesi gerektiği, çünkü Türkiye'nin Kuzey-Afrika ülkelerine benzemediği zamlara tepki duyulmayacağı söylenmektedir. Peki nedir bu Kuzey-Afrika ülkelerinde olan? Sadece ekmek vb. temel gıda maddelerine az bir zam –o da yıllar sonra bir kez– yapılmıştır. Toplumun tümü sokaklara dökülür çatışırlar ve zamı hükümete geri aldırtırlar. Bütün bunlar, yeri geldiğinde onlara göre çok ileri ve çağdaş olunduğunun iddia edildiği Kuzey-Afrika ülkeleri Tunus, Fas, Mısır gibi ülkelerde olmaktadır. Gıda maddelerine yapılan zam Sudan'da hükümeti devirmiştir, ama Türkiye'de olmaz bu. Peki niye olmaz? İşte sol bunu da izah edemez.

Psikolojik Savaş'ın en önemli hedefi ise KUKH'dir. Ordunun "*en duyarlı olduğu nokta, ülkenin parçalanmasına yol açabilecek BÖLÜCÜLÜK akımlarıdır.*

"*Sivil kesimlerinde de bu ilkeler öğretilir. Ancak ordudaki benimseme, eğitimde bu noktaya verilen ağırlık nedeniyle bambaşkadır.*" (50)

Özel Harp Dairesi,MİT, Kontrgerilla üçlüsü Türkiye'de başarılıdır. Ancak aynı başarısını Kürdistan'da sürdüremez. Türkiye'de sol kontrol altındadır, gidişat ordunun isteğine uygundur. Kamuoyu Kürdistan sorununa karşı "bölücülük" demogojisi ile duyarlı kılınmıştır. Sol KUKH'ne karşı tam tekmil bir yeniçeri ordusu gibi savaş açmıştır. Tüm bunlar Türkiye cephesinde TC açısından olumlu gelişmelerdir. Ama KUKH'nin gelişimini engellemeye yetmemekte, KUKH ve Ulusal Bağımsızlık çizgisi bir çığ gibi büyümektedir. Bunlar Genel Kurmay'ın gözünden kaçmaz. 1978'in yaz aylarında Genel Kurmay'ın "*sabit fikir halinde duydukları en derin kuşku, bir Kürt ayaklanmasıydı. Bazı bilgiler bir araya getirildiğinde, 2-3 yıl içinde Türkiye'de kendini Kürt kökenli kabul edenlerin bir ayaklanma gerçekleştirebilecekleri sonucuna varılmıştı. Üzerinde durulan bir diğer veri de, doğu bölgelerinde askerlik çağına gelmiş gençlerin sürekli şekilde erteleme yoluna gitmeleriydi.*"(51)

Buna karşı ordu ilk tepkisini "Kanatlı Jandarma" tatbikatıyla gösterdi. Gözdağı niteliğinde olan bu tatbikatın diğerlerinden ayırdedici özelliği "düşman" olarak yerel elbiseler giydirilmiş askerlerin, Türk ordusu karşısında Kürt halkını temsil etmesiydi. Tatbikat gereği temsilen ordu Kürt aşiretlerinin ayaklanmasını bastırıyordu. Yalnız burada büyük bir yanılgı içine düşülmüştü. Çünkü Türk ordusu karşısındakiler gerçekte bir kaç aşiret değildi. Modern bir Ulusal Kurtuluş Hareketi vardı. Belki tatbikat ile geçmişe çağrışım yapılmak istenmişti ama yine de bu tür gösterilerle bir Ulusal Kurtuluş Hareketinin engellenemeyeceği açıktı.

Bu gidişin akışını "sivil" yönetimlerin durduramayacağı çok bariz olarak ortaya çıkınca ordunun işe el atması gündeme girer. Kontrgerilla'nın tezgahladığı Maraş provakasyonu ile KUKH'ne karşı sıkıyönetim ilan edilir. Bu Kürdistan halkına karşı ilan edilen tek yanlı bir savaştı. Toplu tutuklamalar, işkence, jandarma ve polis terörü, operasyonlar giderek artar. Tüm bunların yanısıra devlet geçmişte kullandığı milis aşiretler yerine bu kez milis "sol" örgütlerini KUKH üzerine salar. Ayrıca yerel dayanakları feodal eşkiyalar da bu savaşta devletin yanındaki geleneksel yerlerini alırlar.

1979 Yılı Şah'ın devrilmesi ve Doğu Kürdistan'da mücadelenin yükselmesi ile başlar. Aynı yılın ilk dört ayı Genel Kurmay'ın Kürdistan gezileri ile geçer. 3-5 Ocak'ta Adana-İskenderun-Gaziantep-K.Maraş-Malatya-Elazığ ve Erzurum'da incelemelerde bulunulur. 19 Ocak'ta 6 Sıkıyönetim Komutanı, Kuvvet Komutanları ve Genel Kurmay toplanır. 22 Ocak'ta MGK; 19 Şubat'ta Başbakan, ilgili bakanlar, Sıkıyönetim ve Kuvvet Komutanları; Genel Kurmay; 20 Şubat'ta Yüksek Askeri Şura; 23 Şubat'ta yine MGK; 29 Şubat'ta yine Başbakan ve tüm komutanlar toplanırlar. 2-3 Mart'ta Sarıkamış'ta 3. Ordu 9. Piyade Tümeni Kış 79 Tatbikatı, 2 Nisan'da Milli Güvenlik Kurulu toplantısı, 16-20 Nisan'da Diyarbakır 2. Taktik Hava Kuvvetleri Plan Tatbikatı, Batman'da 7. Kolordu Plan Tatbikatı, Erzincan'da 3. Ordu Plan Tatbikatı yapılır. Dikkat edilirse bu bir savaştır. Ve zaten Kenan Evren 3 Mart'ta Sarıkamış'taki Tatbikat sonrasında gazetecilerin de katıldığı içkili yemekte sarhoşken savurduğu narasında "*iç ve dış güçler adeta el ele çalışıyorlar. Şunu çok iyi bilmenizi istiyorum ki, bu vatanı kimse bölemez. İsteyen tecrübe* etsin"(52') diyerek bunu açıkça ilan etmiştir. Nihayet Amerika da darbeye yeşil ışık yakar. Carter'in başkanlığındaki Amerika yönetiminin görüşü "*Mayıs 1979'da istikrarın ancak askerlerin müdahale etmesiyle kurulabileceği*"(53) biçimindedir.

Aslında TC'yi darbeye zorlayan şey KUKH'dir. Çünkü o olmasa faşizm bir polis devleti olarak düşünülmüştür. Ama KUKH polisiye tedbirlerle Türkiye Solu gibi kontrol altına alınamamaktadır. Hatta sıkıyönetim bile bir çözüm olamamıştır. Doğrusunu da belirtmek gerekirse hiç bir şey çözüm olamayacaktır. Bu görüş sadece bizim iddiamız değildir. Pentagon da uzun vadede böyle düşünmektedir. Amerika'da yayınlan US Armed Forces (ABD Silahlı Kuvvetleri) dergisi konuyu şöyle ele almaktadır. (Haziran 1980)

"*...Türkiye'deki gelişmeler öyle bir noktaya gelmiştir ki, Türk Silahlı Kuvvetlerinin müdahalesinden başka bir çıkış noktası görülmemektedir... Türk Silahlı Kuvvetleri müdahale edecek, ancak gelişmeleri uzun vadede ordu da* **düzeltemeyecektir.**(abç)" (54)

Ve nihayet apoletli türedi karikatür, ısrarlara dayanamayıp çıkarılan davetiyeleri kabul etmenin zamanı geldi diyerek kılıcını çeker, doğum sancısı çeken TC'nin karnını yararak merakla ve dört gözle beklenen faşizm gudubetini gözler önüne serer.

Egemen sınıf sözcüleri şaşkındırlar. Ama şok geçtikten sonra ordunun eskiden olduğu gibi işleri düzelterek devleti yeniden kendilerine devredecekleri düşüncesiyle ellerini ovuşturarak sevinçle karışık merak içinde bir bekleyişe koyulurlar. Ancak umduklarını bulamazlar. Her birinin kulağının tozuna bir tokat vurularak herşeyi yüzlerine gözlerine bulaştırdıkları için –ama bunca yıllık hizmetleri hiç dikkate alınmaksızın– bir kenara fırlatılırlar. Artık uşaklıkları da para etmemektedir. Ağlayıp sızlayanların bir kez de kulakları çekilir uslu durmaları için ve ses seda kesilir.

Özel Harp Dairesi'nin Pentagon ve CIA patentli planı tutmamış, KUKH tarafından bozulmuştur. Ordu'nun ¾ ü Kürdistan'a kaydırılır. 1920-40 sonrası askeri işgal yeniden şehir-şehir, kasaba-kasaba, nahiye-nahiye, köy-köy yinelenir. Asker postalının çiğnemediği bir karış toprak, işkence görmeyen, dayak yemeyen ev kalmaz. Henüz bir gerilla birimi bile olmayan KUKH'ne karşı tam teçhizat özel komando birimleriyle havadan ve karadan takviyeli 300 bin kişiden fazla bir kuvvet harekete geçirilir.

İcazetli sol sevinmektedir. "Bravo, terörizme bizde karşıyız, terörizmin sağıda soluda ezilmelidir" diyerek radyosundan tebrik mesajları yollar. "Hele bölücülük o daha tehlikelidir, o en başta ezilmelidir" diyerek hedefe iyi nişan almasını öğütler. Bir yandan da "Yurtsever" general Evren ve Saltık'a "sizleri aldatmak isteyen Ersin, Şahinkaya gibi kötü generallere uymayın" diyerek taktik çizilir,"Sol darbe olduğundan da elden bavul kendilerini bu yaratana teslim etmek için sıraya girilir. Nasıl olsa bir sorgu ve bir kaç gün gözaltı ile bırakılacaklardır (!) Çünkü MHP'yi "kapatanlar" ancak solcu olabilir(!) Ama umduklarını değil bulduklarını alırlar.

Birde "radikal sol" vardır. Bunlar hemen "savaş"ilan ederler! Tabi hemen kimisi "öncü" kimisi gerilla" kimisi "halk savaşını" başlatır (!) Kimileride "toplu silahlı ayaklanmayı" örgütlemeye koyulur(!) Ama "Demir Yumruk" operasyonları bu "yiğit savaşçıların" gözünü açar. Ateşle oynamış, ellerini yakmışlardır. Hepsi de bir anlık 27 Mayıs çocukları olduklarını unutmuşlardır. Bu kez kendilerini affettirmek için kuyruk sallamaya, en başta kendi örgütlerini tasfiye etmeye koyulurlar. Yeterli görülmez, PKK tasfiye edilmelidir diye büyükbabadan emir gelir. Başlarlar icazetlisi, "radikali", harıl harıl anti-PKK faaliyete. Aydınlık, Evren'in sağ kolu hemen bağırır: "olmaz! dağınık savaşıyorsunuz,... Apoculara karşı savaş Aydınlık kalesinden yürütülür!" diyerek, hepsini "Apoculara karşı ölümden bile korkmayan kahraman mehmetçik Aydınlık" önderliğinde fiilen birleşmeye çağırır. Bu komedi Türkiye Solu'nun ucubeleşmesinin göstergesidir.

"*Açıktır ki, Türkiye sol'u en temel sorun olan devrimci demokrasi sorununda reformizmi aşamadı. 27 Mayıs Anayasası'nın yasal çerçevesi içinde biçimlenen bu sol, bu çerçevenin dışına çıkmaya çalıştığı ve çıktığı anda bireysel terörizme düşmekten kurtulamadı; ihtilalciliği ve devrimci direnişçiliği geliştiremedi. Türkiye zemininde kendisini düzenin çizdiği sınırlar içine hapsetmiş olan yasal sol yasadışılığa geçemedi, geçse bile gerekli olanı yerine getiremedi. Bunun en temel nedeni bu sol'un resmi zeminde doğmasıydı. 27 Mayıs Anayasası temelinde doğan, bu Anayasayı kendisine temel alan ve bu Anayasaya bağlı olan bir Sol'un gücü ne olabilir? Kaynağını 27 Mayıs Anayasası'nda bulan bu sol'un, adı geçen Anayasa'nın aşılmasıyla birlikte kendisinin de aşılacağı açık değil midir? Ama bunu göremeyecek kadar öngörüsüz ve insiyatifsiz, devrimci demokrasiyi geliştirmek, yetkinleştirmek ve uygun stratejiye taktiklere kavuşturmaktan uzak, tüm kahramanca özverilere ve soylu direnmelere rağmen yine de reformizmi, 27 Mayıs Anayasası'nın çizdiği sınırları ve dolayısıyla Kemalizmi aşamayan bir sol, işte Türkiye Sol'unun durumu budur.*"

"*Türkiye Sol'unun,Türkiye Sosyalist ve Demokratik Hareketinin kendisi için temel aldığı tarihsel miras nedir? Hemen belirtelim ki, Türkiye Sol'u, TKP'nin esas aldığı tarihsel miras ve politikadan bir adım ileriye geçebilmiş değildir. Tarihi yorumlamaya çalışır, ama gücü yetmez; politikada devrimciliğe ulaşmak ister, ama bunda yeterince başarı sağlayamaz; başarmaya çalıştığı anda da devlet, kontr-gerilla ve 12 Mart faşizminin sert darbeleriyle karşılaşır ve ezilir. Soylu çıkışlar yapmak ister, ama sonunda kendisini darağacında bulur*"(55)

12 Eylül kılıç darbesi nasıl ki, bu kemalist Cumhuriyet'in içindeki gudubeti bir süngü darbesiyle dışa vurdurmuşsa, bu olduğu gibi Sol'a da yansır. Süngü darbesi sol içindeki gudubeti de dışarı döker.

Devrim, direniş, mücadele gibi soylu kavramlar lanetli ilan edilir. Bunu ağzına alanlar "fanatik, yobaz, ot, yaşamasını bilmeyenler" olarak nitelendirilir. Hele devrim ve halk için şehit düşmek ölümün üzerine korkusuzca yürümek İspanya'da "Yaşasın ölüm "diyen "faşistle özdeş" olmaktır.

Avrupa'da yayın hayatına başlayan "Demokrat Türkiye" ile Türkiye'de yayına başlayan "Tan" gazeteleri aşk ve cinsel yaşam konusu üzerinde yarışmaya başlarlar. "Demokrat Türkiye", "Devrimci yemez mi, Devrimci giymez mi, Devrimci sevmez mi, eğlenmez mi, içmez mi?" diyerek CIA yönergesine uygun bir biçimde özel yaşam duygularını dürtüklerken; "Tan" gazetesi bol bol çıplak kadın resimlerini birinci sayfadan tam renkli ofset baskı ile ve manşet atarak hayvanlığın eşiğindeki sapık cinsel ilişkileri, aşk hikayeleri, seks cinayetlerini ve skandalleri anlatmaya başlar.

Hemen unutmadan belirtelim ki, bu utanç, öfke ve tiksinti uyandıran tablo halen sol'culuk adına savunulmaktadır. Siyasal kılıf ise "Yeni Sosyalizm" ve "Yeni Demokrasi" arayışı içinde "modern toplumsal ve sosyal" ilişkileri yaratmak, "komünist enternasyonal"i yeniden kurarak kendisini kurtaramayanların dünyayı kurtarma Donkişotluğu, geçmişin eleştirsi adına ne kadar direnişçi ve sahip çıkılması gereken öğe varsa canına ot tıkamak; her şeyi inkar ederek sil yeni baştan herşeyi tartışmak vb. biçimlerdedir. İcazetli kesim ise tüm varlığını meşrulaşmaya hasrettiği için bu kez de kendisini faşizmin platformunda meşrulaştırmak için 6'lı birliği oluşturur. Ne gariptir ki halkın adına yola çıktığını ve onu kurtaracağını iddia edenler meşruiyeti halktan değil, faşizmden alma gayreti içindedirler(!)

"Öncü"leri bu halde olan Türkiye halkı ne halde! Bunun gazete manşetlerinden bile anlamak mümkün "iki çocuk annesi böbreğini satıyor(!), "Tutukluyum böbreğimi satıyorum(!), "Zor durumdayım böbreğimi satmak istiyorum(!) vb. bunlar ilanlar. Satılık şeyler yalnız

Devamı Syf: 22'de

"MUHAYYEL KÜRDİSTAN BURADA MEFTUN" DEĞİLDİR!

1930'da Ağrı isyanından sonra zamanın sömürgeci basın organları yayınladıkları karikatürlerden birinde Ağrı dağı üzerine bir tabut koyarak şu sözleri Yazmışlardı: *"Muhayyel Kürdistan burada Meftundur."* Bununla *"kurulması zaten hayal olan Kürdistan buraya gömüldü"* denilmek isteniyordu. Bunun üzerinden 55 yıl geçti. Bu kez, yine Ağrı'da hem de doruklarından tutuşan bir isyan ateşi yükseliyordu. Evet, Ağrı'nın doruklarına gömüldü denilen Kürdistan, yeniden diriliyor, ayağa kalkıyor ve sömürgecilere unutamayacakları bir ders veriyordu.

Günlerce süren bir operasyondan askerler elleri boş dönmek zorunda kaldılar. *"3000 m'de, 4000 m'de ve en son 5000 m'de kıstırdık"* diye manşetlerden düşmeyen Ağrı operasyonu esnasında partizanların yuvarladığı kayalar altında kalan birçok asker öldü veya yaralandı. Yine günde en az 2-3 defa o da saatlerce süren çatışmalar olmasına rağmen, her seferinde kayıplar yine sömrgecilerden oldu. Nitekim Türk sömürgecileri de içine düştükleri acizliği gizleyemeyerek, basın organlarına da yansıttılar. Hala Ağrı dağında süren operasyonlarda sonuç alamayan askeri birliklerin bir kısmı geri çekilirken, diğer bölümü ise, dağda kamp kurdu.

Ağrı İsyanı döneminde de dağa çekilen isyancılar, kısa bir sürede katledilmişlerdi. Sömürgeciler yine aynı tarz bir gelişmeyi bekliyorlardı. Ama bu kez hevesleri kursaklarında kalırken, Partizanların izine bile rastlayamadılar. Savaşın bu kez daha farklı yürütüldüğünü sömürgeciler de kabul etmek zorundadırlar. Eskinin aşiret birlikleri ile değil, günümüzün en bilimsel ideolojisi ile donanmış ve usta askeri taktiklerle savaşan birlikleri ile karşı karşıyadırlar. Bunları da ezmek öyle sanıldığı gibi kolay değildir.

TC çizdiği bir karikatürle gerçekten de Kürdistan'ı Ağrı'ya gömdüğü hayaline kapılmıştır. Ama bugün Muhayyel olanın Kürdistan olmadığı TC'nin bizzat kendisinin olacağı Ağrı doruklarında yakılan isyan ateşi ile ortaya konulmaktadır. O ateşki hiç kimsenin erişemediği ve efsanelere konu olan doruklarda yanmaktadır. Bunu söndürmeye değil TC, hiç kimsenin gücü yetmeyecektir.

Kürdistan'da bugün TC açısından herşey tersine dönmektedir. 1940'larda bitirdim dediği mesele; yeniden dirildi, gömdüm dediği tabuttan; cesetler tekrar doğrularak daha ölmedik diyerek isyana kalktı İşte O'nu çılgınlaştıran bu gerçekler karşısında bir şey yapamaması ve acz içine düşmesidir. Ağrı'da HRK Birlikleri tarafından ilan edilen Devrimci sıkıyönetim açık ki burayla sınırlı kalmayacak tüm Kürdistan'ı kaplayana kadar geliştirilecektir.

Son Ağrı olayları bir kez daha gerçeği ortaya çıkarmıştır: *"son artıkları kaldı"*, denilen HRK savaşçıları bizzat ülke zemininde konumlanarak her alanda Türk askerleriyle çatışma içine girebilmektedir. Binlerce askere ve en son teknik silahlara rağmen '8-10 kişi' olarak gösterilen bir partizan birliğinin kendi deyimleriyle "2-3 saat süren çatışmalardan" kayıp vermeden kurtulması büyük bir başarının ve savaşçıların gücünün kanıtıdır.

Bijî HRK Sloganları İle 15 Ağustos Bir Kez Daha Yaşandı!

15 Ağustos 1984'de Eruh-Şemdinli baskınları ile yükselen direnişin I. yıldönümünü doldurduğu bugünlerde, Kürdistan halkı önder güçleri öncülüğünde bu şanlı gününü kutlamaktadır. Toplantılar, geceler ve daha değişik biçimlerde kutlanan bu günde, 15 Ağustos'un coşkusu bir kez daha yaşanırken, sömürgeciliği kahreden sloganlar haykırıldı.

Kürdistan'da, Ortadoğu'da ve Avrupa'da gerçekleştirilen yüzlerce toplantı ve gecede binlerce insan bir araya gelirken, düşmana karşı geliştirilen sayısız askeri eylemde de halkımızın taşan kin ve öfkesinin intikam çağrıları yaşatıldı.

Yaşlısı-genci, kadını ve çocuğuyla tüm halkımızın içinde yer aldığı bu eylemlerde halkımızın silahlı direniş mücadelesine duyduğu sempati ve bu mücadeleye ne pahasına olursa olsun destek olma eğilimi bir kez daha yaşandı. Saatlerce süren toplantı ve gecelerde aralıksız haykırılan, "Bijî Serok Apo", "Bijî HRK", "Yaşasın 15 Ağustos Direniş Ruhu!" sloganları bunun açık bir ifadesidir. İster Kürdistan dağlarının doruklarında, köyünde, şehirinde, ister Ortadoğu'nun en sıcak alanında ve isterse de ülkelerinden binlerce kilometre uzakta bulunan emekçilerin düzenlediği eylemlerde olsun, hemen hepsi de aynı coşku ve sevinçle karşılanarak gerçekleştirilen 15 Ağustos'un I. yıldönümü eylemleri, şu gerçeği bir kez daha ortaya çıkarmıştır: Kürdistan halkı, bağımsızlığı ve özgürlüğü uğrunda en ufak bir çıkar gözetmeden, karkış, açlık, uykusuzluk demeden direnen, şehit düşen partizanların eylemleriyle karanlığı delerek adeta bir şafak vakti gibi açtıkları 15 Ağustos direniş ve saldırı ruhuna ne pahasına olursa olsun, hiç bir sahtekarlığa, çarpıtmaya müsade etmeyerek, sahip çıkmaktadır.

10 Ağustos'da Almanya'nın Duisburg kentinde "**15 Ağustosla Dayanışma Gecesi**" adı altında HRK'nin ilanının ve 15 Ağustos'un I. yıldönümünü kutlama vesilesiyle düzenlenen geceye 3000 dolayında bir katılım gerçekleştirilmiştir.

Baştan sona kadar coşkulu bir havada geçen eylemde dakikalarca ayakta haykırılan sloganlar, Kürdistanlı emekçilerin mücadelelerine sahip çıkışlarının bir ifadesi olurken, "3-5 kişidirler" yalanını da bir kez daha boşa çıkardı.

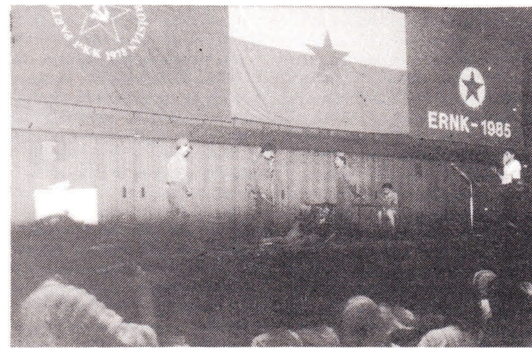
PKK-ERNK-HRK flamalarıyla donatılan sahnede sergilenen program ve gecenin anlamını ve mücadelemizin ulaştığı düzeyi açıklayan konuşma sık sık alkış ve sloganlarla desteklenirken, doymak bilinmeyen bir coşku yaşanıyordu. Gecenin başlangıcından itibaren yükselen slogan haykırışları, saatler ilerledikçe çoğalıyor ve doruğuna ulaşıyordu. Tüm kitlenin 15 dakika civarında ayakta defalarca "**Bijî Serok Apo**", "**Bijî PKK**", "**Bijî HRK!**" sloganlarını haykırması, eylemin muhtevasını daha da güçlendirirken, 15 Ağustos'un coşkunluğunu yaşatmıştır.

Gecede toplanan 20 000,- DM. bağış kitlelerin desteğinin düzeyini gösterirken, Kürdistanlı emekçilerin ulusal kurtuluşları uğruna hertürlü fedakarlığı yapmaktan kaçınmayacaklarının da işareti olmuştur.

15 Ağustos'un I. yıldönümünde halkımızla dayanışma içinde olan çeşitli örgüt ve kurumlar da mesajlarını ulaştırmışlardır. 15 Ağustos'un yaratıcısı HRK'nin mücadelesi ile dayanışma içinde olduklarını ifade eden dayanışmacı örgütlerden OEK (Yunan Cemiyetler Birliği), Pan Africanist Kongre, sözlü mesajlarını sunarken, THKP/C-Acil, SVP, TKP(B), UNIR, KPD, MLPD, KSSE, Kurtuluş Yolu, FEYKA KURDİSTAN, KURDISTAN KOMITEE ve daha bir çok örgüt ve kurum da yazılı mesaj vermişlerdir.

Cephe andının tüm kitle ile birlikte adeta boğazlar patlatılırcasına bir haykırışla içilmesinin ardından, gece coşkunun doruğa ulaştığı "**Apo Hate Hilvanê**" türküsü ve halayların dizilmesi ile sonuçlandırılmıştır.

★ ★ ★

15 Ağustosla dayanışma gecesi'*nde tiyatrodan bir sahne.*

15 AĞUSTOS'DA TÜM ÖNLEMLERE RAĞMEN, SİLAHLAR SUSMADI

15 Ağustos'un 1. yılına girildiği bu günlerde gerçekleştirilen onlarca eylemde yüzlerce askerin öldüğü veya yaralandığı, yine değeri milyonlarca lirayı bulan askeri araç, teçhizat ve silahın ele geçirildiği haberleri gelmektedir. Karakollar, taburlar basılırken, konvoylar pusuya düşürülmüş ve yüzlerce ihbarcı, milis-çete ya öldürülmüş ya da vazgeçmeleri sağlanmıştır. Ayrıca gerçekleştirilen yüzlerce toplantıda halka gelişmeler anlatılmış, düşmanın uygulamaları karşısında daha da duyarlı hale gelmeleri sağlanmıştır.

Başta Midyat, Şırnak, Batman, Silopi, Mutki, Doğubeyazıt, Uludere, Şemdinli, Beytüşşebap, Karakoçan, Genç, Ergani, Çatak olmak üzere daha bir çok alanda bu sürede yoğun eylemler gerçekleştirildi. Şehir işgallerinden karakol ve tabur baskınlarına kadar onlarca eylem bu kısa süre içerisinde yapıldı. Sömürgeci basın organları bu gelişmeler karşısında suspus olarak, en ufak bir açıklama dahi yapmadılar.

Midyat yaklaşık 24 saat partizanların elinde kalırken 60 askerde esir alınmıştır. 2 saat süren bir çatışma sonucu, telsiz ve telefon bağlantıları kesilen sömürgeci askerler teslim olmak zorunda kalmışlardır. Şehire giriş ve çıkışların yasaklandığı eylem esnasında yüzlerce bildiri dağıtılırken, halka yönelik konuşmalar da yapılmıştır. Bizzat halkın desteği ve coşkun katılımı ile gerçekleştirilen eylemde devrimcilerin kayıp vermeden geri çekilebildikleri bildirilmektedir. Yine yakın tarihlerde İdil'de, Çatak'da da işgallerin gerçekleştirildiği, çok sayıda silah ele geçirilirken onlarca askerin, bekçinin öldürüldüğü veya yaralandığı söylenmektedir.

Bunların dışında Şırnak'ta, Şemdinli'de, Uludere'de, Karakoçan'da, Cizre'de, Genç'de Doğubeyazıt'ta ve daha birçok alanda sayısız eylem gerçekleştirildiği gelen haberler arasındadır. Gazetemiz yayına girerken yeni eylem haberleri elimize ulaştı. Gelen eylem haberlerinde yine karakol ve taburlara yönelik çeşitli baskınların yapıldığı bildirilmektedir.

Batman'da Askeri Helikopter Düşürüldü

Petrol kuyularına yönelik olarak gerçekleştirilen sabotaj eylemlerinin ardından yoğun bir operasyona geçen sömürgeci güçler takviye birliklerini de harekete geçirerek sonuç almaya çalıştılar. Bir operasyon birliğiyle partizanlar arasında çıkan çatışmada çok sayıda asker ölü ve yaralı olarak etkisiz hale getirilirken askeri bir helikopterde düşürülerek içindekilerle birlikte imha edilmiştir.

Mardin ve İlçelerinde Yoğun Eylemler

Savaşın kızıştığı alanlardan biri de Mardin ve ilçeleridir. Temmuz ayı içinde yoğun eylemlere tanık olan bu alanda Ağustos ayı içerisinde de bir dizi eylem gerçekleştirildi. Sömürgecilerin olağanüstü tüm önlemlerine rağmen dinmek bilmeyen ve düşmana ağır darbeler vuran eylemlerden gazetemize ulaşanlar şöyledir:

Ömerli'de meydana gelen çarpışmada 1 subay 3 asker öldürülürken, bazılarının da yaralandığı bildirilmektedir.

Midyat'da ise yöre halkı üzerinde baskıların artmasına neden olan ve bizzat askeri birliklerin önünde operasyonlara katılan ajan-ihbarcı bir unsur ölümle cezalandırılmıştır.

Silopi'de gerçekleştirilen tabur baskınında ise, 5'i subay ve assubay, 12'si asker olmak üzere toplam 17 kişi öldürülmüştür.

Karakoçan-Başyurt'da Onlarca Asker Esir Alındı

Başyurt'da gerçekleştirilen bir eylemde karakol basılarak, karakolda bulunan tüm askerler esir alınmıştır. Baskın esnasında ölü ve yaralıların olduğu söylenirken esir alınan askerlere ait olan ve karakolda bulunan tüm silah ve teçhizatlara el konulmuştur. Partizanların kayıp vermediği eylem, yöre halkı üzerinde büyük etki bırakmıştır.

Şırnak'ta 5 Asker Öldürüldü, Onlarcası da Esir Alındı

Bir tabura yönelik olarak gerçekleştirilen eylemde 5 asker öldürülürken, diğerleri de esir alınmıştır. Propaganda konuşmasından sonra serbest bırakılan askerlerin tüm silah ve teçhizatları da kamulaştırılmıştır.

Kerboran-Midyat'da Sömürgeciler Kendi Kazdıkları Kuyuya Düştüler.

Ulusal kurtuluş savaşının daha da boyutlanması karşısında sömürgeciler özel savaş uygulamalarına daha da hız vererek yeni bir takım taktik ve uygulamaları gündemlerine almaya başlamışlardır. Ancak daha girişim düzeyinde iken fiyaskoyla sonuçlanan bu taktiklerden biri TC'ye pahalıya mal oldu. Kerboran'da bir göle zehir bırakan sömürgeci bir bölüğün peşinden gelen başka bir bölüğün aynı gölden su içmesi üzerine 60 askerin öldüğü bildirilmektedir.

Partizanlara yönelik olarak gerçekleştirilmek istenen bu tuzağa sömürgecilerin kendi ordu birlikleri düşmüştür. Diğer bir deyişle sömürgeci kolluk kuvvetleri kendi kazdıkları kuyuya kendileri düştüler. Ulusal kurtuluş hareketleri deneylerinde çokça görülen bu tür olaylar, daha komik ve ağır kayıplarla sonuçlanan biçimiyle Türk askerinin başına gelmektedir.

Bu tür özel savaş yöntemlerinin sık sık uygulanacağı önümüzdeki dönemde, sömürgeciler son olayda olduğu gibi ağuladıkları sularda kendileri boğulmaktan kurtulamayacaklardır.

Öncü Güce Yönelen Her Saldırı, Karşısında Halkımızı Bulacaktır!

PARTİZANIN MEKTUBU

Kürdistan'da yeniden mücadeleyi geliştirip yükseltmek amacıyla, devrimcilerin pratikte attıkları ilk somut adımlar üzerinden pek fazla bir zaman geçmedi. Fakat, siyasal ortamda ve siyasi güçlerin durumunda bir çok şey değişti ve değişmeye de devam ediyor. Öyle ki bir yapıyı tanımlamak bile artık güçleşti. Kalıcıymış gibi görünen bir ortam, uzun süre hayata geçirileceği söylenen bir politika ve bu temelde iddialı bir tarzda konulan tavırları en ufak bir kıpırdanışın ardından yeniden görmek imkansızdır. Çünkü, her şey bambaşkalaşıyor ve daha değişik bir görünümle karşılaşıyor insan.

Yakın tarihimizde bir dönemi atlattık. Gericilik yıllarıydı, daha doğrusu karşı-devrimci güçler tarafından tek yanlı olarak sürdürülen savaş yıllarıydı bu dönem. Egemen kılınan yapı yada kılınmak istenen yapı korkunçtu. İnsanlar sindirilmiş, gelecekleri karartılmış ve de gelecekleri belirsizdi. Kimin nerede ne zaman tutuklanacağı, işkence tezgahlarından geçirileceği, ölümün ne zaman kapısını çalacağı belli değildi. Ama her zaman beklenen şeylerdi. Bu vahşetten yalnızca isyan edenler değil, hoşnutsuzluk gösterenler de değil, yediden yetmişe kadar herkes bir halk olarak nasibimizi aldık. Sömürgeciler ise, sessizliği gördükçe daha da saldırganlaşıyor, her defasında adeta yılların kinini çıkartıyorlardı. Bu anlamda, bir cepheden sınır tanımayan dizginlenmemiş tek yanlı kör bir şiddet, diğer cepheden ise, tam bir sessizlik hüküm sürüyordu. Bir halk için bundan daha acı ve daha kötüsü de olamazdı. İşte, en büyük fedakarlıklar pahasına devrimci güçlerin giriştiği çaba ile bu karanlık yıllar geride bırakılarak, yıllardan hatta yıllardan da öteye asırlardan beri sömürgeci zalimliklere ve vahşete karşı biriken kin ve öfke ile halkımızın kanına giren sömürgeci cellatlardan hesap sorma dönemi başlatıldı.

Bedeli ne olursa olsun, özgür bir yaşam için bu bedel kabul edilerek işe girişmeye cesaret edildi. Ve sömürgecilerin ülkemizin topraklarından topyekün sökülüp atılması için geçmiş mücadele sürecinde kalan miras üzerinde, yaratılmış olan değerlere sonsuz bir bağlılıkla devralınan silahlar sömürgecilere karşı konuşturulmaya başlandı. Ve bedelin ağırlığına bakmadan en kıt olanaklarla da olsa zafere dek silahlarımızı elden bırakmayacağımızdan da hiç kimsenin kuşkusu olmasın ve böyle bir beklenti gafletinde bulunmasın. Çünkü bu istem bazı kendini tanımazların iddia ettiği biçimiyle anlık bir duygu değil, bir halkın sesidir, bir halkın duygu ve talebidir. Süründürülerek çektirile çektirile kof bir yaşama katık edilmek istenen bir halkın hiç bundan başka bir istemi olabilir mi? Çok açıktır ki, böyle bir istem, yaşamak isteyen, varlığını korumak isteyen bir halkın en doğru ve en doğal hakkıdır. Yoksa durup dururken bir savaşı yaşam biçimi olarak benimsemek herkesin kârı değil ve olamazda. O halde hiç kimse halkımız savaşa kalkıyor diye durup boşuna gözyaşlarını dökmesin.

Elbette ki sorun, Kürdistan'da verilmesi gereken bir savaşın haklı yada haksız olup olmadığı sorunu değil. Bunu tartışmaya sunmak bile bir halkın öz çıkarlarına sırt çevirmiş en kötüsünden bir iflah olmazlıktır. Fakat, bizim üzerinde durmak istediğimiz daha çok, değişmez gibi görünen bir ortamın nasıl alt-üst olduğunu, devrimciliğe belli bir süre tatil diyen güçlerin nasıl yalpalayıp günlük politika belirlemeye çalıştıkları ve sonsuz egemenliğini ilan eden sömürgecilerin ve başındaki generallerin telaş ve panik içerisinde birini uygulamadan nasıl kendilerinin çıkardıkları savaş yasalarını ihlal edip bir yenisini çıkardıkları konusudur. Belirtmeye bile gerek yoktur ki, bu değişiklikler ne normal koşulların ürünü ne de kendiliğinden meydana gelen gelişmelerdir. Bu nedenle de, sözkonusu gelişmelere yolaçan etkenler üzerinde biraz da olsa durup, irdelemenin yararlı olacağı kanısındayız.

Biraz gerileri, yurtdışındaki belli bir hazırlıktan sonra PKK'nin kadro ve savaşçılarının, üç-üç, beş-beş, ononluk gruplar halinde büyük bir coşku ve enerji ile donanmış bir şekilde "sınırlardaki" tel örgü ve mayınlı tarlaları aşıp ülkeye ilk adımlarını attıkları günleri anımsamadan bugünkü durumu izah etmek oldukça güçtür. Geçmiş mücadele sürecinden geriye kalan bir mirası devralan tutukevlerindeki devrimcilerin sömürgeciliğe karşı yükselttikleri görkemli dirnişlerinin yarattığı olumlu bir etki elbette ki vardı. Ve yine sömürgeci faşist cuntanın 5 yıllık uygulamaları halk kitlelerinden gizliden gizliye bir muhalefeti, kin ve öfkeyi geliştirmişti. Bu olgular haliyle Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin temel etkenleridir. Bu olgular olmadan devrim denen bir nesneden bahsetmemiz bile güç. Ya faşist cuntanın barbarca uygulamaları hangi düzeydeydi, dozundan neyi kaybetmişti? Yoksa bu uygulamaların dozu doruğa çıkarılmamış mıydı, içerde ve dışarda rastgele keyfi uygulamalar günlük uğraş haline getirilmemiş miydi? İnsan avı sürdürülmüyor muydu, bunun için pusuya yatmamışlar mıydı? Bunları bilmeyen hatta bundan nasibini almayan – eğer gönüllü bir uşak değilse– kaç kişi gösterilebilirindi. Ya bu uygulamaların halk kitleleri üzerinde yarattığı etki, halktaki korku, panik, sindirilmişlik ve bundan kaynaklanan sessizlik... Yani ortama egemen olan yapı netti. Açıktan açığa sürdürülen uygulamaları sokakta kahvede, dağda vb. yerlerde kaç kişi kendi arasında kınayabiliyordu ve hatta konuşabiliyordu. Kaç komşu birbirine güvenebiliyordu. Adeta herkes biribirinden halkın deyimiyle 'kendi kendisinden' şüphelenmiyor muydu? Bu konuda fazla bir şey söylemeye gerek yok, çünkü, en açık biçimiyle bu olgulardan ötürü reformist küçük burjuva klikler, "mücadelenin koşulları yoktur", "acele etmek maceracılıktır." "Biraz daha beklemeli hatta TC'nin elinin ulaşamadığı daha da ötelere gitmeli" demiyorlar mıydı? Yine PKK'nin belli bir hazırlıktan sonra ülkeye taşındığını gördükçe işittikçe "ölüme gidiyorlar" diye parmak ısırmıyorlar mıydı? Ki o da mevcut koşulları kendileri görüp incelememiş sadece kulaktan duyma bazı konularda bilgi edinmişlerdi.

PKK hareketi böylesi bir ortamda ülkeye giriyor ve her türlü engeli aşıp, halk kitlelerine ulaşmaya çalışıyordu. Bu girişimin riskli olduğu açıktı ve hiç kimse için sır değildi, iyi biliniyordu. Fakat risklidir diye bir halkın kurtuluşu için girilmesi gereken özgürlük savaşına da sırt çevrilemezdi. Bu, ahlakın davasına en büyük ihanet olurdu. Ama yalnız bu değil, çok iyi bilinen bir gerçek daha vardı. O da uğruna savaşıldığında bunun için gereken cesaret, fedakarlık gösterildiğinde, düşmanın çeşitli biçimlerde sağladığı geçici üstünlüklerinin alt edilebileceği halkın suskun ortamı yırtarak ayağa kalkabileceğiydi. Bu inançla cesaret edildi, bu inançla riskler göze alındı.

Bu sarsılmaz inançla, tüm engeller teker, teker aşılarak halk yığınlarına ulaşılabilindi. Çeşitli biçimlerde ilişki geliştirilerek belli bir bağ kurulabilindi. Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yolunun kavratılması doğrultusunda halkın içine girilerek faaliyetler birçok alanda yoğunlaştırıldı. Bu faaliyetler yoğunluk kazandıkça halk kitlelerinin kurtuluşa olan inançları tazeleniyor, ve kendi öncü müfrezelerine olan güven duyguları pekişiyordu. Öyleki silahlı kurtuluş gruplarının halk yığınları içerisinde görülmesi, işitilmesi bile yığınlar için bir umut, bir güvence kaynağı olurken, cunta süresince, sömürgeci kurumlarla bağ içinde halka çektirmiş, halkın kanına elini bulamış kendisini tanımaz soysuzlar, uşaklar, ajan-ihbarcılar can derdine düşerek kimisi izlerini kaybetmeye çalışıyor, kimisi de halkın önünde diz çökerek kendisini affettirmenin yollarını aramaya başlıyordu. Artık halkın bir dayatması vardı, sahiplerinin yanıbaşında olmasını istiyordu. Hele hele bir de geçmişteki yetersiz devrimciliğin büyük oranda aşıldığını görüp ve buna tanık oldukça daha önce konuşmaya bile cesaret edemeyen bu insanlar o perdeyi yırtıyor, gücü oranında verdiği destekle mücadeleye sahip çıkıyordu. Daha ilk günlerde bile Kurtuluş Birliklerine verdiği maddi ve manevi destekle halkın mücadeleye sarıldığı ortadaydı ve açık bir biçimde görülüyordu. Burada ülkemizin her köşe bucağından halkın aktif bir desteğini aldığımızı söylemiyoruz. Zaten ilk etapta kimse bunu beklemiyordu, Kurtuluş Birlikleri herkese ulaşmış değildi ve öyle bir anda ulaşamazdı da. Ama biz, ulaşabildiği kadar bu desteği de bulabildiğini ve aldığını söylüyoruz. Ve eğer düşmanın üç-dört yıldan beri oluşturduğu setler aşılıyor, pusular atlatılıyor, sinsice hazırlanan uşak güçler ortaya çıkartılabiliniyor ve tüm bunların ardından ülkemizin uygun elverişli alanlarında Kurtuluş Birliklerinin mevzilenmesi sağlanıyorsa bunu emekçi yığınların verdiği destekten aramak gerek. Böyle bir destek olmadan kaç grup sağlam bir biçimde ulaşması gereken yere ulaşabilirdi, ulaşsa bile sömürgecilerin azgın terörüne karşı kendilerini kaç gün yaşatabilirlerdi ki?

Bu durum, halka, devrime ve kurtuluşa karşı inançları olmayan bazı güçler açısından sürpriz oldu. Sömürgecileri şoka uğrattı. Çünkü onlara göre, kurulan pusuların hiç biri aşılmayacak ve halka da ulaşılmayacaktı. Bu sözkonusu güçlerin subjektif niyetiydi. Biz bu subjektif niyetlerini bir yana bırakalım. Fakat gelişmeler daha ileri boyutlara varıyor; mücadele gelişiyor, kitleler içerisinde yaygınlık kazanıyor, kitlelerden sağlanan maddi-manevi destek, mücadeleye kazanılan taze kanla sömürgecilerin askeri ve sivil kurumlarını hedefleyerek bir savaş düzeyine ulaşıyor. Ülkemizde yükselen ses, kamuoyunun dikkatlerini üzerine toplayarak, düşünmek istemeyen beyinleri düşünmeye, işitmek istemeyen kulakları işitmeye zorluyor. Artık bu andan itibarendir ki, hemen hemen her güç, dilediği gibi ülkemiz Kürdistan'ı ve onun adına PKK'yi tanımlamakta, yorumlamakta ve kendileri açısından bazı sonuçlar çıkarmaya çalışmaktadır.

Elbette ki her güç, sınıf konumuna uygun olarak, proletarya ideolojisinin öncülüğünde gelişen böyle bir mücadeleye, sahipte çıkabilir. Yakınlıkta duyabilir, düşmanlıkta güdebilir. Yalnızca değişen şey, bu tür dönemlerde, bulanıklık ortadan kalkar, ya bu ya da öteki demek zorunda kalınır. Çünkü; politikanın yoğunlaşmış ifadesi olan savaş dönemlerinde hiç bir güç sahte pozisyonlara bürünemez, o öz kimliğiyle ortaya çıkmak ve kimliğine yakışır tonda tavır koymak durumundadır.

Mücadeleyi konuşup tartışan sadece çeşitli akımlar değişik siyasi güçler değil, onları da konuşturan ve mücadeleye karşı tavır belirlemek zorunda bırakan başka etken, halk güçleridir. Halk kitleleri tüm baskılara rağmen, şurada gerçekleşen bir saldırıyı, burada cezalandırılan bir halk düşmanını ve her biri birer destan olan görkemli direnişleri ölümü hor gören, ölümün üzerine cesaretle yürüyen kahramanlıkları her yerde konuşup tartışıyor. Düşmanın yarattığı sessizlik çoktan aşıldı. Mücadeleye yalnız onay değil, daha etkin bir mücadele diyor halk yığınları. Olanaklarını bu yönden zorluyor; daha fazla desteğin yollarını arıyor. Ve kendilerine açıktan öncüyüm diyen, kendilerini böyle lanse etmiş ya da eden tüm güçlerden mücadeleye karşı tavır belirlemelerini istiyor. En açık biçimiyle, kendilerini böyle takdim edenlere halk, "PKK savaşıyor, siz ne yapacaksınız. Bu savaşın neresinde, hangi cephesinde yer alacaksınız?" sorusunu yöneltmekten çekinmiyor. Hiç kimsenin görmezlikten gelemeyeceği nokta budur. Eğer bazı güçler sık sık bu konuya eğilmek durumunda kalıyorsa bundan ötürüdür.

Görüp işittiğimiz kadarıyla, ülke zemininde gelişen mücadelenin halk yığınlarından kopuk olduğunu, halkın ruh yapısını yansıtmadığını iddia eden bazı güçler var. Eleştirinin kapsamı ve amacı daha değişikte olsa, biz yine de şunu söyleyelim. Eksiksiz, dört-dörtlük bir mücadele düşünülemez, bu, hele hele Kürdistan gibi geri statüde olan bir ülkede ise, mücadelenin çok daha pürüzlü olacağına şüphe yoktur. Bundan ötürü dostlarımızdan gelecek olan eleştirilerin mücadelemizi olumlu yönden etkiliyeceği ve bu temelde katkıda bulunacakları açıktır. Ama sorarız yukarıdaki iddianın sahiplerine. Sizin bu halkın yada halkların öncüleriyiz, kurtarıcılarıyız iddialarınıza karşın, bu halkın içinde çalışmak, onunla bütünleşmek ve onunla bütünleşildiği oranda düşman ile uğraşmanız gerekmez mi? Haydi, şimdiye kadar zamanı değildir deyip geçiştirdiniz. Bunu bir anlık böyle kabul edelim. Peki, zamanı değildir dediğiniz ve önderi olduğunu söylediğiniz ülkede bir dizi olay cereyan ediyor, ne kadar uzağında da olsanız "devrimci" sorumluluğunuz gereği bu gelişmelere müdahaleyi demiyoruz, en azından sağlıklı ve sistemeli bir haber almak için çeşitli düzeylerde muhabir ekiplerinizin gelişmelere sahne olan alanlarda bulunmasına da mı gerek duymuyorsunuz? Şayet duyuyorsanız sözkonusu alanlarda kaç adamınız var, kaç kez girip çıktınız? Ne yazık ki, kimsenin izine bile rastlanılmamış. Yoksa böyle bir ağı örgütleyecek cesaret ve yetenekten mi yoksunsunuz? Eğer gerekçe buysa, önderlik yeteneğiniz nerede kalıyor. Bu yönlü faaliyetlerinizin kalıntılarına bile rastlanılmadığına göre o halde, hangi kaynaktan haber aldınız, bu yargıya nasıl vardınız? Bir ülkeyi tanımlamak, yorumlamak için illede o ülkeye gitmek, gidip görmek gerekmez. Fakat oradaki somut yapıyı yansıtacak kaynakta mı gerekmez? Kimdir bu kaynaklarınız, şurada, burada söylediğiniz gibi "biri askerden gelmiş o anlatıyordu", "izine gelen bir memur söylüyordu" biçimindeki kaynaklar mıdır? Ama bize kalırsa, bu konuda temel aldığınız kaynak, ne kendi haber ağınızdır, ne kulaktan duyma söylentilerdir, ne de bizzat gelişmelerin sorumlusu ve yöneticisi olan devrimci hareketin açıklamalarıdır. Temel alınan tek bir kaynak var, o da TC'nin burjuva basın yayınıdır. Bu kanal ile alınan haberler biçimsel bazı değişikliklerle –hatta bazıları buna da gerek duymuyor– devrimcilerin karşısına çıkarılıyor. Söylemeye bile gerek yoktur ki, bu temelde yapılan eleştirilerin sadece eleştirilerin ve eleştiri sahiplerinin devrimci anlayışını, Kürdistan halkına ve halkın mücadelesi konusundaki ciddiyetinin ölçütünü belirler. Ve bir halkın adına sömürgecilerin diliyle konuşmanın ciddiyetsizlik ve bir halka karşı en büyük saygısızlıktır diyoruz.

Evet, Kürdistan'da kurtuluş yolunda bir hareketlilik, bir ayağa kalkış olayının olduğu tartışma götürmeyecek tarzda günümüz içinde kabul edilen bir gerçek olgudur. Mücadelemizin güncel bir sorun olarak bir çok alanda görülüp tartışılması bunun en açık kanıtıdır. Fakat bazı güçler tarafından gelişmelerin bu denli beklenmediği yada istenmediği ortadaydı. Farkında olan kimi güçler ise, bir türlü kendilerini buna inandırmak istemiyor, bununla da kalmayıp daha da ileri giderek sorunu daha değişik bir biçimde lanse ediyor, başkalarını da buna inandırmak istiyorlardı. Bu işi tam anlamıyla başarmasa bile kafalarda bir çelişki yaratarak ortamı bulanıklaştırmayı kendileri açısından bir avantaj görüp, tüm olanaklarını bunun için seferber ediyorlardı. Bu uğurda yazılıp çizilen hiçte az değildir. *"Ortam değişmez, değiştirmeye kalkışmak provakasyondur; halkı katliama gö-*

Budur ülkemizde hergünkü yaşam....

Devamı Syf: 22'de

ORTADOĞU VE DÜNYA

İrkçı-Faşist Yönetim Sallantıda

Güney Afrika ırkçı beyaz azınlık yönetimi yeni bir yasayla olağanüstü hal uygulamasını yürürlüğe koydu.

Güney Afrika halkı üzerinde durmadan artan baskı yöntemlerine rağmen halkın karşı koyuşu engellenememektedir. Azgın ırkçı yönetim kendi düzenini sürdürebilmek için tek çıkar yol olarak baskıcı katliamcı yöntemleri seçmektedir. Bu vahşi saldırılarda sadece yılbaşından bu yana resmi kayıtlara göre 500'den fazla Güney Afrikalı yaşamını yitirmiştir. 27 Haziran'da ırkçılığa karşı mücadele eden, dört siyah lider, bir siyasal toplantıdan evlerine dönerken kaybolmuşlar ve ertesi gün bıçaklanarak öldürülmüş vaziyette bulunmuşlardır. Hükümet ise, siyahların kendi aralarındaki anlaşmazlıklar sonucu bu olayın gerçekleştiği haberini vermiştir. Dört Güney Afrikalı liderin öldürülmesi ardından bu vahşete karşı artan gösteriler esnasında sayısız insan tutuklanmış veya öldürülmüştür.

Son çıkan yasayla ise, halkın kendi cenazelerine sahip çıkması dahi engellenmek istenmektedir. Bu yasayla rejim, aynı zamanda hergün birden fazla cinayet işlediği suçunu itiraf etmiştir. Fakat meydana gelen bu sayısız cinayetlere cenaze töreni düzenlemek, törenlerde siyasi konuşmalar yapmak, bayrak ve pankart taşımak yasaklanmıştır.

Elbette ki hiçbir halktan böyle onursuz bir davranış beklemek mümkün değildir. Nitekim yerli halkın gösterileri çoğalmakta, tepkisi artmaktadır. Irkçı rejimin polis tarafından katledilen halk için cenaze töreni düzenlenmesini yasaklaması boşuna değildir. O iyi bilmektedir ki, işlenen her cinayete karşı düzenlenen cenaze törenleri 23 milyonluk halkın kin ve öfkesini örgütlü bir potansiyele dönüştürmekte ve kendi varlığını tehlikeye düşürmektedir.

Ancak alınan tüm önlemlere rağmen, geçtiğimiz günlerde katledilen on kişinin cenazesi için düzenlenen gösterilere yüzlerce kişi katılmıştır. Bu arada Güney Afrika Cumhuriyetinde insan hakları savunucusu 43 yaşındaki siyah bayan avukat Nonyamezelo Mvenge'nin öldürülmesi öfkeyi daha da artırmıştır. Öte yandan Güney Afrika'da yasaklanmış olan ve Zambiya'da sürgünde bulunan Afrika Ulusal Konseyi Merkezince yapılan açıklamada *"Bu iğrenç cinayet, ırkçı rejimin gönderdiği ölüm mangaları tarafından işlenmiştir. Cinayet, kapana kıstırılmış öfkeli hayvanın çaresizliğini ve öc alma hırsı ile kıvranmasını göstermektedir"* demektedir. Hükümet ise, her zamanki gibi kendi cinayetlerini halka yüklemek istemiş, siyahların kendi aralarındaki anlaşmazlıklar sonucu insan hakları savunucusu bayan avukatın öldürüldüğünü belirtmiştir.

Olağanüstü hal yasasının 18. gününde ise, Johanesburg'un siyah kasabalarında büyük protestolar düzenlenmiştir. Johanesburg'un Durban getosunda ırkçılığı protesto eden gençler, sokaklarda polisle çatışmış; okul, ev ve taşıtları ateşe vermişlerdir. Çatışmada göstericilerden dördünün hayatını kaybettiği bildirilmektedir. Ayrıca KWA-Mashu ve Chesterville kasabalarında da polisle yerli halk arasında çatışmalar çıkmıştır. 18. günde tutuklananların sayısı 1465'e ulaşmıştır.

G. Afrika halkı ırkçılığa karşı savaşını yükseltiyor.

***

"Barış"a Giden Yol Helsinki Doruğunda mı?

Bundan 10 yıl önce 1 Ağustos 1975'te 35 Avrupa ülkesi, ABD ve Kanada Devlet ve Hükümet Başkanlarının, katıldıkları ve sonuç belgesini imzaladıkları Avrupa Güvenliği ve İşbirliği Konferansı (AGİK) ya da diğer adıyla Helsinki Doruğu toplantısı yapılmıştı. Helsinki Belgesi Avrupa alanıyla sınırlı görünmesine rağmen, tüm dünyadaki yumuşama sürecine katkıda bulunmayı hedeflemişti. Bu durumun sosyalist kamptaki yansıması karşılıklı güvenliği artırıcı önlemler, teknik işbirliği ve silahsızlanma doğrultusundaki adımlar biçiminde kendini gösteriyordu.

Ve şimdi Helsinki Doruğu'nun 10. yılında yine 35 Avrupa ülkesi ile ABD ve Kanada Hükümet ve Devlet yetkilileri biraraya gelmiş bulunuyorlar. Fakat bugün gelinen noktada "yumuşama"dan geri dönülmez bir olgu olarak pek bahsedilmiyor. Zaten bu yönlü bir belgeye uyma doğrultusunda devletler hukukunda bağlayıcı bir hüküm de yoktur. Ve gelinen noktada imzalanan dönemin koşulları ile bugün varılan noktayı değerlendirmek elbette ki yararlı olacaktır.

II. Dünya Savaşının ardından 1960'lı yıllara kadar yıkılan kapitalizmin restorasyonu ve AET ile Avrupa Birliği gibi ekonomik ve siyasi kuruluşların oluşumu için ABD önderliğindeki emperyalist sistem ciddi çabalar harcamıştır. Ne var ki bu yıllar aynı zamanda Doğu Avrupa'da halk iktidarlarının doğduğu ve sömürgelerde gelişen ulusal kurtuluş hareketleriyle bu gelişmelerin doruğu yaşandığı yıllardı.

ABD'nin şahsında emperyalizmin bu yıllara kadar ki politikası, sosyalist sistem ve ezilen halkların ulusal kurtuluş hareketlerine karşı bir denge oluşturmaktı. Bunun için de bu yıllarda klasik sömürgecilik yerine yeni-sömürgecilik etkin bir şekilde devreye girdi. Bir yandan yeni-sömürgeci politikaya geçiliyor, öte yandan da Batı Avrupa ülkelerinin tahrip olan kapitalist ekonomileri onarılmaya çalışılıyordu. Bu dönemin politik uygulanışının ifadesi o dönemin Başkanı olan Johnson'da kendisini gösterir. Ve bu süreçten sonra sistemden yeni kopuşları engelleme doğrultusunda emperyalizmin saldırılarına tanık oluyoruz. Bunun en açık örneğini Vietnam'da 30 yıl süren savaşta görmek mümkündür. Ancak mevcut saldırılar karşısında bile sistemden yeni kopuşlar engellenememiştir. Bu Johnson ve Nixon politikalarının da bir başarısızlığıydı. Nitekim görevlerini tamamlamadan bu açık eli kanlı yönetimin yerine liberal diye bilinen ve aynı politikayı maskeli uygulayan Carter yönetimi işbaşına gelir.

İşte bu yıllar emperyalizmin sözümona "yumuşama"ya eğilim gösterdiği yıllardır. Sosyalizmin de 60'lı yıllardan beri sürdürdüğü "barış içinde birarada yaşama", "silahsızlanma" vb. politikalarının ağırlıklı bir biçimde gündemleştiği dönemdi.

Helsinki Doruğu bu ortamda toplanmış ve sözkonusu ülkeler tarafından imzalanmıştı. Ne var ki emperyalizmin doğasına aykırı olan barışın güvenilir bir tarafı olmaması "yumuşama"nın sonuçlarının nasıl olacağını daha o zamandan belirliyordu. Nitekim 1978 yılının ikinci yarısında yumuşama havası yerini sertliğe bıraktı. 1979 yılının ilkbaharında Carter ile Brejnev'in Viyana'da imzaladıkları Salt -2 anlaşmasını daha aynı yılın yazında ABD Kongresi onaylamaya yanaşmıyordu. Kapitalist-emperyalist sistemin yaşadığı derin ekonomik bunalım, çeşitli sahalardaki sistemden yeni kopuşlar, artık Helsinki Doruğunu hayaller dünyasına karıştırıyordu. Başta sistemin başı ABD olmak üzere daha sertlik yanlısı bir politikanın önü açılıyordu. Bu politikaya geçişin en bariz uygulayıcısı olarak Reagan'ın başkanlık dönemi devreye girdi.

75'lerde imzalanan ve kısa sürede başaşağı giden bu politika 79'lardan itibaren geçersizliğini gün gibi ortaya sermişti. Günümüze doğru gelindiğinde ise, artık her alandaki uzlaşmazlık sıradan herkesin gözlemleyebileceği bir durumdur. Emperyalizmin taktik olarak ele aldığı bu politikanın sosyalist güçler tarafından temelleştirilemeyeceği açıkça görülmüştür.

Ve bugün 10. yılında Helsinki'de biraraya gelen ülkelerin hiç birisi Sonuç Belgesinin bir bağlayıcı unsur olma özelliğine inanmamaktadırlar. Bu durum da açıkça göstermektedir ki, uzun vadeli barışın ve istikrarın korunup güçlenmesi yeni mevziler kazanmakla mümkündür. Emperyalizmin tehdit ve şantajları karşısında geri adım atmak değil; sistemden kopuşu sağlayacak olan ve gelişen ulusal kurtuluş hareketlerini destekleyip güçlendirmekle mümkündür. Bu bölgemiz açısından da geçerli bir olgudur. Ve özellikle bölgemizde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile diğer ulusal ve sosyal hareketlerin zafere ulaşmasıyla barış sağlanabilir. Zira son Helsinki Zirvesinde de bölge halklarını tahakküm altında tutan gerici faşist rejimlerin pervasızlığı Türk faşist cuntasının sosyalizme saldırısında açıkça görülmüştür.

***

YENİ BİR FİYASKO:

Kazablanka "Zirvesi" Beklenen Sonucu Vermedi

8 Ağustos günü Fas'ın Kazablanka şehrinde başlatılan ve Arap Zirve toplantısı olarak nitelendirilen toplantı radikal Arap ülkeleri, Suriye, Güney Yemen, Cezayir, Lübnan, ve Libya'nın katılmaması üzerine daha başından başarısızlığa uğradı ve sonuca gidemeyerek, kısa süre içerisinde dağılmak zorunda kaldı.

Arap dünyasında meydana gelen çok karmaşık olaylar ve gelişmelere ilişkin dönem dönem yapılan zirve toplantıları, kural gereği her yıl yapılması gerekirken, yaklaşık 3 yıldır bir türlü toplanamamaktadır. Bunun temel nedeni ise, bölge gericiliği ile radikal güçlerin oldukça yoğun çelişkiler içerisinde bulunmalarıdır. Özellikle 1982 İsrail saldırısından sonra tavır değişikliğine giden bazı Arap ülkelerinin durumu, o güne kadar Arap dünyasında görünüşte de olsa varolan birliği sarsmış ve mevcut çelişkileri derinleştirmişti.

ABD emperyalizminin bölgeye ilişkin hazırladığı planları hayata geçirmek ve dengeyi kendi lehine çevirebilmek için başlattığı saldırı ve komplolar, Yaser Arafat üzerinde beklenen sonucu vermiş ve sağa, giderekte uşaklığa kayıp, emperyalizmle uzlaşma yollarını aramaya başlamıştır. Bölge devriminin odak noktasını oluşturan ve bölgedeki ilerici-radikal güçlerin aktif olarak destekledikleri FKÖ güçlerinin aldığı darbeler bölge dengesine yeni bir çehre kazandırmış, emperyalizme ve siyonizme karşı bazı direniş merkezleri ön plana çıkmıştır. Suriye yönetimi giderek bölge gelişmelerinde daha ağırlıklı bir rol oynamaya başlamıştır.

Üç yıl boyunca Lübnan alanında devam eden çatışmalı ortam, giderek çözümsüzlük noktasına gelmiş ve Filistin sorunu adeta kördüğümü oluşturmaktaydı. Bu noktada hızla ön plana çıkan Suriye yönetimi isabetli değerlendirme ve yönelimleriyle bölgenin kaderi üzerinde önemli oranda rol oynamaya ABD planlarını boşa çıkarmaya başladı. Suriye'yi bu yönelimlerinden alıkoymak ve dengeyi kendi lehine işletmek için çok çeşitli planlar uygulayan emperyalistler, tüm uğraşlarına karşılık gördükleri kararlı tutuma geri adım atmak ve daha temkinli davranmak zorunda kaldılar. Özellikle de Filistin sorununun çözümü için dayatılan Ürdün-Filistin Konfederasyonuna karşılık sert tepkiyle karşılaşınca daha değişik bölge güçlerini devreye sokarak ve Suriye'yi buna razı etmek için yoğun diplomasi geliştiren emperyalizm, en son olarakta zirve toplantısını hayata geçirdi.

Bu toplantının alelacele gerçekleştirilmesi öyle söylendiği gibi, Kasım ayında yapılacak Riyad zirvesine hazırlık değildir. Bu daha çok, bölge sorunlarının çözümünde Suriye ve diğer radikal güçlerin etkinliğini hafifletmek ve sözümona "Arap Birliği"nin ortak iradesiyle emperyalizmin dayattığı çözümü devreye sokmak amacını taşımaktadır. Filistin-Ürdün Konfederasyonunu Arap alemine onaylatmak ve Lübnan dengesinin ilerici güçlerin lehine değişmesini engellemek için alelacele devreye sokulan "zirve toplantısı", bölge gericiliği ve emperyalizmin çaresizliğinin ürünü olmuştur. Suriye'nin Filistin sorununun çözümünde Arafatçılığın aşılması ve Filistin-Suriye-Ürdün ittifakı ve giderek federasyona yönelen birliğin sağlanması için yürüttüğü çabalar olumlu sonuçlar verdiğinden bölge gericiliği rahatsız olmakta ve bu yönlü bir çözüm gündeme gelmeden işi oldu-bittiye getirerek gerici çözümü kabul ettirmek istemektedir.

Ancak, Fas Kralı Hasan'ın çağrısı üzerine başlayan ve Arap Birliğine üye 21 ülkeden 10'unun devlet başkanları düzeyinde katıldığı zirveyi radikal Arap ülkelerinden Suriye, G. Yemen, Cezayir ve Lübnan'ın boykot etmesi, Libya'nın da sadece gözlemci olarak ve alt düzeyde devlet yetkilileriyle katıldığı toplantı, ABD tarafından aktif olarak desteklenmektedir. Yaser Arafat'ın da katıldığı toplantıda en başta tartışılan Filistin-Ürdün anlaşması konusunda bir sonuca gidilememiştir. Özellikle de Suriye etkisinin açıktan hissedildiği toplantı, gündemine alacağı konularda bile katılanlar arasında uyum sağlayamamıştır. Bu durum da göstermektedir ki, Arap aleminde sorunların çözümü, emperyalistlerin tüm istem ve çabalarına rağmen, nitelikçe çoğunluğu oluşturan gerici kanat tarafından yapılamamakta radikal kesim ve bu kanadın başını çeken Suriye her alanda ağırlığını koyabilmektedir. Kral Hüseyin'in ABD'nin emriyle gündemleştirdiği ve Arap zirvesinin de onayını alarak uygulamaya sokmak istediği plan böylece fiyaskoyla sonuçlanmıştır denilebilir.

İki gün devam eden zirve toplantısı, ev sahibi ülkenin yaptığı konuşma ve değerlendirmeler ve diğer tartışmalarda ılımlı bir hava içerisinde geçmiş, oluşturulan redaksiyon kurulu tarafından ortak bildiri de hazırlanmıştır. Alınan diğer bir karara göre de bir komisyonun katılmayan ülkeler ve özellikle de Hafız Esad'ı ziyaret ederek görüşmeler yapacağı bildirilmiştir. Amman anlaşmasını "tasdik" eden toplantı, daha şimdiden bunun ne kadar işlerlik kazanacağı konusunda tereddütlüdür. Bunun yanısıra toplantıda Filistin sorununun çözümü için BM'nin gözetiminde Sovyetler Birliği, ABD, Güvenlik Konseyinin daimi üyeleri ve FKÖ'nün de yer alacağı "uluslararası bir konferans" toplanması çağrısında da bulunmuştur. Toplantı kararlarında en çok dikkati çeken hususlardan biri de Suriye ile Arafatçı çizgi arasındaki ihtilafa ilişkin hiçbir belirlemenin olmamasıydı.

Sonuçta denilebilir ki, Kazablanka'da yapılan Arap Zirvesi tek taraflı bir toplantı olması ve istikrarsız bir temelde gerçekleştirilmesinden ötürü alınan kararlarla ve ortaya çıkaracağı sonuçlarda ciddi bir gelişmenin sağlanamayacağı daha şimdiden görülmektedir. ABD'nin bölge gericiliği eliyle dayattığı ve sonuç almaya çalıştığı bu girişimler bölgenin objektif zemini içinde etkili olamayacak ve ancak radikal Arap güçlerinin ortaya koydukları çözüm yöntemleri bölge sorunlarının belli bir çözüme ulaşmasını sağlayabilecektir.

Öncü Güce Yönelen Her Saldırı...

Baştarafı Syf: 20'de

türmektir."tezleri hafızalarda tazedir. "Bizi tepmeden ülkeye giremezsiniz" sloganlarını hiç kimse unutmuş değildir. Açıktır ki çok iddialı görünen bu hesaplar çok kısa bir zaman için yapılmıştı. Bu nedenle de başta reformist küçük-burjuva güçler olmak üzere bazı güçlerin ülkemizdeki devrimci gelişmeler karşısındaki ilk tepkileri beklenen bir tavırdı ve tam da kendilerine yakışır bir tutum ancak böyle olabilirdi. Mücadeleye karşı tepki göstermelerini yadırgamıyoruz. Asla. Çünkü, mücadelesizlik zaten onların doğasında mevcuttur. Fakat bizi düşündüren, gelişmeler karşısında kayıtsız kalmama uğruna içine girdikleri uğraştır. Daha düne kadar yukarıda bahsettiğimiz o "ünlü" tezlerinin güncelliğini koruduğunu tekrar tekrar iddia etmelerine karşın nasıl oluyor da bugün ayağa kalkmış bir halktan bahsediliyor, hem de ısrarla sahip çıkılıyor onun adına dostluklar-ittifaklar kuruluyor ya da daha doğrusu kurmaya çalışılıyor. Bunu hangi hakla yaptıklarını bilemiyoruz. Onlara göre, siyasi ortama hükmeden gericilikti, bu nedenle de öyle kısa bir vadede değişmeye yatkın değildir. Üç-beş kişilik bir grubun da gücü buna yetmeyecektir diyorlardı. O halde, ülkemizdeki gelişmelerden, halkımızın karşı-devrimci teröre karşı başkaldırışından bahsediliyorsa, bununla birlikte gelişmelere ivme kazandıran etkenlerinde hangi noktada, hangi güçlerden kaynaklandığının izahının yapılması gerektiğine inanıyor ve bekliyoruz.

Gelişmekte olan mücadelemizin karşısında esas olarak rahatsız olması gereken ve nedenlerini açıklamakta pek zorluk çekmediğimiz gücün, Türk sömürgecileri olduğu açıktır. Bir ülkeyi yitirmekle karşı karşıya olan Türk sömürgecileri, devrimin her kazanımı karşısında estirdiği terörüyle dikkatleri iyice üzerine toplamış durumdadır. Faşist Türk sömürgecilerinin baskılarıyla ilk kez karşılaşmıyoruz. Geçmişte olduğu gibi yeni dönemde de ülkeye ilk adımların atılması ile birlikte sömürgeciler de saldırıya geçmekte pek gecikmediler. En bariz örneğini 25 Mayıs 1983'deki harekatta yaşadık ve peşinden ardıarkası kesilmeyen sefer hareketleri. Tabii ki bunların hepsi de kaçakçılığı önleme, sınırı koruma, sınır alanlarında huzur ve güvenliği sağlama adı altında yapılıyordu. Ama ne var ki yalnızca sınırda değil, Kürdistan'ın her tarafında gerçekleştirilen bir dizi operasyonla halk yığınları üzerinde baskılar arttırılıyor, tutuklama kampanyaları sürdürülüyordu. Fakat sömürgeciler hep bitirdim diyor, bir türlü mücadelenin varlığını açıktan kabullenmiyorlardı. Mücadelenin eylemsel düzeye ulaşmasıyladır ki, sömürgeciler mücadelenin varlığını kabullenerek buna karşılık seferberlik ilan ettiler. Ama bu seferberlik salt askeri birliklerin arama-tarama faaliyeti biçimindeki geleneksel bir uygulamadan ziyade, çok yönlü tüm kurum ve kuruluşların iştirak ettiği bir seferberlik ilan edildi. Bundan da öteye halkın yaşamında köklü bir iz bırakarak aile bütünlüğünün parçalanmasına kadar varan, peşpeşe savaş yasaları çıkartıldı. "Sınır" alanlarındaki halkın alım satımını karneye bağlayan yasa, ormanı koruma adı altında dağlık ormanlık alanların boşaltılmasına ve sınır güvenliği adı altında sınır köylerin boşaltılmasına yönelik yasa, sosyal hizmetler götürülemiyor gerekçesiyle yerleşim yerlerinin merkezileşmesini öngören yasa, teşvik edici etkenlerle halkı milisleştirmeyi (köy koruyucuları adı altında yapılıyor) kapsayan yasa, ajan-muhbir ağını geliştirmeye yönelik ek yasa, her ne vesile ile olursa olsun, devrimcilerle bağı olan ailelerin sürgüne gönderileceğine yönelik yasa ve daha sayamadığımız halkın yaşamına kasteden nice nice yasalar. Ve görülen odur ki, şimdiye dek başka bir ülkede, tarihin hiç bir sürecinde rastlanılmayan türden yasalar, icat edeceklerdir. Yaşamları için her türlü yol yöntemi deneyecek, insanlıkla bağdaşmayan uygulamaları yasallaştırmaya çalışacaklardır.

Daha şimdiden çıkarılmış olan yasaların insanlıkla bağdaşır bir tarafı yoktur. Fakat bizce çıkarılan yasaların çokluğuna ve katılığına bakılmaz. Önemli olan çıkarılan yasaların hayata geçirilmesini önleyebilmektir. Önüne geçerek işlerlik kazandırmamaktır. Dileyerek değil, devrimci yöntemlerle geri adım attırmak olmalı tavır. Şimdiye değin ağırlıklı olarak böyle oldu diyebiliriz. Dağlık alanların boşaltılarak yerleşim merkezlerinin bir araya getirilmesi için harcanan tüm çabalara, yapılan tehditlere rağmen bu konuda başarılı bir adım atıp tek bir köyü boşalttıkları söylenemez. Yine devrimci güçler ile halk yığınlarını karşı karşıya getirebilmek, aradaki bağı koparabilmek amacıyla her türlü aracı kullanarak sürdürülen anti-propagandalara, yapılan toplantılara ve de teşvik edici unsurlara karşın bazı istisnalar dışında kimsenin eline bir tek silah veremedikleri gerçeği bunun açık örneğidir. Bunun yanında, uygulamasında ısrarlı davrandıkları konularda yok değildir. Örneğin 8. Kolordu Sıkıyönetim Komutanlığı sürgüne ilişkin kararı duyurmasının hemen ardından, daha önceden hazırlanmış sürgüne gönderilecek ailelerin listesini yayınlayıp kendilerine bildirdiler. Başta Dersim olmak üzere Elazığ ve Bingöl civarlarında sürgüne gönderilecek ailelerin kabarık bir sayıyı teşkil ettiği söyleniyor. Kesin olmamakla birlikte edinilen bilgilere göre sadece Dersim'de bu sayının 500'ün üzerinde olduğu tahmin ediliyor. Fakat halktan gelebilecek tepkiyi ölçmek amacıyla ilk etapta Nazmiye, Mazgirt ve Tunceli şehir çevresinden 20 aileyi göndermiş durumdadırlar. İlkbahar ile birlikte bunun hızlandırılacağı söylenmektedir. Eğer yoğun bir tepki doğmazsa kendilerince sürgünü haketmiş tüm aileler gönderilecekmiş."Hak" etmedeki ölçüt ise devrimcilerle ilişkide olmak veya olabilecek konumda olmaktır.

Sömürgecilerin kendilerini en çok başarılı gördüğü bir diğer konuda muhtarlıklardan, muhtarlık mühürünün alınmasıdır. Bir örnek vermek gerekirse, Mart ayında Karakoçan'da 17 muhtarın muhtarlıkları feshedildiği belediye hoperlosundan resmen açıklandı. Bu konuda gerekçe yoktur. Tek ölçüt var: Muhtarlar ya resmen ajanlık yapacak, ya da mühür elinden alınacaktır. Çok basitte olsa bu uygulamaya da sessiz kalınamamaktadır. En azından alınan mühürler tehditlere rağmen bir daha kabul edilmiyor. Bunun için de mühürler ya karakollarda kalıyor ya da köy öğretmenlerine kabul ettiriliyor.

Anlaşılacağı gibi yasa çıkarmak kolaymış. Zaten bu yüzden de çok kısa zaman dilimi içerisinde bir dizi yasa çıkartıldı. Ya bu yasaların uygulanması, hayata geçirilmesi...

Hele hele bir de çıkarılan yasa bir halkı yerinden yurdundan koparmaya, aile bütünlüğünü parçalamaya yönelikse sözkonusu halk ne kadar gücü varsa ortaya koyacak ve ne kadar yeteneği varsa konuşturacaktır. Bu tür anlarda yeterki kendisine öncüyüm diyen güçler üzerlerine düşen sorumluluğu yerine getirebilsinler. Bundan ötürü dür ki sömürgeciler kendi çıkardıkları yasaların hayata geçirilmesinin mümkün olmadığını gördükçe bu yasaları yine kendileri ihlal edip yenisini çıkarmaktadırlar.

"Sağır" ve de "kör" denilen bu sessiz ülkede olup bitenler neyin nesidir. Aslında, ülkemizde cereyan eden olaylar, gelişen mücadele o denli açık ve nettir ki, anlamak isteyen herkes görüp kavrayabilir. Yeterki anlamak isteyelim. Düşman; savaşa savaş diyor ve neyi varsa, tankı, topu, uçağına sarılıyor ve daha da sarılacak. Galibiyet için tüm kozlarını oynamaya şimdiden hazırdır. Buna karşın özgürlük ve bağımsızlığa doğru yol almanın sömürgeci mekanizmayı zor ile parçalamaktan geçtiğini biliyoruz. Bu uğurda düşen her özgürlük neferi ardından binleri ayağa kaldırıyor ve patlayan her silahımız kulakları çınlatarak, daha şimdiden sömürgecilerin uykularını kaçırıp mekanizmalarını işletmez hale getiriyorsa, savaşa, özgürlük savaşına devam demekten ne kuşkumuz olabilir ki? Fakat buna rağmen, bu kadar açık cereyan eden gerçeklere hala sünger çekmek isteyenler, bu cesareti gösterebilenler çıkabiliyor. Bu nedenle de tekrar tekrar da olsa biz buradan bir kez daha görmek istemeyen gözlere, işitmek istemeyen kulaklara, düşünmek istemeyen beyinlere seslenerek diyoruz ki; sizin dediğiniz gibi bu ülke ne sağırların ne körlerin ne de dilsizlerin ülkesidir. Çıkarttığımız sesin uzakta da olsa, sizi rahatsız ettiğini çok iyi biliyoruz. Fakat yine de hep birlikte sorarız, sömürgeci mekanizmanın bir kolu değilseniz, şayet savaşın neresinde yer alacaksınız.

4 Mayıs 1985
E. Arcan

Dünya Basınından....

Baştarafı Syf: 23'te

Faşist cunta gelişmeler karşısında içine düştüğü durumu gizlemek ve halka gözdağı vermek amacıyla, mahkemeleri peşpeşe sonuçlandırmaya yöneldi. Eruh-Şemdinli olaylarına katıldıkları iddiasıyla tutuklanan 35 yurtsevere idam cezasının verilmesi tepkilere yol açarken, yeni verilen idam kararları da dikkatleri çekiyordu. Le Monde, Taz, Frankfurter Rundschau, Süd Deutsche Zeitung, ve daha birçok gazete, dergi davalara ilişkin haberlere geniş yer veriyorlardı. Ayrıca SSCB gazeteleri Komsomolskaya Pravda, Moskovskaya Pravda, İzvestiya ise son olarak Diyarbakır'da görülen PKK davalarını "*Kürdistan Ulusal kurtuluş Mücadelesine katıldıkları gerekçesiyle Diyarbakır Askeri savcısı 106 kişi için idam, 200 kişi için de çeşitli ağır hapis cezaları isteminde bulundu*" şeklinde yayınlıyordular. Diğer yandan Sofya radyosu ise çeşitli programlarında yayınladığı haberlerde bu gelişmelere dikkat çekmekle birlikte, gerçekleştirilen eylemlerin bir dökümünü yayınlıyor ve Türk yetkililerinin bazı iddialarına yer veriyordu. Bir çok davada verilen idam cezaları ve Kürdistan'daki uygulamalara değindikten sonra sonuç olarak şunları belirtiyordu: "*Ancak durum halen ciddiyetini korumaktadır. Ve bunun için Doğu Anadolu Kürtlerinin mücadelelerine devam edecekleri açıktır.*"Yine Helsinki'de yapılan son uluslararası barış ve güvenlik toplantısında Bulgar temsilcisi tarafından Kürdistan meselesi dile getirilerek "*Türk yönetiminin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ezmek için yeni uygulamalar gündeme soktuğunu*" belirtiyordu. Ayrıca toplantı esnasında basın mensuplarına dağıtılan bildiride de Kürdiştan Ulusal Kurtluş Mücadelesinin haklılığına ve desteklenmesi gerektiğine değiniliyordu.

15 Ağustos'un 1. yılının dolmasına yaklaşıldığı günlerde gazetelerde, Kürdistan'daki gelişmelere ilişkin olarak geniş yazılar çıkmaya başladı. Le Monde'de çıkan bir yazıda, mevcut durum ve Türk askerinin içinde bulunduğu koşulların değerlendirilmesi yapılarak şunlar söylenmektedir: "*çıplak ve çok yüksek olan Toros dağlarının gölgesini, oluşturan bir geçitte, gece yaklaşmaktadır. Bir düzine jandarma (savaş malzemeleriyle donatılmış) kum torbalarıyla çevrili olan, yerlerinden çıkıp, jarjurlarını takıp, tüfeklerini doldurup karakolun etrafında (2500 m. yükseklikte kazılmış olan adam çukurlarına doğru gidiyorlar. Ve burada nöbet bekleyecekler. Ama bu kadar çıplak yokuşlarda düşman nasıl saklanabilecektir. Zor inanılabilecek bir şeydir.*

Yolun kenarında, başta jandarmalar mitralyözlerinin yönlerini bulunduğumuz kamyonun içine çevirmişlerdi. "Eller kafa üstüne! arama, kimlik kontrolü"gibi hep benzeri uygulamalarla karşılaşıyorduk. Yaptığımız yüzlerce kilometrelik bu gezide buralara Türkiye-Kürdistan'ı demek mümkün değil. Yine buralarda geçen senenin 15 Ağustos'undan beri «eşkiyalar», «teröristler», «bölücüler» (kullanılan terimleri kullanıyoruz) faaliyetlerine yeniden başladılar. Onlarca saldırı eylemleri, 40 asker ve jandarma, 40 sivil insan ve 77 «bölücü» ölmüştür. 500 kişi esir alınmıştır.

Durum o kadar mı ciddidir, bölgede gerilla savaşı mı veriliyor? Biraz zor inanılacak bir şeydir. Kuşkusuz ki, askerler çok sinirli, her köyde bulunan karakollar güçlü mevkiler için yapılmıştır. Kontroller ve aramalar sistematik bir şekilde yapılıyor, dağlardaki jandarmalar sadece konvoy halinde dolaşıyorlar. Bu konvoylarda mitralyözlü araba, bir çok kamyon ve elleri tetikte bulunan 60'a yakın askerden oluşmaktadır.

Ama bulunduğumuz kamyon kasasında (sürekli sallantıya uğramakta çünkü yollar kötüdür.) akşamları dahil olmak üzere rahatça bu tanınmış ve tehlikeli bölgeleri gezemiyoruz? Açıklaması basit; işte «eşkiyalar» sadece askerlere saldırıyorlar. Bu da gösteriyorki bu eşkiyalar diğer eşkiyalara benzememektedirler." (16 Temmuz 1985 tarihli nüshasından)

Yine değişik gazetelerde benzer birçok yazıyı görebiliyoruz. Hollanda, İsviçre, Almanya vb. ülke gazetelerinde bu yönlü yorumları getiren yazılar çeşitli tarihlerde yayınlandı. Bunlardan Alman Taz gazetesinde çıkan bir yazıyıda buraya aktararak, yazımızı sonuçlandırmak istiyoruz. Serge Arnold imzalı çıkan yazıda şunlar belirtilmektedir: "*Yavuz adında konuştuğumuz bir köylü, bir yıldan beridir hergün tekrarlanan bu manzaraları soğuk ve asık bir çehre ile izlemekteydi. Bu duruma katlanamayacağını ve katiyen alışamayacağını belirtiyordu. Bu süre zarfında köy halkının çoğunluğu gibi kendisininde "Apocuların" davasına kazanıldığını hiç gizlemeden ifade ediyor ve şöyle diyordu: "Onlar (bn. Apocular) en güçlüdür! Dağlarda, Türk askerleri Onlara karşı hiçbir şeydir!" Bölgede yaşayan halkın büyük çoğunluğu, Kürdistan'ın bu kesitinde bulunan köylerde pratik bir savaşın yaşanmakta olduğunun düşüncesindeydi.*"

Bugün Kürdistan'da artık dönülmez bir noktaya gelen bir savaşın yürütüldüğü ve halkın Apoculara (PKK'ye) büyük bir sempati duyduğu noktası gerçek olan ve giderek de güçlenen bir noktadır. Uluslararası çeşitli güçlerin de dikkat çektiği bu nokta, aynı zamanda, bugün bizzat kendi ulusal kurtuluşuna sahip çıkarak, savaşarak halkımız tarafından kanıtlanmaktadır. Zaten baştan beri bazı yönleri ile aktarabildiğimiz uluslararası basındaki yankılarda bunu göstermektedir.

1 yıllık sürede çok önemli ve güçlü adımlar atabilen Kürdistan Halkı, giderek dışarıda gelişen daha fazla ilgiyle mücadelesini daha da ileri götürebilecektir.

Emperyalizmin Özel Savaşı ve Türk...

Baştarafı Syf: 18'de

bunlar değil. "Geçinemediği için kızlarını sattı(!), "Geçinebilmek için buna mecburduk", "İşsiz kalan bir karı koca kan bankasına kanlarını sattılar", "Çocuğunu bağrına basmış bir anne "Açtım çaldım" diyor. 1 hafta da 13 intihar, işsiz kalan bir işçi "yaşamak bize haram" diyerek karısı ve çocuklarının gözü önünde kendisini astı", "Gelin kaynana birlikte evden kaçtı", "Genç kızlar da artist olma hevesi, 14 yaşında bir kız artist olmak için evden kaçtı", "Sevdiği kaseti almayan kocasından boşanıyor", "Aslan yürekli kız, kendisini dağa kaldıran iki adamı önüne katıp karakola teslim etti", "Kasap İsmet karısını kesti", "Yüz gram et isteyen müşterisinin kulağını kesip, "Al sana yüz gram et" dedi."Fedakar koca(!) karısının sevgilisinden olan çocuğuna bakıyor", "3 yılda 5 koca boşayıp zengin oldu" vb. bunun gibi binlerce başlık. Bu başlıklar Türkiye'de gazete okuyan kitlelerin %70'ine hitap eden "Tan", "Hürriyet", "Günaydın" gibi gazetelerden. Buna haftalık magazin dergileri de eklenirse, ayrıca topluma ne tür kültür ve ahlak egemen kılınıyor rahatlıkla anlaşılacaktır.

Evet durum tüm çıplaklığıyla ortada. Özel Harp Dairesi'nin bu kez hem sol'u hem de toplumu tam bir kişiliksizleştirme sürecine soktuğu ve bunda oldukça da başarılı olduğu görülüyor. Toplumun tepki gücü o denli kırılmış, sol o denli sindirilmiş ki ve bundan cunta o kadar emin ki sıkıyönetim Türkiye'de kaldırılıyor. Özal "biz ne kadar zam yapsak da ses çıkaran olmaz, çünkü milletimiz fedakardır(!)" diyor. Evren "can, mal ve namusunuz bize aittir çünkü biz kurtardık(!)" ve İMF dayatıyor "Zam yapın, paranızın değerini düşürün. Bundan korkmayın, çünkü Türkiye halkı sabırlı ve usludur, Kuzey-Afrika'dakiler gibi başkaldırmazlar. (!)" Bütün bunlar açıktan açığa Türkiye halkının sırtındaki kan emicilerin, bu işi nasıl rahat yaptıklarını ve bununda çok pervasız bir biçimde alay ederek ve övünerek hem de halkın gözünün içine baka baka anlatıldığını gösteriyor.

Bu halkın elinden tutulmayacak mı, kaderine mi terkedilecek? Bu kanemiciler küstahça bu işlerini yapmaya devam mı edecekler? Hayır! Elbette hesap sorulacak bir gün. Ama bu hesabı soracak olanlar kendini ve ruhunu Kemalizm'e, Avrupa emperyalistlerine bir tas mercimeğe satan soysuz takımı olmayacak tabi!

Bugünkü Türkiye gerçeği, CIA-Özel Harp Dairesi faaliyetinin sol ve halk üzerinde başarılı olduğunun ibret verici bir örneğini teşkil eder. Yapılması gereken bundan ve yenilgiden esaslı bir ders çıkarmaktır. Ve bir daha düşmana başarı zevkini tattırmamaktır.

Baştarafı Syf: 24'te

yana gerçekleştirdikleri saldırılarda askeri güçlerden 15, Kürt İşçi Partisi (PKK)'den 4 ölü sayılmıştır" diyerek, ordunun verdiği rakamları yayınlıyordu. Halbuki ilk 15 gün içinde gerçekleştirilen eylemlerde 15'in üzerinde subay, asker öldürülmüştü. Bazı gazetelerde yeralan haberlerde ise bu rakamın daha fazla olduğu belirtiliyordu.

Olaylar karşısında cuntanın içine düştüğü durum, yeni yasalardan medet umması da eleştiriliyor; ve ordunun eylemcilere karşı yetersiz kaldığı şeklinde yorumlanıyordu. Aynı şekilde, başlangıçta eylemleri küçümser bir tavır sergileyen Başbakan Turgut Özal'ın da ciddiye almak zorunda kaldığı ve bunun bir ifadesi olarak Siirt, Hakkari il ve ilçelerinde inceleme gezisine gitmesi gösteriliyordu. Neu Züricher Zeitung konuya ilişkin yaptığı geniş değerlendirmesinin bir bölümünde, tüm bu gelişmeleri değerlendirdikten sonra şu belirlemeleri yapıyordu. *"15 Ağustos'da Doğu Anadolu'da patlak veren huzursuzlukları küçümsemeye çalışan Başbakan Turgut Özal artık durumun ciddiyetini ittiraf etmek zorunda kalmıştır. İki ay önce Kürt Partizanları Doğuanadolu'da köyleri basmış, 1 assubay ve 1 eri öldürmüşlerdi. Ekim ayında haftalardan bu yana sürdürülen geniş çaplı operasyonlara rağmen, yine Hakkari'de Türk askeri tesislerine iki sefer saldırı düzenlemişlerdir. Bu olaylarda toplam 1 başçavuş, 1 assubay ve 9 er öldürülmüştür. Böylelikle Kenan Evren'e meydan okumak istiyorlar. Bu ise, bu sıralarda tedirgin edici Doğuanadolu sınır bölgelerinde yaptığı gezilerde Kürt savaşçılarını terörist olarak nitelendirdi ve imha tehditinde bulundu.*

Son yapılan saldırılardan sonra Evren 1923'te Atatürk tarafından kararlaştırılan bir yasaya sarılmaya başladı... Kışın erken başlamasından dolayı jandarmaların bu dağlık alanlara ulaşabilmesinin oldukça zor olmasından dolayı Evren bu uygulamaya girişerek duruma hakim olmaya çalışıyor. Özal denilebilinir ki, emre uyma biçiminde Evren'in fikrine katılmıştır. Köy halkının silahlandırılması hukuki bir devlette ender rastlanılır bir durumdur. Özellikle 1980 askeri darbesinden sonra tüm vatandaşların özel silahlarını yetkililere teslim etmeye zorlanmasından sonra bu kararın alınması dikkat çekicidir" (17 Ekim 84 tarihli nüshasından)

Cuntanın plan ve uygulamaları dış basına geniş şekilde konu olurken, bunların nedenlerine yönelik çeşitli soru işaretlerine de cevap veriliyordu. İzale-i Şekavet kanununun yürürlüğe konulması ordunun yetmediğinin ifadesi olurken, hukuk kuralları ile bağdaşmadığı da açığa çıkarılıyordu. Dikkat çekilen ve ilgi uyandıran diğer bir konu ise, başta silahsızlandırılan halka yeniden silah verileceği açıklamasının 4 yıl sonra gündeme sokulmasıdır. Tabi bunun nedeninin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının ulaştığı boyut olduğu dikkatlerden kaçmıyordu. Değerlendirmelere böylesi bir yorumun da getirilmesi "3-5 eşkiya" diye tabir edilen partizan savaşına dikkatlerin daha da çekilmesine yol açmaktaydı. Nitekim benzer içerikli bir çok haber ve değerlendirmeyi aynı ve yakın tarihli bir çok gazetede de görebiliyoruz. Kürdistan'a ilişkin bir çok haber hemen hergün gazetelerde yeralıyor ve gelişmeler değerlendiriliyordu.

Bu dönemde gündeme sokulandiğer bir propaganda ise, Türk ordusunun Güney Kürdistan'a yeniden müdahalede bulunacağıydı. Hemen her gazetenin işlediği bu haberde Irak yönetimi ile anlaşmanın sağlandığı belirtiliyordu. Bilindiği gibi Türk ordu birlikleri bu kez Güney Kürdistan'a girme cesaretini gösteremediler. 1983 Mayıs'ında gerçekleştirilen saldırıda eli boş ve büyük kayıplar vererek dönen cunta, 15 Ağustos'ta yükselen ulusal kurtuluş savaşının etkisinden dolayı yeni bir müdahaleyi göze almadı. Zaten buna fazlaca gerek de yoktu. Güney Kürdistan'da üstlendiklerini söylediği Partizanlar Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'da dağların doruklarında savaş yürütmekteydiler.

Cuntanın,"eylemleri dışarıdan gelenler gerçekleştirdiler", propagandalarını yaymaya çalıştığı bir dönemde, Kürdistan'dan yeni eylem sesleri geliyordu. 18 Ekim tarihli gazetelerde "bir askeri helikopterin gerillalar tarafından düşürüldüğü ve 1 assubayın öldüğü "duyuruluyordu. Buna ek olarak yapılan açıklamalarda cuntanın yeni tedbirleri gündeme sokmak zorunda kaldığı belirtiliyordu. Örneğin 19 Ekim tarihli WAZ gazetesinde: *"Ağustos'un ortalarındaki gerilla eylemlerinden sonra, Kürt illerine 4000'nin üzerinde asker yığıldı. Ama bunda sonuç alınamayınca* –son büyük gerilla eylemi 10 Ekim'de yapıldı. *–ordunun daha da güçlendirileceği söyleniyor"* denilmekteydi. Tüm bunlardan da açığa çıktığı gibi, "dışardan geliyorlar" aldatmacası tutmamakta; bizzat ülkede mevzilenerek eylemlerin sürdürüldüğü açığa çıkmaktadır. Nitekim bu gerçekler basın organlarına değişik biçimlerde konuluyor ve çeşitli yorumlara yol açıyordu. 26 Ekim tarihli Wochen Zeitung adlı gazetede George Schwarz imzalı bir yazıda olaylar geniş bir şekilde değerlendiriliyor. Cuntanın yeni aldığı önlemler, halkın durumu, yaşam koşulları ve Kürdistan'ın sert coğrafyası ve doğa şartlarına değinildikten sonra uzun açıklamalarda bulunuluyordu. Getirilen yorumlardan bazıları bile, Kürdistan'daki gelişmeleri görme açısından yeterlidir. George Schawarz konuya ilişkin şu belirlemeleri yapıyor: *"Türk politikacıları ve yetkililerinin şimdiye kadar buna benzer bir uygulamasını yörenin en yaşlı insanları bile hatırlamıyorlar. Son iki ay içerisinde küçük bir şehir olan Şemdinli'yi sadece Genel Kurmay Başkanı Necdet Ürüğ, İçişleri Bakanı Ali Tanrıyar, Savunma Bakanı Zeki Yavuztürk, Cumhurbaşkanı Kenan Evren ve son olarak da Başbakan Turgut Özal 60 milletvekili ile birlikte ziyaret ettiler. Yetkililerin ani gezisinden sonra, "Halkçı Partisi"nin önderlerinden Necdet Calp ve Sosyal Demokrat ulalı "SODEP" başkanı Erdal İnönü dağ yuvasına gezi yapacaklarını açıkladılar. Şemdinli'de 2 ay önce başlayan gerilla savaşı Ankara'nın şimdiye kadar ilgi göstermediği bu unutulmuş bölgeye ilgi göstermeye başlamasına yol açtı.*

Cumhurbaşkanı Kenan Evren gezisinin bir çok ara duraklarında yaptığı konuşmalarında çokça "bizim devletimiz büyüktür" diyerek, halkta hem güven aradı ve hem de devlet otoritesine karşı korkuyu geliştirmek istedi. Erzurum ve Kars'taki konuşmalarında "yılanın başı küçükken ezilmeli" dedi. Evren "yılan kelimesi ile tüm Kürt ulusunu mu yoksa sadece gerillaları mı kastettiğini açık ortaya koymadı. Bundan iki sene önce, General, Kars'taki bir askeri tatbikatta "düşman" kılığına girenlere Kürt Milli kıyafetlerini giydirmişti.

Devlet başkanının güç gösterisi ya da Başbakanın büyük vaadleri Kürt azınlığı içerisinde bir değişikliğe yolaçıp açamayacağı belli değil, yıllardan beri uygulanan çıplak baskı, halk'ta Ankara'dan gelen herşeye karşı derin şüphe oluşturdu. Askeriyenin köylere azgın baskıları, toplu tutuklamaları ve vahşi işkenceleri intikam ve kin duygularını had safhaya vardırdı. Türk ordusu Doğu Anadolu'da çocuklar tarafından bile sevilmiyor. Bundan 3 yıl önce Diyarbakır'ın sokaklarından geçen askerlere karşı yumruğunu kaldırarak "Kürdistan Kürdistan" diye bağıranları görebiliyorduk."

Cuntanın kısa sürede sonuç alacağından ve hatta uzun sürede bile başarı sağlayacağından umudu kesen birçok Avrupa hükümet ve partileri otonomi tartışmalarını gündeme sokmaya başladılar. "Kürtlere kendi dil ve kültür haklarının verilmesi gerektiği" konusunda basın organlarında, parlementolarda açıklamalar yeralmaya başladı. Böylece ulusal kurtuluş savaşımız fazla büyümeden engellenmeye çalışılacak ve otonomi taleplerini aşmayan bir çerçevede tutulacaktır. Hesap bu. Tüm girişimler de buna hizmet edecek bir düzeyde tutulmak isteniyordu. Alman parlamontosunda hükümet ile muhalefet partileri arasında meydana gelen sert tartışmalarda, bu düşünce dile getirilmekle birlikte, Kürdistan'daki uygulamalara da değiniliyor ve faşist cunta eleştirilere tabi tutuluyordu. Konuya ilişkin olarak Kölner Stadt Anzeiger gazetesinde şu haber yer alıyordu: *"Cuma günü Yeşiller ve SPD, Türkiye'de insan haklarının rencide edilmesi üzerine Federal Mecliste sert eleştiriler yaptılar. Türk hükümetinin "Kürtlere karşı savaş yürüttüğü" iddiasında bulundular. Yeşiller Fraksiyonu tarafından gündeme getirilen bir saatlik tartışmalarda, Yeşiller ve SPD yeniden Federal Hükümetin bir NATO üyesi olan Türkiye'ye vereceği 130 milyon marklık askeri yardımın kaldırılmasını talep ettiler. Muhalefet milletvekilleri, bu yardımın Kürtlere karşı kullanılabileceği düşüncesini savundular. Türkiye'de insan haklarının rencide edilmesi nedeniyle, bu yardımın durdurulması gerektiğini belirttiler."* Benzer tartışmalara çeşitli ülke parlamentolarında da tanık oluyoruz. Her biri Kürtlerin haklarından bahsediyor ve baskıya uğratılmamalarını istiyordu. Bir çoğu timsahın gözyaşlarını anımsatıyor. Kendi işledikleri ve sorumlusu oldukları suçlar açığa çıkınca sıkışan çevreler böylesi bir tutum içine giriyorlardı. Ama gerçekten halkın çıkarlarını yansıtan bir çözüm önerilemiyordu. Tartışmalar tabii ki, bu bir kaç belirlemeyle bitmedi. Halen de devam ediyor. Daha yakın tarihte New Times gazetesinde yayınlanan bir makalede, *"Kürtlere dil-kültür hakları verilmelidir. Kürtlerin varlığı kabul edilmediğinden radikal eğilimler gelişmektedir"* denilmekteydi. Yine aynı yönlü bir değerlendirmeyi Der Bund adlı gazetede görüyoruz. *"Bütün baskılar radikalizmi geliştiriyor. Bunun içindir ki, Türkiye Kürtlerinin en güçlü illegal grubu olan Kürt İşçi Partisi Irak ve İranlı kardeşleri gibi otonomi hakları için değil, Türk devletinden ayrılmak için savaşıyor."*

Kışın sert koşullarının hissedilir düzeyde ortaya çıkması karşısında, cunta bir yandan "bitecekler" demogojisine başvururken, diğer yandan ise, bu süreci devrimcilerin güçlenme doğrultusunda kullanacağı endişesini taşıyordu. Bu yaklaşım yabancı basın organlarına da yansımış bu konuda çeşitli değerlendirmeler yapılmıştı. Pogrom dergisinde çıkan bir yazıda şöyle deniliyordu: *"Türk ordusu kuvvetli gerilla birliklerinin yanında, bu bölgede tabiat gibi bir düşmanla da karşı karşıyadır. Son dönemlerde karın yağmasıyla birlikte Ankara'daki tereddüt, gerillaların bu hava şartlarından yararlanarak kendisini güçlendirmesidir. Bunu bir tehlike olarak gören Evren köylülere silah dağıtıyor."* (Aralık 1984) Görüldüğü gibi, dış basında cuntanın başarı sağlayacağı yönlü bir değerlendirmeye rastlanılmamaktadır. Gelişmelerin cuntayı alabildiğine sıkıştırdığı, sert kış koşullarında bile devam eden partizan eylemlerinin yarattığı etkilerden anlaşılmaktadır. Hatta ordudan Kürt askerlerinin kaçarak, partizanların saflarına geçtiği haberleri yayınlanıyordu. Fransız Revolution dergisinde bu konuya da dikkat çeken bir yazıda *"Kontr-gerilla eylemlerini geliştirmek için, yönetim Hükümet yanlısı Kürtlerden milis güçler oluşturmayı düşünüyor. Çünkü yaz 1982'den itibaren Kürdistan'a 'tekrar giren' PKK militanları – zaman zaman diğer bazı ulusalcı güçlerle– 15 Ağustos 1984'den itibaren bir kurtuluş mücadelesi geliştirmeye başlamıştır. O gün (15 Ağustos çn) ilan edilen 'Kürdistan Kurtuluş Birlikleri', HRK adı altında örgütlenen 'Peşmerge' (savaşçı) gücüne sahiptirler.*

*Gerillaya katılmak amacıyla, Kürt askerleri garnizonları terk ederken, askeri cunta ve sıkıyönetim komutanlığı tüm Kürdistan'da büyük çaplı askeri operasyonlara başladılar."*deniliyordu.

Bahara doğru gelindiğinde Kürdistan'ın dünya kamuoyu nezdinde güncel bir konu olarak varlığını devam ettirmesi hala geçerliliğini koruyordu. Birçok yazının ve tartışma platformunun konusunu Kürdistan teşkil ediyordu. Her çevre, soruna kendi bakış tarzı ve çıkarları gereği yaklaşıyor ve değerlendirmelerde bulunuyordu. Bahara doğru önemli değişikliklerin ortaya çıkacağı önceden sezinlenebiliyordu. Cunta kesin sonucu baharla birlikte alacağını basbas bağırırken, partizanların hazırlıkları da bu aylarda önemli gelişmelerin yaşanacağını gösteriyordu. Bu durum ise dikkatlerin Kürdistan üzerine daha fazla çekilmesine yolaçıyordu.

21 Mart 1985'de ERNK'nin ilanı Avrupa basınına da konu oluyor. Birçok gazete olayı duyuruyordu. *"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin Kuruluşu", "Kürtler Ulusal Kurtuluş Cephesi kuruyor", "Kürtler yeni mücadele için hazırlanıyorlar", "Kürtler, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesini Kurdular", "Kürtler Kurtuluş Cephesi Kuruyor"* vb. başlıklarla habere yer veriyorlardı.

Cephenin ilanı Kürdistan halkı açısından yeni bir dönem demekti. Cuntanın tüm iddialarına karşı savaşı daha da geliştirme kararı ile cevap veriliyordu. Bu durum uluslararası çeşitli kuruluşların toplantılarına da konu oluyor ve Kürt halkının bağımsızlığı uğruna verdiği savaşın meşru olarak tanınması çağrılarında bulunuluyordu. Avrupa parlamentosu Nisan başlarında yaptığı bir toplantıda Kürt Ulusal Kurtuluş savaşının varlığından bahsederek, Türk cuntasının Kürdistan halkı üzerindeki uygulamalarını protesto etme çağrısında bulundu. Kürdistan'daki gelişmeler haklı olarak dünya kamuoyunun ilgisini çekmekte, faşist bir yönetime karşı gelişen bir mücadele olmasından dolayı da daha fazla bu yönlü destek görmektedir. Geçmişte bu halkın varlığından bile bahsetmeyen bir çok çevre, Kürt halkının savaşını dile getirmeye başladılar. Yine Belçika senatosunda yapılan bir tartışmada, Kürdistan'daki gelişmeler ele alınıyor ve geniş değerlendirmelerde bulunuluyordu. Sunulan bir önergede şu konular dile getiriliyordu: *"TC'nin kontrol altında tuttuğu bölgelerde, her köyde bir askeri karakol bulunmaktadır. Köylere giriş ve çıkışlarda kimlik belgeleri kontrol edilmektedir. Çevre köylerden insanların ve yabancıların köylere girişi sık sık engelleniyor.*

Köylere yapılan askeri operasyonlar kara ve hava kuvvetlerinin birlikte çalışmasıyla yapılmaktadır. 84'ün yazında yapılan böylesi bir operasyon esnasında napalm'ın kullanıldığının izleri bulunmaktadır.

Kuşatmaya alınan köyler tümüyle aranmakta, halk tartaklanmakta ve kötü muamele yapılmaktadır.

Kişinin direnişi destekleyip desteklemediğini kontrol altına almak için, tüm ev eşyasını ve stok yiyeceğini bildirmesi zorunlu kılınmıştır.

Kısa bir süre önce Türkiye'nin Dışişleri Bakanı Yıldırım Akbulut tarafından gerçekten bir savaş durumunun olduğu itiraf edilmiştir. 27 Mayıs Tarihli Milliyet gazetesine yaptığı açıklamada şunu söyledi: 'Bu bir savaştır... Bu bir gerilla savaşıdır....'

Özel Harp Dairesi Kürt vilayetlerinde operasyonlar düzenlemek için tam yetkiler almıştır..." diyerek devam eden önerge, PKK üyelerine ve Kürtlere karşı görülen davalarda bir seferden fazla istenen ölüm cezaları olduğuna dikkati çekerek, bu durumun da değerlendirilmesi gerektiğini belirtmektedir.

Halkımız ile faşist cunta arasında kıyasıya bir savaşın geliştiği ve tüm demogojilere rağmen, bunun giderek bir gerilla savaşı biçimine büründüğü TC tarafından olduğu kadar , uluslararası çeşitli güçler tarafından da kabul görmektedir. Belçika senatosunda oya sunulan ve tartışılan önerge aynı zamanda sorunun başta Avrupa parlamentosu olmak üzere çeşitli uluslararası kuruluşların gündemine getirilmesini de öngörmektedir.

Bahar Atılımı ile hızlanan eylem dalgası da çeşitli biçimlerde duyuruluyordu. Lübnan gazeteleri AL NAHAR "Partizanlar 6 askeri Öldürdü" biçiminde bir eylemi duyururken, EL SEFİR ise bir başka eylemi *"Kürt Devrimcilerine Karşı Yapılan Operasyonda İki Asker Öldürüldü"* biçiminde veriyordu. Diğer bazı gazeteler ise eylemlere ilişkin haberleri şöyle duyuruyorlardı. Taz: "Kürt Komando Baskını", Information: *"Ağustos'tan bu yana Kürt partizanları ile, Türk askerleri arasındaki çatışmalarda 40 asker ve 50 sivil öldürüldü."* Frankfurter Rundschau: *"Geçen Ağustos ayından bu yana Apocu Kürt gerillalar (HRK) Türkiye Kürdistan'ında askeri karakollara karşı imha eylemlerini hızlı bir şekilde yaygınlaştırıyorlar."*

Bunun dışında cuntanın abartmalı haberleri ve kendi kayıplarını ısrarla gizlemesi de dikkat çekiyor ve açıklanan rakamların gerçeği yansıtmadığı da gazetelerin sayfalarında görülmekteydi. Tages Anzeiger'de 23 Temmuz tarihli çıkan bir yazıda bu konuya da dikkat çekiliyordu. *«'Normal aşamalı geçişin' izine Türkiye'nin doğu bölgelerinde rastlama olasılığı çok zayıftır. Tam tersine askeri güç geçmişe nazaran oldukça çoğalmıştır. Öyleki kısa bir süre önce Van havaalanında aralıksız olarak sınır boyunca askeri helikopterler havalanıyor ve çapı genişletilmiş operasyonlara katılmaktaydılar. Türk basınında bu doğrultuda haberler aramak nafile, zira askeri makamlar Fırat'ın doğusunda kalan bölgeler için sıkı bir sansür uygulamaktadırlar. Ve ancak büyük bir özenle hazırlanmış 'bölücülerin' ve 'teröristlerin' tutuklandıkları haberleri bu sansürü aralamaktadır. Kürt gerillaları resmi ağızlarda böyle adlandırılıyorlar. Geçtiğimiz haftalarda sıkıyönetim makamları Siirt ve Bitlis bölgelerinde jandarma ile çatışmaya giren çok sayıda bölücünün öldürüldüğünü belirttiler. Bu tür çatışmalarda ne kadar subay ve askerin öldürüldüğü sorularına askeri makamlar çok ihtiyatlı cevap veriyorlar. Fakat bu bölgelerde oturanlarla görüştüğümüz bir çok kişi ordunun kayıplarının resmi açıklamaların çok üzerinde olduğuna kesinlikle inandıklarını belirttiler.»*

Devamı Syf: 22'de

DÜNYA BASININDAN 15 AĞUTOS'UN BİR YILI

15 Ağustos'u 16'ya bağlayan gece telexler, telefonlar çalışmaya başladı. Muhabirler belkide şimdiye kadar varlığından dahi haberdar olmadıkları Kürdistan'ın iki şirin beldesi olan ve sarp dağlarla kaplı Eruh ve Şemdinli'nin PKK Partizanları tarafından baskına uğradığı haberlerini veriyorlardı. Adeta bir şok etkisi ortaya çıkaran eylemler haber olarak radyolarda, televizyonlarda ve gazetelerde yeralırken, bir çok çevre de şokun etkisinden kurtulmamış olacak ki dut yutmuş bülbül misali sessiz kalırken, bazıları da hayal perdelerinin parçalanmasından dolayı olacak ki, daha eylemlerin niteliğini bile anlamadan saldırmaya başladılar.

Kürdistan halkı kendisi için biçilen ve giydirilmek istenen karanlık elbiseyi yırtıyor ve yepyeni, güneşin ilk kızıllığı gibi umut saçan aydınlık bir geleceği müjdeleyen elbiseyi nakışlıyordu. İşte, o "olamaz, bu bir hayaldir" denilen gerçeklik yeniden tüm haşmetiyle sömürgeciliğin karşısına dikiliyordu. Artık, bundan kaçınmak gerçeği örtbas etmeye çalışmak, atılan bu soylu adımlarla mümkün olamıyordu. Suskun dünya kıpırdıyor, adeta yıllardır kilit vurulmuş diller çözülüyor ve konuşmaya başlıyordu. Varlığı inkar edilen bir halkın partizanlarından ve ulusal kurtuluş savaşından bahsedilmeye başlandı. Tüm bunlar öyle küçümsenecek gelişmeler değildir.

Hemen her çevre açık veya gizli konuşuyor, yazıyor; ama aynı zamanda bir bekleyiş içinde duruyor. Gerçekten "Kürtler ve onların Partisi PKK' 15 Ağustos'u devam ettirecek güçte midir?" diye kendi kendilerine soruyor ve cevap bulmaya çalışıyorlar. Bazıları açısından cevap açıktı. Ama yine de bazıları meseleyi orasından burasından tutacak, sağa-sola çekiştirecek; bu soylu çıkışın etkisini azaltmaya çalışacaklar. Tabii ki bu şaşırtıcı bir olay değildir. Her halkın başına gelen, daha fazlasıyla bizim halkımızın başına da getirilmek isteniyor. Bu nedenle, 15 Ağustos karşısında kalkan her ahizeden, işleyen her telexden, yazan her daktilodan değişik ifadeler dökülüyordu. Her çevre olaya kendisi açısından yorum getiriyor; kamuoyunu da bu yönlü etkilemeye çalışıyordu.

Sömürgeci basın-yayın kurumlarında manşetlere çıkan ve ilk haber olarak verilen 15 Ağustos Atılımı "yurtdışından gelmiş birkaç haineşkiyanın işi" olarak gösterilmeye çalışılıyor ve "kahraman mehmetçiğin sillesi ile kaçmak zorunda kaldıkları" yayınlanıyordu. Ordunun en seçkin birlikleri eylem alanına aktarılıyor ve yaygın operasyonlara girişiliyordu. Gazeteler, televizyon ve radyo sürekli bu haberleri veriyor ve "Bölücü eşkiya çembere alındı. Çoğu yakalandı, az kaldılar" diyorlardı. Bu iddialar olayları yorumlama gücü gösteremeyen veya böyle bir sonucun doğmasını çıkarlarına daha uygun bulan çeşitli çevrelerde "Türk ordusu güçlüdür. Kısa sürede sonuç alır," iddialarına katılıyor ve bunun propagandasını yapıyorlardı.

15 Ağustos'un üzerinden 1 yıl geçti. O zaman söylenen iddiaların hepsi bugün de tekrarlanıyor. "72 saat'de sonuç alacak olan mehmetçik" bugün hala sonuç almaya çalışıyor, "5000 metre de kıstırdığı 10 eşkiyayla" 2 haftayı aşkın bir süre uğraşmak zorunda kalıyor ve yine de eli boş dönüyor. Tüm bu gelişmeler, kuşkusuz gözardı edilemez, yine bunların uluslararası bir çok basın ve diğer kurumlarının da dikkatini çekmemesi düşünülemez.

15 Ağustos'ta Eruh ve Şemdinli eylemleri ve ardından geliştirilen bir dizi eylem ve Bahar Atılımı birçok yabancı gazete ve yayın kurumunun haber ve değerlendirme konusu oldu. Tümünü ele alıp incelememizin veya yayınlamamızın olanağı yok. Ancak belli başlı bazılarını olayların başlangıcından alıp buraya aktarabiliriz. Bu sayımızda ve daha önceki sayılarımızda 15 Ağustos ve genelde Kürdistan Ulusal Kurtuluş savaşı üzerine değerlendirmeler yapılmış ve geniş izahlar getirilmişti. Bu yazımızda dünyanın hangi gözle mücadelemize baktığı ve ne tür değerlendirmelerde bulunduğunu okura sunmak istiyoruz.

BBC Türkçe yayınlarında verdiği bir haberde "Eruh ve Şemdinli'nin Apocular olarak bilinen PKK gerillaları tarafından basıldığını" duyururken, diğer dillerden yayınlarında da aynı şeyleri tekrar ediyordu. Bir çok radyo kurumu ve televizyonda olaya ilişkin haberleri , eylemlerin hemen ertesinde yayınlıyorlardı. Hemen her gazetenin haber olarak verdiği 15 Ağustos eylemleri ana başlıklarında "Kürtlerin düzenledikleri eylemler", olarak geçiyordu. İsviçre'nin 17 Ağustos tarihli Baseler Zeitung gazetesi verdiği haberde " Kürt Savaş Eylemleri" başlığı altında şunları yazıyordu: *"Güvenilir kaynaklardan alınan haberlere göre, Leninist Kürdistan İşçi Partisi (Apocular) mensubu 300 çete, Türkiye'nin doğusunda*

bulunan 4 ilçeye saldırı düzenlemişlerdir. Bir grup partizan, Irak sınırının 90 km batısında bulunan Eruh'un jandarma istasyonu ve karakoluna saldırıp, sayısı henüz belli olmayan bir kısım Kürt tutukluları serbest bırakmışlardır. Diğer bir partizan birliği ise, Irak sınırına 40 km uzaklıkta bulunan Şemdinli'de askeri bir gazinoya saldırı düzenlemişlerdir. Şirvan ve Şırnak'ta düzenledikleri eylemlerde ise, çete mensupları bağımsız bir Kürt devletinin talep edildiği bildiriler dağıtmışlardır." Yine 18 Ağustos tarihli Tageszeitung gazetesi ise olayı "Kürt Saldırısı" başlığı ile duyuruyordu. Haberde *"Cuma günü silahlı iki Kürt grubu Türkiye'nin Güneydoğu'sunda bulunan Siirt'in değişik iki mıntıkasında askeri garnizon ve polis karakollarına yönelik saldırı düzenlenmiştir.... Siirt bölgesinden alınan haberlere göre saldırıyı düzenleyen her iki Partizan grubu da Kürdistan İşçi Partisi (PKK)'nin mensuplarıdır"* Avrupa basınının yansıra, Ortadoğu basınına da konu olan eylemler hakkında çeşitli değerlendirmeler yayınlanmıştır. Bunlardan bazılarını almakla yetineceğiz. Nidal Al-şaab Al-Flastini gazetesinde *"Türkiye Kürtleri son dönemlerde faşist Türk egemenliğine karşı verdikleri silahlı mücadeleyi yükseltiyorlar. Bundan bir süre önce PKK'nin dağıttığı bir bildiride; 'Kürdistan Kurtuluş Birlikleri'nin faşist Türk ordusunun karakollarına ve kurumlarına karşı Siirt, Hakkari ve Bitlis'te 15 Ağustos 1984 tarihinde birçok şanlı eylemi gerçekleştirdiği ve bu eylemlerde onlarca subay ve askeri öldürdüğü veya yaraladığı ifade edilmektedir. Yine bir çok yerli hainin ve celladın öldürüldüğü, kaymakam ve belediye başkanlarının tutuklandığı, çok sayıda HRK'nin kuruluşunu ilan eden bildirinin dağıtıldığı; ayrıca halk tarafından coşku ve sevinçle karşılanan konuşmaların yapıldığı belirtilmektedir.*

Aynı şekilde, eylemler sırasında cezaevinde bulunan tüm tutukluların serbest bırakıldığı ve silah depolarının basılarak çok sayıda savaş malzemesi alındığı söylenmektedir. Bu eylemler esnasında devrimcilerin hiçbir kayıp vermeden sağsalim mevzilerine döndükleri ifade ediliyor." şeklinde verilen haber *"Kürdistan İşçi Partisi Türk askerleri ile dişe diş çatışıyor"* başlığı altında yayınlanırken, Savt El Rafiain adlı gazetede ise, "Partizanlar Türkiye'nin 3 Vilayetini Bastı" başlığı altında Siirt, Bitlis, Hakkari il ve ilçelerinde HRK birlikleri tarafından toplam 12 Eylemin gerçekleştirildiğine değindikten sonra, sonuç olarak şunlar belirtilmektedir. *"Anadolu ajansının konuyla ilgili olarak yaptığı açıklamada, Türk askeri komutanlarının eylem yapılan alanlarda, Kürt devrimcilerin verdikleri zararı ve olayları yerinde incelemek için geziler yapacaklarını duyurdu. Bu haberden de anlaşıldığı gibi, faşist Türk devleti bir çıkmaz içindedir."*

Daha bir çok gazetede benzer haberler de yayınlandı. Gerçektende 15 Ağustos'un dış basındaki etkisi beklenenden de fazlaydı. Çeşitli yazılar yayınlanıyor; fakat hepsinde de eylemlerin ardında ortaya çıkan şokun etkisi görülüyordu. 12 Eylülden sonra "bitirdim kalmadılar" propagandasını ayyuka çıkaran cunta, içte varolan belli bir sessizlikten de yararlanarak dışa da bunu kabul ettirmeye çalışıyordu. Bunun da belli bir etkisinin varoldugu gözleniyordu. Aynı taktiği bu kez 15 Ağustos'tan sonrada sürdürmeye başladı. Kısa sürede "hepsini bitiririz, demelerine ve 400'ü aşkın çete mensubu yakalandı" haberlerini çıkarmalarına rağmen, gelişmeler tam tersi bir durumu gösterdiğinden yabancı basındaki değerlendirmelerde bu yönlü değişiyordu. 29 Ağustos tarihli Fransa'nın büyük tirajlı gazetesi Le Monde'de çıkanbir haberde operasyonların sürdüğü ve halen sonucun alınamadığı bildiriliyordu. Haberin bir yerinde ise *"Türk gazetelerine göre, askerler helikopterler yardımıyla direnişçileri Suriye, Irak, İran sınır bölgesinde çembere aldılar. Saldırganların bir bölümü şimdiden Suriye, ve Irak dağlarındaki üslerine yetişirken, bir kısmı Şırnak dağında çembere alındılar."*denilmekteydi. Resmi açıklamalara göre verilen haberlerde bile cuntanın öyle kısa sürede sonuç alamayacağı gerçeği ortaya çıkmaktaydı. 72 saat olarak biçilen ömür, daha uzamış, giderek daha da uzayacağını cuntanın kendisi bile itiraf eder duruma düşmüştür. 13 Eylül tarihli Vorwärts dergisinde yeralan *"Açık ki, saldırılar o kadar güçlü bir şekilde yürütülmüştür ki; etkisini resmi kuruluşlar bile susturamadılar; ve hatta ordunun Türk basınına koyduğu sansüre rağmen, çatışmalarla ilgili suskunluk başarılamamıştır."* şeklindeki haberde bu gerçeğe işaret etmektedir.

Olayların önünü alamayan sömürgeci-faşist cunta kendi içinde de çelişkilere düştü. Başbakan ve hükümet çevreleri olayları küçümserken ve ciddiye almayan bir tavır içine girerken, başta cunta şefleri ve ordu komutanları olmak üzere ehemmiyetle olayın üstüne gittiler. "10-15 gün içinde bitiririz" diye ordularıyla övünmeye başlayan faşist yetkililer bunun hiç de kolay olmadığını gördükçe daha da saldırganlaşıyorlardı. Frankfurter Rundschau bu noktaya dikkat çekerek Türk Başbakanı ile alay etmektedir. *"Başbakan Turgut Özal güven dağıtıyordu: Bu izole edilmiş bir mukavemeydi, çetecilerin basit bir durumuydu. Biz onlar ile başa çıktık. Çeteler 2 saat tiyatrosunu sahnelediler, daha sonra kaçtılar. Ama 15 Ağustos gecesi Güneydoğuanadolu'da başlayan "tiyatro" devam ediyor ve hava mesafesi 1000 km olan Ankara'dan rahat izlenecek gibi değildir."* (21.9.1985 tarihli sayısından) Yabancı basın sayfalarında da ifade edildiği gibi, Ankara'nın rahatsızlığı gizlenecek gibi değildi. Hergün "kıstırdık" haberleri yayılmasına rağmen, bir türlü ele geçirilemeyen partizanlar iyiden iyiye cuntayı sıkıştırmaktaydı. "Önüne hiç bir ordu çıkma cesareti gösteremez" denilen ve "Kahraman Mehmetçik" safsatalarıyla şişirilen sömürgeci askerler "3-5 eşkiya" diye tabir edilen devrimcilerle bir türlü başa çıkamamakta, tam tersine kayıplar vermekteydi.

Orduya moral vermek ve gelişmeleri yerinde incelemek amacıyla birbiri ardına Türk yetkilileri Siirt, Hakkari il ve ilçeleri başta olmak üzere, Kürdistan'a ziyaretlerde bulunmaya başladılar. Cunta başı Evren'in ziyareti esnasında Şemdinli'de koruma görevlilerinin öldürülmesi büyük bir etki yarattı. "mehmetçik enselerinde" dendiği bir anda, patlayan kurşunlarla K.Evren'in üç koruma görevlisi öldürülüyordu. Nasıl oluyorda çok sıkı tedbirlerin alındığı koşullarda bu derece güçlü bir eylem konulabiliniyor. Bu da cuntanın iddialarının bir kez daha boşa çıkartılmasını sağladı. Dış basına da konu olan bu olay şu değerlendirmelere yol açtı: Politiken: *"Koruma Görevlileri öldürüldü"*. Bild: *"Cumhurbaşkanı Evren'in Doğu gezisinde Kürtler koruyucularına saldırdı: 3 ölü"*. Neu Züricher Zeitung: *"Güvenilir kaynaklardan gelen haberlere göre Evren'in güvenliği için görevlendirilen bir birlik kışlalarına dönmek üzere yola çıkarken Hakkari'de Kürtlerin baskınlarına uğruyorlar."*Frankfurter Rundschau: *"Kürtler Evren'in koruyucularını öldürdüler."* (4.10.84 tarihli nüshalarından) Le Monde: *"...Ankara'dan gelen güvenilir kaynaklı haberlerde , Cumhurbaşkanının Hakkari'nin Şemdinli ilçesindeki gezisi esnasında güvenliğini korumakla görevlendirilen askerlerden 3'ü Kürtler tarafından öldürüldü. Birlik yüksekova'daki (Şemdinli'nin 40 km Kuzeyinde) üslerine dönme esnasında akşam bir kaç saat önce başkanın almış olduğu yol üzerinde saldırıya uğradı."* Liberation: *"Türk başkanının üç koruma Görevlisi Bölücü Kürtler Tarafından Öldürüldü"*(5.10.84) Gazetelere böyle geniş bir şekilde konu olan bu eylem aynı zamanda faşist Evren'in iddialarının da çürümüşlüğünü göstermektedir. Taz gazetesi konuya ilişkin yayınladığı bir haberinde, K. Evren'in koruyucularının öldürülmesine değindikten sonra , cuntanın iddialarının sonuçsuz kaldığını belirterek şöyle demekte: *"Kürt gerillalarına karşı Evren tarafından öne sürülen başarıları rejim daha sergileyememiştir. Sadece sözde Eruh'taki eyleme katılan 2 Kürt eylemcisinin yakalandığı haberi Türk basınında verildi."*

15 Ağustos Atılımı üzerinden 2 aylık bir zaman geçmesine rağmen cunta hedeflerine ulaşmadığı gibi, direniş daha da alevlenerek, güçlendi. Sömürgecilerin her operasyonuna karşı yeni eylemlerle cevap veriliyor, ordunun prestiji sarsıldıkça sarsılıyordu. Bu durum ise giderek artan bir biçimde yabancı basın organlarına konu oluyor. Gazetelerin sayfalarında eylemler ve cuntanın içine düştüğü gülünç durum sık sık yer almaya başlıyordu. Aslında bu da cuntanın bu konuda inandırıcılığını yitirdiğinin kanıtı oluyordu. 10 Ekim tarihli gazetelerde "Kürt Baskını", "Kürtler Bir Baskın gerçekleştirdiler" başlıkları altında Hakkari-Çukurca'da 8 askerin öldürüldüğü haberi yayınlanıyordu. Buna ek olarak, yapılan açıklamalarda, eylemlerin giderek halkta sempati uyandırması üzerine, Türk devletinin baskıyı daha arttırdığına da işaret ediliyordu. Yine Taz gazetesi'nin 12 Ekim tarihli sayısında bu konuya ilişkin olarak şu sözler yer alıyordu. *"Türkiye'deki "demokratik rejim" ülkedeki muhalefete karşı baskıyı iki noktada arttırıyor. Son iki aydan beri askeri tesislere karşı düzenlenen birçok eylemin halkta sempati uyandırması tahmini üzerine. ordu Kürt illerindeki halka karşı görülmemiş şiddet uygulamaktadır."*

Görüldüğü gibi dış basın Kürdistan'daki gelişmeleri yakından izliyor ve eylemlerin yarattığı etkiyi tahmin edebiliyor. Cuntanın tüm yalan ve demogojilerine rağmen gelişmeleri gizleyememesi ne kadar güçlü eylemlerin geçekleştirildiğinin de ifadesi olmaktadır. Özellikle Kürdistan'ı dış basına kapatmaya çalışan cunta, eylemlerin gerçekleştiği alana turistlerin girişini dahi yasaklamıştır. Buna rağmen olaylar tamamıyla olmasa da, belli bazıları dış basına da yansıyordu. 2 ayı aşkın bir zamanın geçmesi ve halen eylemlerin ardı arkası kesilmeden sürmesi, Kürdistan'a ilgiyi daha da arttırmaktaydı. Gelişen eylemlerin yaygınlığına rağmen, cunta sürekli bir biçimde kayıplarını az göstermeye çalışıyor, yüzlerce kişiyi tutukladığını açıklarken, çok sayıda "terörist"i de öldürdüğünü ifade ediyordu. Buna rağmen kayıplar dış basına da yansıyor ve çeşitli rakamlar veriliyordu. 16 Ekim 84 tarihli Die Tagesspiegel gazetesi "Kürt İsyancılarının 15 Ağustos'tan bu

Devamı Syf: 23'te